POVEȘTI DIN ȚARA RUTABAGA

CARL SANDBURG

POVEȘTI DIN ȚARA RUTABAGA

de

CARL SANDBURG

ÎN ROMÂNEȘTE DE
NINA STĂNCULESCU

ILUSTRAȚII DE MAUD
ȘI MISKA PETERSHAM
reproduse după original

EDITURA TINERETULUI

1. Trei povești despre găsirea căii ferate în zigzag, a purceilor cu șervețele la gît, a cuptoarelor pentru clovnii de circ, a satului Ficat-cu-Ceapă, a satului Bezele-cu-Frișcă.

Persoane : Dă-mi Securea
Te Rog Dă-mi
Nu Mă-ntleba Nimic
Vînzătorul de Bilete

Vîrf de-Aripă Levănțică
Cei patru unchi

Șobolanul din viscol
Cei cinci șobolani ruginii

Alte persoane : Culegătorii de baloane
Clovnii copți
Purceii cu picățele

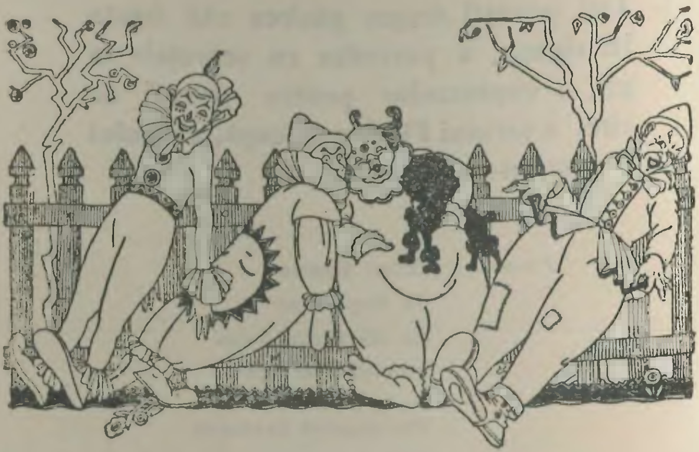

Cum au pornit-o spre Țara Rutabaga

Dă-mi Securea locuia într-o casă în care toate erau ca totdeauna.

— Hornul stă pe casă și lasă să iasă fumul — spunea Dă-mi Securea. Clanțele deschid ușile. Ferestrele sînt totdeauna ori deschise, ori închise. Noi ne aflăm totdeauna ori în partea de sus a casei, ori în cea de jos. Toate sînt ca totdeauna.

Și atunci se hotărî să-i lase pe copii să se boteze singuri.

— Prima vorbă pe care-o vor rosti de cum vor învăța să-njghebe vorbe, le va fi numele — hotărî el. Singuri au să-și dea numele.

Cînd primul băiat veni în casa lui Dă-mi Securea, căpătă numele Te Rog Dă-mi. Cînd veni prima fată, ea se numi Nu Mă-ntleba Nimic. Și amîndoi copiii aveau în ochi umbrele văilor cînd se lasă noaptea și luminile din zori cînd soarele li se-nalță deasupra frunților. Iar părul de pe creștet le stătea zbîrlit ca smocurile de iarbă sălbatică și întunecată. Și le plăcea să apese pe clanțe, să deschidă ușile și să alerge pe-afară, ca vîntul să le pieptene părul, să le mîngîie ochii și să le pună degetele lui ușoare pe frunte.

Pe urmă, pentru că nu mai veni nici un băiat și nici o fată, Dă-mi Securea își spuse în sinea lui: „Primul meu băiat e cel de pe urmă și ultima mea fetiță e cea dintîi, și singuri și-au dat numele pe care îl poartă".

Te Rog Dă-mi crescu mare și urechile i se lungiră. Nu Mă-ntleba Nimic crescu mare și urechile i se lungiră. Și rămaseră să locuiască în casa în care toate erau ca totdeauna. Se-obișnuiseră să spună întocmai ca tatăl lor: „Hornul stă pe casă și lasă să iasă fumul, clanțele deschid ușile, ferestrele sînt totdeauna ori deschise, ori închise, noi ne aflăm totdeauna ori în partea de sus a casei, ori în cea de jos — toate sînt ca totdeauna".

După un timp începură să se întrebe unul pe altul în răcoarea-nserării după ce, de dimineață, mîncaseră ouă la micul dejun: „Cine-i cine? Cît de mult? Și care-i răspunsul?"

— Prea-i de tot să stai prea mult undeva — spuse într-o zi bătrînul poznaș Dă-mi Securea.

Și Te Rog Dă-mi și Nu Mă-ntleba Nimic, poznașul fiu și poznașa fiică ai lui Dă-mi Securea, îi răspunseră tatălui lor:

— Chiar că-i prea de tot să stai prea mult undeva.

De aceea își vîndură tot ce-aveau: porci, pășuni, culegătoare de piper, furci de fîn, totul, în afară de cîte-o boccea și de cîteva mărunțișuri.

Iar cînd vecinii îi văzură că-și vînd tot ce-aveau, își spuseră care mai de care: „Se duc în Kansas, la Kokomo, în Canada, în Kankaki, la Kalamazu, în Kamceatka, la Ceatahuci".

Unul dintre ei, bondoc și mucalit, cu ochii pe jumătate închiși și cu nasul vîrît într-o mănușă, rîse pe înfundate în cinci feluri diferite și adăugă:

— Se duc în lună, și cînd au să ajungă acolo au să spună că toate sînt ca totdeauna.

Toţi banii gheață pe care-i căpătară din vînzarea tuturor lucrurilor: porci, pășuni, culegătoare de piper, furci de fîn, Dă-mi Securea îi puse într-o boccea și bocceaua o azvîrli în spinare, cum face orice strîngător de vechituri cînd se întoarce acasă.

Pe urmă-l luă pe Te Rog Dă-mi, fiul lui cel mai mare și cel mai mic și singurul lui fiu, și pe Nu Măntleba Nimic, fata lui cea mai mare și cea mai mică și singura lui fiică, și se duseră cu toții la gară.

Vînzătorul de Bilete stătea la casă și vindea bilete, ca totdeauna.

— Doriți un bilet ca să plecați și să vă întoarceți sau doriți unul ca să plecați și să nu vă mai întoarceți *niciodată*? întrebă Vînzătorul de Bilete frecîndu-se la ochi de somn.

— Dorim un bilet ca să ne ducem acolo unde șinele de cale ferată o iau în sus, în înaltul cerului, și nu se mai întorc niciodată. Trimite-ne atît de departe cît duc șinele de cale ferată, și încă de patruzeci de ori mai departe — îi răspunse Dă-mi Securea.

— Atît de departe? Așa devreme? Atît de curînd? întrebă Vînzătorul de Bilete, frecîndu-se și mai tare la ochi de somn. Atunci am să vă dau un bilet nou.

Adus de vînt. Este un bilet lung, dintr-o bucată de piele galbenă, cu o dungă albastră de-a curmezișul.

Dă-mi Securea îi mulțumi Vînzătorului de Bilete o dată, îi mulțumi a doua oară și apoi, în loc să-i mulțumească a treia oară, își deschise bocceaua și scoase dinăuntru toți banii gheață pe care-i căpătase vînzîndu-și toate: porci, pășuni, culegătoare de piper, furci de fîn. Și plăti biletul cu toți banii gheață pe care-i avea. Și înainte de a-și pune în buzunar biletul lung, din piele galbenă, cu o dungă albastră de-a curmezișul, se uită la el o dată, de două ori, de trei ori.

Pe urmă, se sui în tren împreună cu Te Rog Dă-mi și cu Nu Mă-ntleba Nimic, îi arătă conductorului biletul și porniră la drum încotro șinele de cale ferată o iau în sus, în înaltul cerului, și încă de patruzeci de ori mai departe.

Trenul goni și goni. Ajunse acolo unde șinele de cale ferată se desprind de pe pămînt și o iau în sus, în înaltul cerului. Și goni tot mai departe și mai departe: te duc—te-aduc, te duc—te-aduc, te duc—te-aduc...

Uneori, mașinistul fluiera și șuiera cu sirena. Alteori, fochistul suna din clopot. Și alteori, nasul purcelului de pe mașina cu aburi se-neca și pufnea: pfuu-fuf, pfuu-fuf. Orice-ar fi făcut însă sirena, clopotul sau purcelul mașinii cu aburi, trenul gonea și gonea mereu într-acolo unde șinele de cale ferată o iau în sus, în înaltul cerului. Și după asta goni mai departe și mai departe.

Uneori, Dă-mi Securea se uita în buzunar, vîra mîna înăuntru și scotea biletul lung, din piele galbenă, cu o dungă albastră de-a curmezișul.

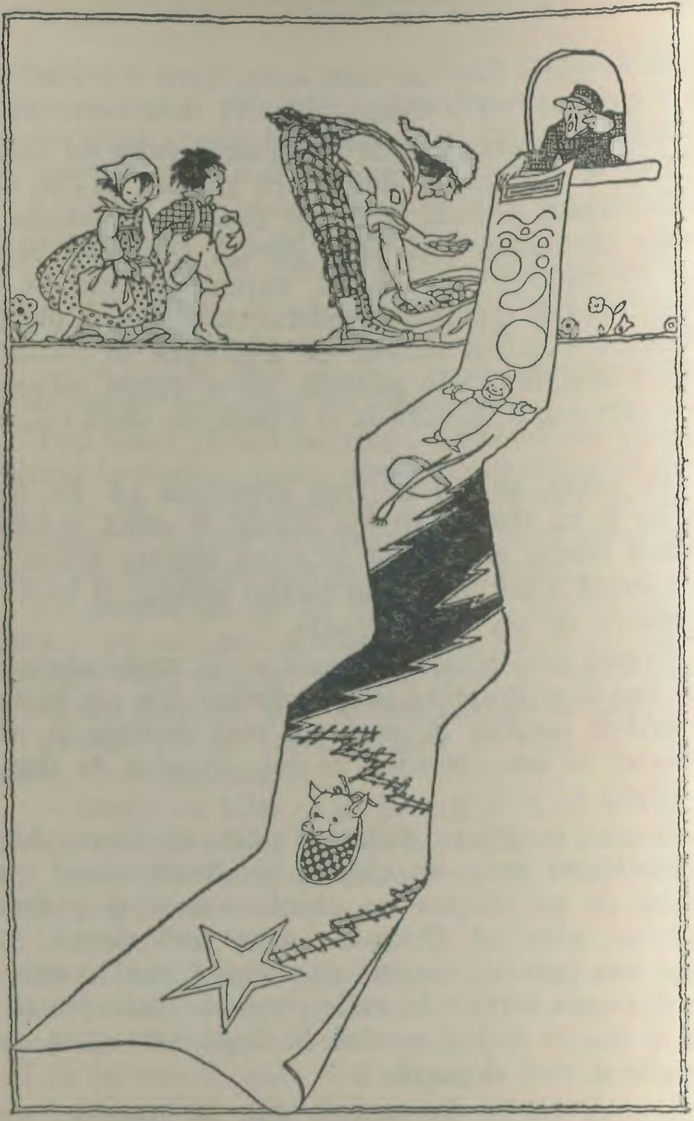

Își deschise bocceaua și scoase dinăuntru
toți banii gheață.

— Nici chiar regii Egiptului, cu toate cămilele lor cățărătoare și cu toate șopîrlele lor de mare viteză, pestrițe și norocoase, n-au făcut o călătorie ca asta — le spuse el copiilor lui.

Dar atunci se întîmplă ceva neobișnuit. Se întîlniră cu un alt tren, care gonea pe aceeași cale. Trenul lor mergea în sensul lui, iar celălalt tren venea în celălalt sens. Se întîlniră. Trecură unul de altul.

— Ce-a fost asta, ce s-a întîmplat? îl întrebară copiii pe tatăl lor.

— Un tren a trecut pe deasupra, celălalt pe dedesubt — le răspunse el. Asta-i Țara de Sus și de Jos. Nimeni nu se dă la o parte din calea altuia. Trece ori pe deasupra, ori pe dedesubt.

Pe urmă ajunseră în Țara Culegătorilor de baloane.

Baloanele atîrnau în jos, prinse de cer cu fire atît de subțiri, că de-abia le puteai vedea. Era recolta de baloane din vara aceea. Și cerul era înțesat de baloane. Baloane roșii, albastre, galbene, baloane albe, purpurii și portocalii, baloane în formă de piersică, de pepene, de cartof, baloane pîine-de-secară și pîine-de-grîu, baloane șir-de-cîrnați și cotlet-de-porc pluteau și umpleau tot cerul.

Culegătorii de baloane umblau pe picioroange și culegeau baloanele. Toți culegătorii aveau picioroange, mai lungi sau mai scurte. Cînd culegeau baloanele care erau mai aproape de pămînt, aveau picioroange mai scurte, cînd voiau să le culeagă însă pe cele care erau mai sus și mai departe, umblau pe o pereche de picioroange mai înalte.

Culegătorii-copii, pe picioroange de copii, culegeau baloane-copii. Cînd cădeau de pe picioroange, grămada de baloane pe care o aveau în mîini îi ținea în aer pînă-și așezau din nou picioarele în picioroange.

— Uite colo sus, în înaltul cerului, pe unul care se-nalță ca o pasăre în zorii zilei! Cine-i acela? întrebă Nu Mă-ntleba Nimic.

— E unul care cînta de prea multă fericire — îi răspunse tatăl ei. Cîntecele care i-au ieșit din gît l-au făcut atît de ușor, încît baloanele l-au scos din picioroange.

— Și are să se mai întoarcă vreodată jos, la ai lui?

— Da, cînd își va termina toate cîntecele, inima i se va îngreuna. Și atunci va coborî iar pe picioroangele lui.

Trenul goni mai departe și mai departe. Mașinistul fluiera și șuiera cu sirena de cîte ori voia. Fochistul suna clopotul cînd i se năzărea. Și uneori purcelul mașinii cu aburi făcea pfuu-fuf—pfuu-fuf.

— Acum urmează țara din care vin la noi clovnii de circ — le spuse Dă-mi Securea fiului și fiicei lui. Deschideți bine ochii.

Ei se uitară, așadar, cu atenție. Văzură orașe cu tot felul de cuptoare, unele lungi și altele scurte, unele largi-îndesate, altele înguste-sfrijite. Și toate erau de copt clovni: unii lungi, alții scurți, unii grași-îndesați, alții subțiri-sfrijiți.

După ce fiecare clovn era copt în cuptor, îl scoteau afară la lumina zilei și-l puneau să stea în picioare, sprijinit de gura cuptorului, ca o păpușă mare, albă, cu gură roșie.

Doi oameni se îndreptau apoi spre fiecare clovn copt stînd neclintit ca o păpușă. Un om îi azvîrlea în față o găleată cu flacără albă. Al doilea îi pompa cu o pompă de suflat, prin gura lui cea roşie, un suflu de viaţă.

Clovnul se freca la ochi, deschidea gura, întorcea gîtul, mişca urechile, dădea din degete, sărea de pe gura cuptorului şi-ncepea să facă piruete, şi sărituri, şi tumbe fel de fel în cercul de rumeguş de lîngă gura cuptorului.

Trenul goni mai departe şi mai departe, pînă cînd încetă să mai umble drept şi o luă în zigzag pe un drum ca o literă Z pusă lîngă o altă literă Z, şi încă una lîngă încă una, şi-aşa tot mereu.

Calea şi şinele şi traversele şi crampoanele şinelor, de sub tren, toate încetară să mai fie drepte şi se preschimbară într-altele în zigzag, ca o literă Z, şi încă o literă Z, şi încă una, şi încă una.

— Parc-am face jumătate din drum şi pe urmă am lua-o înapoi şi în sus — observă Nu Mă-ntleba Nimic.

— Uită-te pe fereastră şi vezi dacă purceii au la gît şerveţele — îi spuse Dă-mi Securea. Dacă purceii poartă şerveţele, atunci, de bună seamă, aceasta este Ţara napilor galbeni rutabaga, denumită pe scurt: Ţara Rutabaga.

Şi ei priviră afară pe ferestrele în zigzag ale vagoanelor în zigzag şi primii purcei pe care-i văzură aveau şerveţele la gît, iar purceii pe care-i văzură pe urmă, ca şi purceii pe care-i văzură după aceştia, toţi aveau şerveţele la gît.

Purceii cu pătrăţele aveau şerveţele cu pătrăţele, purceii în dungi aveau şerveţele în dungi, iar purceii cu picăţele aveau, bine-nţeles, şerveţele cu picăţele.

— Cine le pune purceilor şerveţele? îl întrebă Te Rog Dă-mi pe tatăl lui.

— Tații și mamele lor le pun șervețele — îi răspunse Dă-mi Securea. Purceii cu pătrățele au tați și mame cu pătrățele. Purceii în dungi au tați și mame în dungi. După cum purceii cu picățele au tați și mame cu picățele.

Și trenul umblă în zigzag mai departe și mai departe, gonind pe căile și șinele și traversele și crampoanele șinelor, care erau toate în zigzag ca o literă Z după o altă literă Z.

Și după un timp, trenul ajunse în zigzag la satul Ficat-cu-Ceapă, despre care se știe că-i cel mai mare oraș în marea, marea țară Rutabaga.

Așa că dac-ai să te duci vreodată în țara asta Rutabaga, ai să știi c-ai ajuns acolo după calea ferată, care dintr-una dreaptă se schimbă într-una în zigzag, și după purceii care poartă șervețele; tații și mamele lor sînt cei care le-au pus șervețelele la gît.

Și cînd ai să pornești către țara asta, ține minte că mai întîi trebuie să-ți vinzi tot ce ai: purcei, pășuni, culegătoare de piper, furci de fîn, să-ți pui banii gheață într-o boccea și să te duci cu ei la gară ca să-i ceri Vînzătorului de Bilete un bilet lung, din piele galbenă, cu o dungă albastră de-a curmezișul.

Și să nu te mire dacă Vînzătorul de Bilete își freacă ochii somnoros și te-ntreabă: „Atît de departe? Așa devreme? Atît de curînd?“

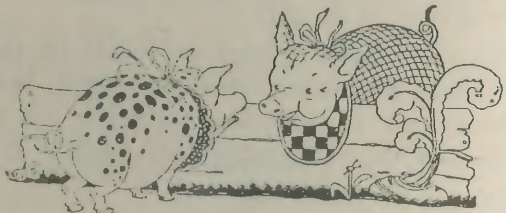

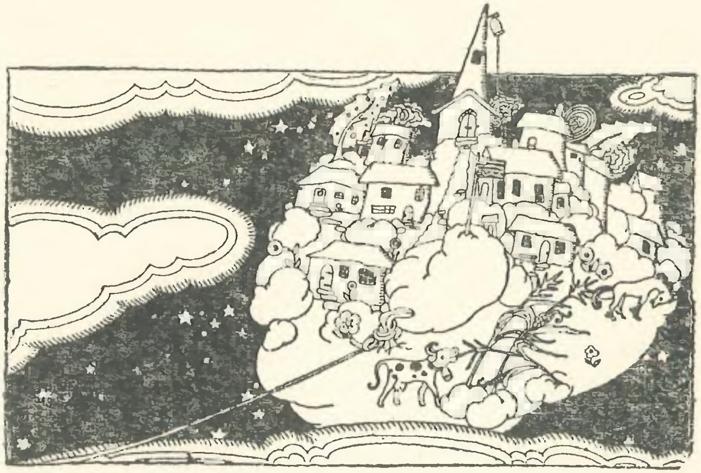

Cum au adus înapoi satul Bezele-cu-Frişcă, după ce vîntul îl dusese departe

O fetiță pe care o chema Vîrf de-Arìpă Levănțică veni în satul Ficat-cu-Ceapă, în vizită la unchiul ei şi la unchiul unchiului ei din partea mamei, și la unchiul ei și la unchiul unchiului ei din partea tatii.

Unchii ei aveau pentru prima oară ocazia să-și vadă mica rubedenie, pe nepoata lor. Și fiecare din cei patru unchi fu mîndru de ochii albaștri ai fetiței.

Cei doi unchi din partea mamei se uitară îndelung şi pătrunzător în ochii ei albaştri şi spuseră:

— Ochii ei sînt atît de albaştri, atît de luminoși şi limpezi albaştri, ca albăstrițele cu rouă albastră strălucitoare și dănțuitoare pe frunze de-argint, în orice dimineață de vară după răsăritul soarelui.

Și cei doi unchi din partea tatii, după ce se uitară îndelung și pătrunzător în ochii ei albaștri, spuseră:

— Ochii-ei sînt atît de albaștri, atît de luminoși și limpezi albaștri, ca albăstrițele cu rouă albastră strălucitoare și dănțuitoare pe frunze de-argint, în orice dimineață de vară după răsăritul soarelui.

Și cu toate că Vîrf de-Arìpă Levănțică n-ascultase și n-auzise ce spuneau unchii despre ochii ei albaștri, își zise în sinea ei: „Văd că am niște unchi tare drăguți, și ce plăcut am să-mi petrec timpul vizitîndu-mi rubedeniile!“

Cei patru unchi o întrebară:

— Te-nvoiești să-ți punem două întrebări, mai întîi întîia întrebare și a doua oară a doua întrebare?

— Mă-nvoiesc să-mi puneți cincizeci de întrebări în dimineața aceasta, cincizeci de întrebări mîine dimineață și cîte cincizeci de întrebări în fiecare dimineață. Îmi place să mi se pună întrebări. Ele-mi intră pe-o ureche și-mi ies pe cealaltă.

Atunci unchii îi puseră mai întîi întîia întrebare:

— De unde vii? și a doua oară a doua întrebare: De ce ai doi pistrui pe obraz?

— Să vă răspund mai întîi la întîia întrebare — spuse Vîrf de-Aripă Levănțică. Vin din satul Bezele-cu-Frișcă, un cătun ușurel în partea de sus a unui lan de porumb. Din depărtare seamănă cu o mică pălărie pe care ai putea-o așeza pe un deget, ca să nu-ți plouă pe deget.

— Povestește-ne mai mult — spuse un unchi.

— Povestește-ne cît de mult — spuse alt unchi.

— Povestește-ne fără să te oprești — adăugă alt unchi.

— Întreruperi de loc, de loc — murmură ultimul dintre unchi.

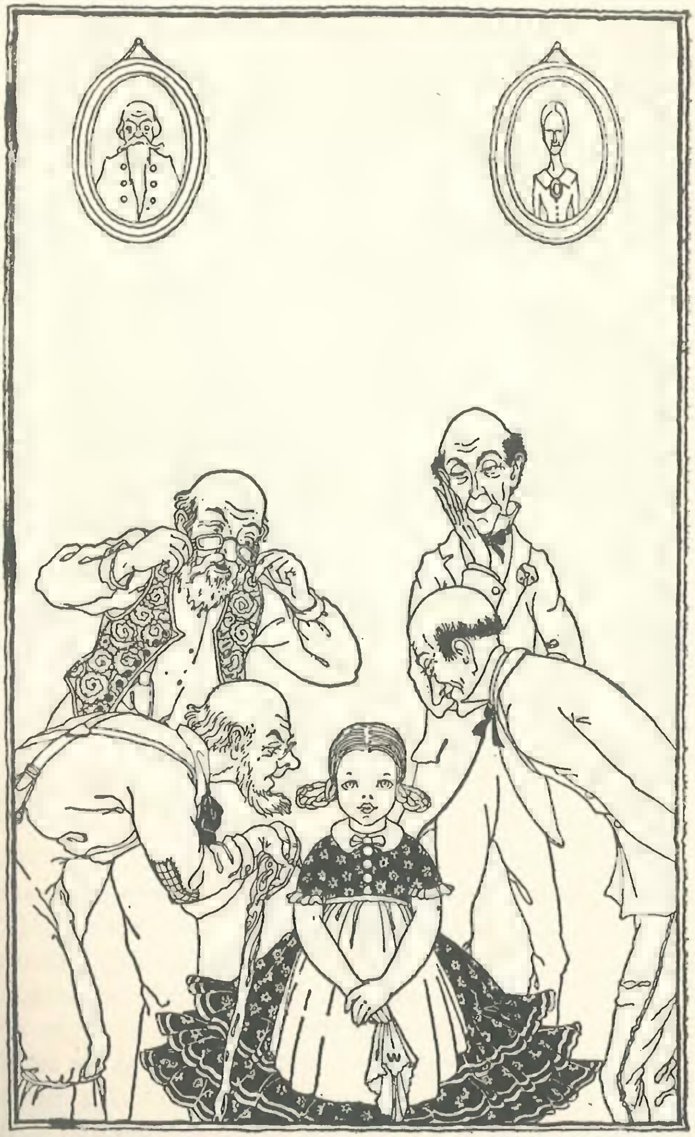

Atunci unchii îi puseră mai întîi întîia întrebare.

— În partea de sus a lanului de porumb, multe mile spre apus, se află un cătun ușurel — urmă Vîrf de-Arìpă Levănțică. E tot atît de ușor ca o bezea cu frișcă. Stă singur-singurel pe marea, întinsa prerie, în locul unde preria se ridică pe-un povîrniș. Acolo, pe povîrniș, vînturile se-nvolbură în jurul satului și-și cîntă cîntece de-ale lor, vara cînt de vînt de vară, iarna cînt de vînt de iarnă. Și uneori, ca din întîmplare, vîntul se-ntețește, se face vijelios. Și cînd e vijelios, ridică micul sat Bezele-cu-Frișcă și-l poartă sus, în înaltul cerului, pînă departe — îl poartă singur-singurel.

— O-o-oh — făcu unul din unchi.

— Hm-m-m — făcură ceilalți trei unchi.

— Toți cei din cătun înțeleg graiul vînturilor, cu cîntecele lor de vară și de iarnă. Și înțeleg și graiul vîntului cel vijelios care vine uneori și ridică satul de-l poartă sus, în înaltul cerului, pînă departe, singur-singurel. Dacă o să vă duceți în piața din mijlocul satului, o să găsiți acolo o casă mare, rotundă. Și dacă o să dați la o parte acoperișul casei rotunde, o să vedeți înăuntru un mosor mare, cu o sfoară lungă înfășurată în jurul lui. De cîte ori vîntul cel vijelios vine să ridice satul și să-l poarte sus, în înaltul cerului, pînă departe, singur-singurel, sfoara se desfășoară de pe mosor, pentru că satul este legat cu sfoara asta. Și cum vîntul vijelios suflă și suflă, sfoara de pe mosor se desfășoară tot mai mult, pe măsură ce satul este dus mai departe, în înaltul cerului, singur-singurel. Și cînd, în cele din urmă, vîntul cel vijelios, cel atît de uituc și de nepăsător, se satură să se tot joace, oamenii din sat se strîng cu toții și se-apucă să-nfășoare mosorul și să aducă la loc satul, acolo unde fusese mai înainte.

— O-o-oh — făcu unul din unchi.

— Hm-m-m — făcură ceilalți trei unchi.

— Și uneori, cînd veniți în sat să vă vedeți mica rubedenie, pe nepoțica voastră care are patru unchi atît de drăguți, poate că ea are să vă ducă prin centrul orașului, în piață, să vă arate casa rotundă. I se spune Casa Rotundă a Marelui Mosor, și tare mai sînt mîndri că au născocit-o și pentru că-i acolo, în piață, unde o pot arăta tuturor vizitatorilor.

— Și acum vrei să ne răspunzi a doua oară la cea de a doua noastră întrebare? De ce ai doi pistrui pe obraz? o întrerupse unchiul care spusese mai înainte: „Întreruperi de loc, de loc".

— Pistruii mi-au fost puși — răspunse Vîrf de-Arìpă Levănțică. De cîte ori o fetiță pleacă din satul Bezele-cu-Frișcă, mămica ei îi pune doi pistrui pe obraz. Fiecare pistrui trebuie să semene cu o mică bezea prăjită, ținută prea mult în cuptor. După ce i-au fost așezați pe obraz, cei doi pistrui care seamănă leit cu două bezele prăjite îi aduc ceva aminte fetiței în fiecare dimineață cînd își piaptănă părul și se uită în oglindă. Îi aduc aminte de unde-a venit și că nu trebuie să rămînă prea mult timp departe.

— O-o-oh — făcu unul din unchi.

— Hm-m-m — făcură ceilalți trei unchi.

Și după aceea, cînd rămaseră singuri, cei patru unchi vorbiră între ei și-și spuseră:

— Are-un dar. Ochii. Sînt atît de albaștri, atît de luminoși și limpezi albaștri, ca albăstrițele cu rouă albastră strălucitoare și dănțuitoare pe frunze de-argint, în orice dimineață de vară după răsăritul soarelui.

Și-n vremea asta, Vîrf de-Arìpă Levănțică își zicea în sinea ei: „Acum văd bine că sînt niște unchi tare drăguți, și ce plăcut am să-mi petrec timpul vizitîndu-mi rubedeniile!“

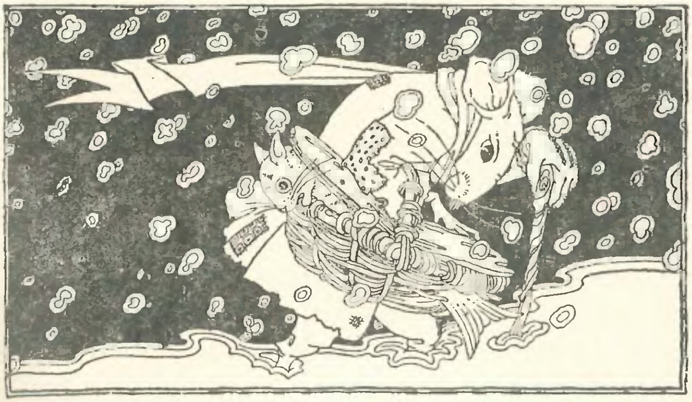

Cum au ajutat cei cinci șobolani ruginii să se găsească un sat nou

Într-o zi, pe cînd Vîrf de-Arìpă Levănțică era în vizită la cei patru unchi ai ei din satul Ficat-cu-Ceapă, se iscă o vijelie. Zăpada acoperea cerul, iar vîntul viscolea și vîjîia de parcă toate osiile unor vagoane grele scrîșneau și strigau.

Și-n ziua aceea, un șobolan cenușiu veni la casa celor patru unchi, un șobolan cu piele cenușie și păr cenușiu, cenușiu din cap pînă-n picioare ca zeama cenușie a unui biftec. Ducea un coș pe braț. În coș era o pisică de mare. Și șobolanul spuse:

— Vă rog să-mi dați puțin foc și puțină sare, fiindcă vreau să-mi fac o supă fierbinte de pisică de mare, să-mi țină de cald prin vijelie.

Și toți cei patru unchi spuseră în același timp:

— Asta nu-i vreme să iasă șobolanii la plimbare. Și-am vrea să te-ntrebăm de unde ai luat pisica de mare din coș?

— Oh, oh, oh, vă rog, în numele celor cinci șobolani ruginii, al celor cinci șobolani din satul Bezele-cu-Frișcă, vă rog să nu-i vorbiți așa! strigă Vîrf de-Arìpă Levănțică.

Unchii se opriră. Ei se uitară îndelung și pătrunzător în ochii lui Vîrf de-Arìpă Levănțică și-și spuseră, așa cum își spuseseră și mai înainte, că ochii ei erau atît de luminoși și limpezi albaștri, ca albăstrițele cu rouă albastră strălucitoare pe frunze de-argint, în soarele unei dimineți de vară.

Și-atunci unchii deschiseră ușa și-l lăsară pe șobolanul cenușiu să intre înăuntru cu coșul lui și cu pisica de mare. Apoi îi arătară șobolanului unde era bucătăria, unde focul și sarea. Și-l vegheară și-i ținură tovărășie pînă și-a fiert supa de pisică de mare, care să-i țină de cald prin vijelie, sub cerul plin de zăpadă.

După ce-i deschiseră ușa din față și-i dădură drumul afară și-i spuseră la revedere, se-ntoarseră la Vîrf de-Arìpă Levănțică și-i cerură să le povestească despre cei cinci șobolani ruginii norocoși din satul Bezele-cu-Frișcă, unde locuia ea cu tatăl și cu mama și cu toți ai ei.

— Pe cînd nu eram decît o fetiță mică crescînd mare, mai înainte de-a fi-nvățat tot ce-am învățat de cînd am crescut, bunicul mi-a făcut un dar de ziua mea de naștere, pentru că împlineam nouă ani. Mi-aduc aminte cum mi-a spus: „N-ai să mai ai niciodată nouă ani după această zi de naștere, așa că-ți dăruiesc cutia asta în dar de ziua ta de naștere". În cutie era o pereche de papuci roșii cu cîte un ceas de aur pe fiecare papuc. Unul din ceasuri o lua înainte, celălalt rămînea în urmă. Și mi-a spus că dacă vreau să ajung devreme undeva, să mă iau după cel care o lua înainte. Și dacă vreau să ajung tîrziu undeva, să mă iau după cel care rămînea în urmă. Și în aceeași zi de naștere m-a luat cu el prin mijlocul satului Bezele-cu-Frișcă și m-a dus în piața din fața Casei Rotunde a Marelui Mosor. Acolo își îndreptă degetul către statuia celor cinci șobolani ruginii, a celor cinci șobolani norocoși. Și, pe cît pot să-mi aduc aminte vorbele lui, mi-a spus:

„Cu mulți ani în urmă, cu mult înainte ca oamenii sărmani să-nceapă să poarte caraghioase glugi îndesate pe cap și pantofi hazlii îndesați în picioare, de mult de tot, mai înainte ca oamenii sărmani să-nvețe cum să-și scoată glugile lor caraghioase de pe cap și pantofii lor hazlii din picioare, de mult, în depărtatul sat Ficat-cu-Ceapă, cei care mîncau bezele cu frișcă se adunară pe străzi, și-și luară bagajele, și-și puseră în spate tot ce aveau, și plecară din satul Ficat-cu-Ceapă, spunînd: «Vom găsi un alt loc pentru un sat și-i vom pune numele satul Bezele-cu Frișcă».

Au mers așa peste cîmpuri, ducîndu-și în spinare bagajele și tot ce-aveau. Și se iscă o vijelie. Zăpada acoperea cerul. Vîntul viscolea și vîjîia de parcă osiile unor vagoane grele scrîșneau și strigau.

Zăpada cădea într-una. Vîntul se-nvîrteji toată ziua și toată noaptea și toată ziua următoare. Se făcu negru, și se-nvălătuci în jurul lor, și-i izbi cu țurțuri de gheață în obraz. Și ei se rătăciră prin furtună. Crezură că aveau să moară, și-aveau să fie-ngropați în zăpadă, să-i găsească lupii și să-i mănînce.

Atunci apărură cei cinci șobolani, cei cinci șobolani ruginii, cu pielea și părul ruginii, ruginii pe

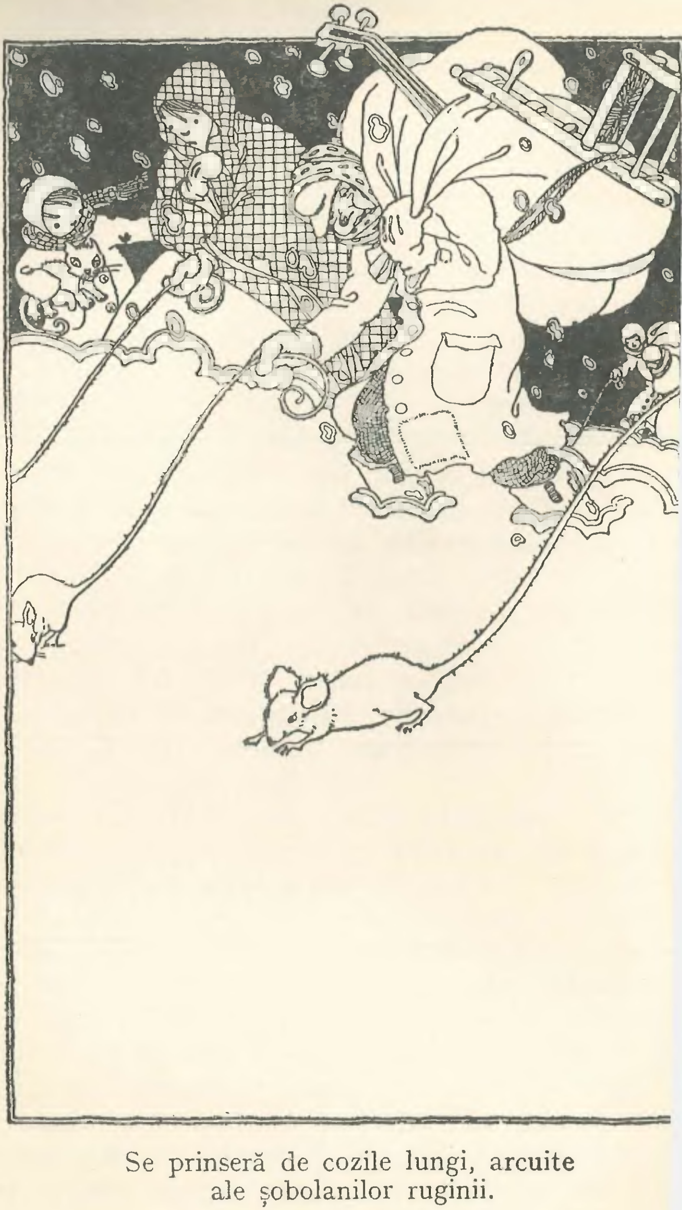

Se prinseră de cozile lungi, arcuite ale șobolanilor ruginii.

picioare și pe nas, ruginii din cap pînă-n picioare, și îndeosebi, îndeosebi mai cu seamă, ruginii pe cozile lor lungi, arcuite. Își înfundară nasurile în zăpadă și își arcuiră cozile lor lungi în sus, deasupra zăpezii, de unde cei ce se rătăciseră prin vijelie puteau să le-apuce ca pe niște mînere.

Și așa, în timp ce vîntul și zăpada viscoleau și vijelia îi izbea cu țurțuri de gheață în obraz, ei se prinseră de cozile lungi, arcuite ale șobolanilor ruginii, pînă cînd ajunseră în locul unde se află astăzi satul Bezele-cu-Frișcă. Șobolanii ruginii au fost cei care le-au salvat viața și le-au arătat unde să-și așeze noul sat. Iată pentru ce se află astăzi statuia asta în piață, statuia celor cinci șobolani ruginii, cei cinci șobolani ruginii cu nasurile înfundate în zăpadă și cu cozile lor lungi, arcuite, ieșind în sus deasupra zăpezii."

Asta-i povestea care mi-a spus-o bunicul. Și mi-a spus că s-a petrecut de mult, cu mult înainte ca oamenii sărmani să-nceapă să poarte pe cap glugi caraghioase și în picioare pantofi hazlii, mult înainte ca ei să învețe cum să-și scoată de pe cap glugile caraghioase și să-și scoată din picioare pantofii hazlii.

— O-o-oh — făcu unul din unchi.

— Hm-m-m — făcură ceilalți trei unchi.

— Și uneori — adăugă Vîrf de-Arìpă Levănțică — cînd ieșiți din satul Ficat-cu-Ceapă și treceți peste rîul Șampon, și umblați multe mile peste cîmpurile dinspre miazănoapte, pînă ajungeți la satul Bezele-cu-Frișcă, găsiți acolo o fetiță care-i iubește tare mult pe cei patru unchi ai ei. Și dacă o rugați frumos, are să vă arate papucii roșii cu ceasurile de aur pe ei, un ceas pentru a ajunge devreme, celălalt pentru a ajunge tîrziu. Și dacă o rugați și mai frumos, are să vă ia cu ea prin centrul orașului, în piață, și are să vă arate statuia celor cinci șobolani ruginii norocoși, cu cozile lor lungi, arcuite, ridicate-n sus ca mînerele. Cozile le sînt atît de mult și de frumos arcuite, încît are să vă vină să vă urcați la ei, să le luați cozile-n mînă și să vedeți ce-are să vi se-ntîmple.

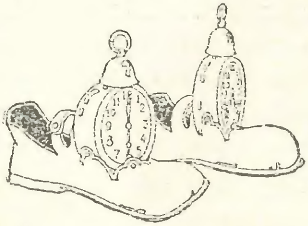

2. Cinci povești despre Orbul cu Fața de Cartof

Persoane : Orbul cu Fața de Cartof
Ai Azi Înghețată

Culege Ce Poate

Lizi Lazarus
Maimuțoiul cu Față Indiferentă
Tigrul ca un Cîrnăcior
Fără Multe Nazuri
Un om care toarnă bani cu lopata
O Lună Pepene Verde

Băieții de aur alb
Fetele de argint albastru
Marii păianjeni albi de pe lună

Zumzăitoare
Din nou Dă-mi Securea

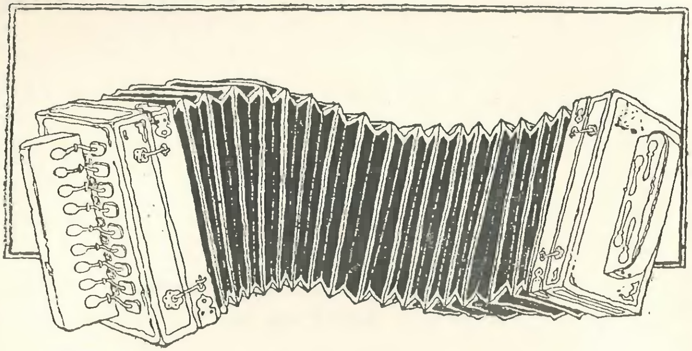

Orbul cu Fața de Cartof, care și-a pierdut iepurele de diamant de pe acordeonul lui de aur

A fost odată un Orb cu Fața de Cartof, care obișnuia să cînte din acordeon pe strada principală, în colțul cel mai apropiat de poștă, în satul Ficat-cu-Ceapă.

Ai Azi Înghețată veni de-a lungul străzii și-i spuse:

— Acordeonul ăsta pare să fi fost odată din aur de optsprezece carate, încrustat cu diamante scumpe de la casa de amanet; pare să fi fost un acordeon grozav altădată, și se pare că astăzi n-ar mai fi tot atît de grozav.

— Chiar așa! Era tot din aur pe dinafară — spuse Orbul cu Fața de Cartof — și lîngă fiecare claviatură avea cîte un iepure de diamant, adică avea doi iepuri de diamant.

— Ce-nțelegi prin iepuri de diamant? întrebă Ai Azi Înghețată.

— Urechile, picioarele, capul, labele, șalele, coada, toate-i erau bătute în diamante, formînd laolaltă un iepure drăgălaș cu botișor de diamant pe gheruțele lui de diamant. De cîte ori cîntam bine, oamenii plîngeau ascultînd cîntecele acordeonului meu, și atunci îmi așezam degetele deasupra clapelor, să simt botișorul de diamant al iepurelui pe gheruțele lui de diamant: „Bravo băiete, bine băiete, zi-i tot așa!“

— Da, te-aud vorbind, dar e ca și cum ai vorbi în vis. Mă întreb de ce acordeonul tău pare c-ar fi fost furat de cineva și dus la o casă de amanet și-apoi luat de acolo, după care cineva l-ar fi furat iar și l-ar fi dus la o casă de amanet și-apoi luat de acolo, și cineva l-ar fi furat din nou. Și l-au tot furat și ridicat de la casa de amanet, și iarăși l-au furat, pînă cînd i s-a șters tot aurul, și-acum arată ca unul care - de fapt - a fost odată.

— Chiar așa, chiar așa, ai dreptate. Nu mai seamănă cu acordeonul care a fost altădată. Știe mai multe decît știa înainte, întocmai cum acest Orb cu Fața de Cartof știe mult mai multe decît știa înainte.

— Ia povestește-mi asta — spuse Ai Azi Înghețată.

— E simplu. Dacă un orb cîntă din acordeon pe stradă ca să-i facă pe oameni să plîngă, oamenii-s triști, și cînd sînt triști, aurul de pe acordeon piere, se șterge. Și dacă un orb se duce să se culce fiindcă muzica lui e plină de cîntece de adormit ca vîntul prelung al unei văi adormitoare, atunci, în timp ce orbul doarme, toate diamantele de pe iepurele de diamant pier. Cînt un cîntec de adormit și mă duc să mă culc, şi mă scol şi iată că urechea de diamant a iepurelui de diamant a pierit. Mai cînt un alt cîntec de adormit şi mă duc să mă culc, şi mă scol şi iată că şi coada de diamant a iepurelui de diamant a pierit. După un timp, iepurii de diamant au pierit de tot, chiar şi botişorul de diamant sprijinit pe gheruţele de diamant ale iepurilor de lîngă claviaturile acordeonului, pînă şi el a pierit.

— Pot să te-ajut cu ceva? întrebă Ai Azi Îngheţată.

— Pot să m-ajut şi eu — îi răspunse Orbul cu Faţa de Cartof. Dacă sînt prea amărît, m-apuc să cînt cîntecul de adormit al vîntului prelung suflînd prin valea adormitoare. Şi asta mă poartă departe, acolo unde am timp şi bani să visez despre noile acordeoane minunate şi despre palatele poştelor unde fiecare, şi cel care primeşte o scrisoare, şi cel care nu primeşte o scrisoare, cînd iese, se opreşte şi-şi aduce aminte de Orbul cu Faţa de Cartof.

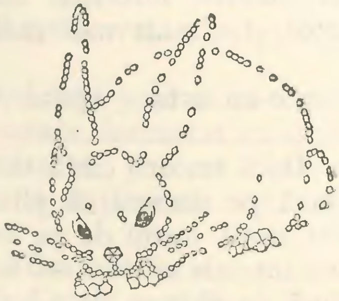

Cum se distră Orbul cu Fața de Cartof într-o frumoasă dimineață de primăvară

Într-o vineri dimineață, pe cînd cip-ciripitoarele cip-ciripeau cirip-cirip sus, în înaltul ulmilor, Orbul cu Fața de Cartof coborî la îndeletnicirea lui de fiecare zi, aceea de a sta în colțul de lîngă poștă, în satul Ficat-cu-Ceapă, și de a cînta din acordeonul său care fusese odată de aur, pentru plăcerea urechilor celor ce intră la poștă ca să vadă dacă n-au primit cumva vreo scrisoare, ei sau familiile lor.

„I-o zi bună, o zi norocoasă — își spuse Orbul cu Fața de Cartof — căci de la-nceput am auzit sus, în înaltul ulmilor, cip-ciripitoarele cip-ciripind cirip-cirip în lungile crengi cu frunze zăbovind. Așa... așa... că am de gînd să mă ascult cîntînd la acordeon aceleași cip-ciripituri cirip-cirip, pe care să le scot ca pe niște lungi șoapte vesele ale acordeonului meu vesel, lungi șoapte ale crengilor cu frunze zăbovind."

Și se așeză pe scăunelul său. Pe mîneca hainei își prinse o inscripție: „*Și* eu sînt orb". De bumbul de sus al hainei își atîrnă un mic degetar. De bumbul de jos al hainei își atîrnă o ceșcuță de alamă. De bumbul de la mijloc își atîrnă o cană de lemn. Lîngă el, la stînga, pe trotuar, așeză un lighean de fier galvanizat, și în partea dreaptă, o tigaie de aluminiu.

— I-o zi bună, o zi norocoasă, și sînt sigur că multă lume are să se oprească și-are să-și aducă aminte de Orbul cu Fața de Cartof — îngînă el ușor, în sinea lui, ca și cum și-ar fi cîntat, pe cînd își prelingea degetele în sus și-n jos pe clapele acordeonului după cip-ciripiturile din frunzele zăbovind ale ulmilor.

Atunci sosi Culege Ce Poate. Totdeauna, Culege Ce Poate punea întrebări și voia să știe cîte ceva. Și iată cum s-au înșirat întrebările și răspunsurile, atunci cînd Orbul cu Fața de Cartof îi burduși urechile lui Culege Ce Poate cu explicații.

— Ce-i cîntecul pe care-l cînți pe clapele acordeonului tău, uneori mai repede, alteori mai încet, atît de trist cîteodată și-atît de vesel uneori?

— E cîntecul pe care-l cîntă mămica cip-ciripitoare cînd dezbumbă bumbii hăinuțelor de iarnă ale puilor cip-ciripitori și le cîntă:

Zburați, micuți cip-cip,
Cîntați, micuți ciripitori.

— Și de ce ai un mic degetar la bumbul de sus al hainei?

— Pentru ca trecătorii să aibă unde să-mi arunce bănuții. Unii oameni, cînd îl văd, își spun: „Vai de mine, trebuie să-i umplu degetarul cu bănuți".

— Și ceșcuța de alamă?

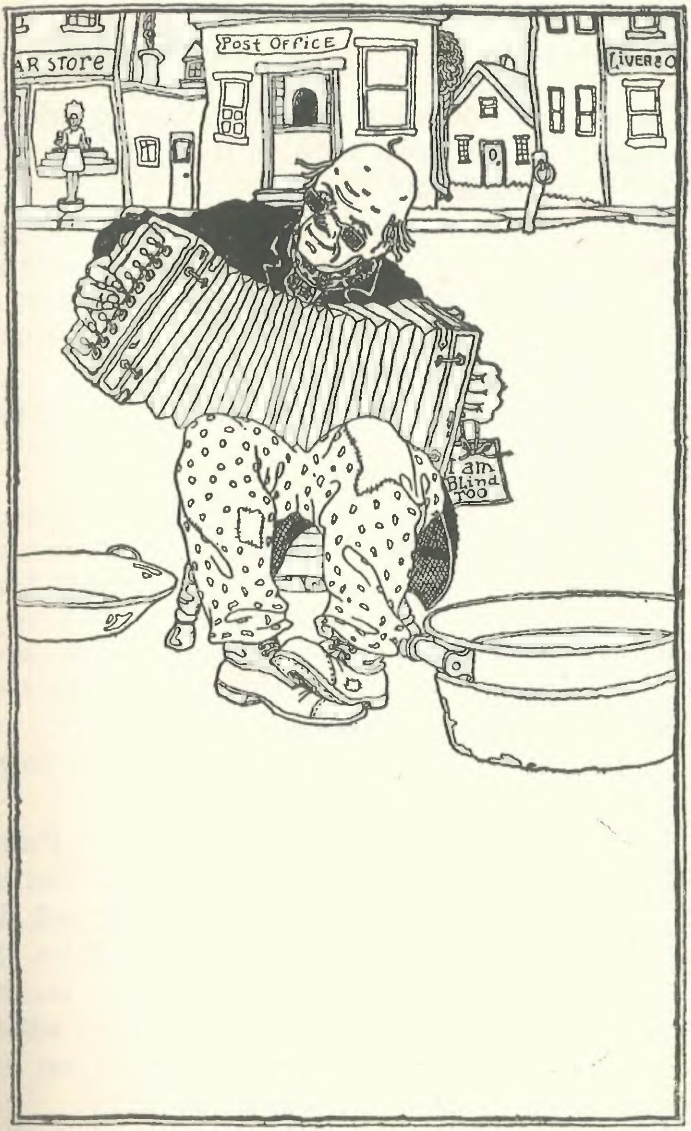
AR STORE
POST OFFICE
LIVERY
I am Blind Too

„Sînt sigur că multă lume are să se oprească și are să-și aducă aminte de Orbul cu Fața de Cartof.“

— Asta-i pentru jucătorii de base-ball, pentru ca să se așeze la o depărtare de zece picioare și să azvîrle înăuntru monezi de nichel și bănuți. Cine azvîrle cei mai mulți bani într-însa, acela va fi cel mai norocos.

— Și cana de lemn?

— În fundul ei este o gaură. Gaura e tot atît de mare ca și fundul. Monezile de nichel ies numaidecît, așa cum au intrat. Este anume făcută pentru oamenii tare săraci, care, vrînd să-mi dea de pomană un ban, pot să și-l ia înapoi.

— Și tigaia de aluminiu și ligheanul de fier galvanizat ce rost au lîngă tine, de fiecare parte a trotuarului?

— Poate că odată are să se-ntîmple ca fiecare dintre cei ce intră și ies de la poștă să se oprească și să-și lase banii, de teamă că nu le mai sînt buni la nimic. Dacă s-ar întîmpla vreodată așa ceva, ar fi frumos ca ei să aibă la-ndemînă ceva unde să-și lase banii. Iată explicația faptului că vezi tigaia de aluminiu și ligheanul de fier galvanizat.

— Explică-mi acum și inscripția pe care o porți; de ce ai scris: „*Și* eu sînt orb?"

— Vai de mine, greu îmi vine, Culege Ce Poate, să-ți explic ce-i și cu asta! Dar iată: unii oameni care trec pe-aici, ca să intre la poștă și să iasă deacolo, au ochi, dar nu văd nimic cu ochii lor. Se uită pe unde umblă și iau de unde vor să ia, dar uită de ce au venit și nu mai știu cum s-o scoată la capăt. Sînt frații mei cei orbi. Pentru ei am pus inscripția care spune: „*Și* eu sînt orb".

— Urechile-mi sînt burdușite de explicații și-ți mulțumesc — zise Culege Ce Poate.

— La revedere — îi spuse Orbul cu Fața de Cartof, și se apucă să scoată din acordeon suspine lungi ca ale frunzelor zăbovind pe crengi o dată cu cîntecul pe care mama cip-ciripitoare îl cîntă cînd dezbumbă bumbii hainelor de iarnă ale puilor cip-ciripitori.

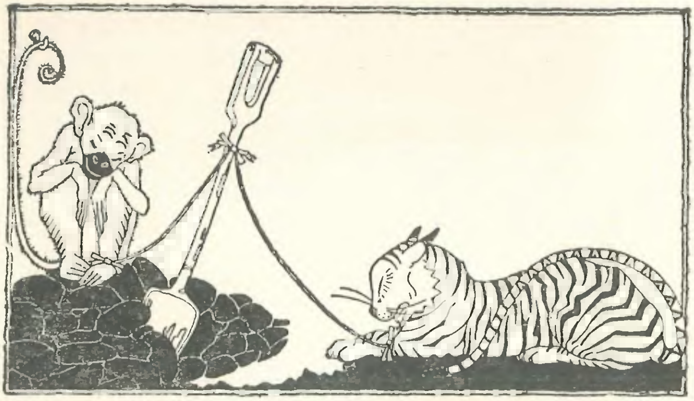

Maimuțoiul cu Față Indiferentă și Tigrul ca un Cîrnăcior

Cînd luna are o coajă verde cu miez roșu și în miezul roșu sînt semințe negre, în Țara Rutabaga i se spune Lună Pepene Verde și se crede că atunci se poate întîmpla orice.

Odată, într-o noapte în care strălucea o Lună Pepene Verde, Lizi Lazarus sui scările care duceau la camera Orbului cu Fața de Cartof. Maimuțoiul cu Față Indiferentă și Tigrul ca un Cîrnăcior erau cu ea. Îi ducea legați cu un fir trandafiriu.

— Uite-i, vezi, amîndoi sînt în pijamale — îi spuse ea. Astă-noapte au să doarmă cu tine, iar mîine au să meargă la lucru cu tine, ca mascote.

— Cum vine asta, ca mascote? întrebă Orbul cu Fața de Cartof.

— Aduc noroc. Dacă soarta ți-e bună, ți-o lasă așa cum e. Dacă nu-i bună, o schimbă și o face bună.

— Aud și-nțeleg ce-mi spui.

Așa că-n dimineața următoare, cînd Orbul cu Fața de Cartof se așeză să cînte din acordeon în colțul de lîngă poștă din satul Ficat-cu-Ceapă, avu lîngă el pe partea dreaptă a trotuarului Maimuțoiul cu Față Indiferentă, iar pe partea stîngă a trotuarului Tigrul ca un Cîrnăcior.

Păreau niște jucării — atît de liniștiți stăteau. Parc-ar fi fost făcuți din lemn și din hîrtie și-apoi vopsiți. În ochii Maimuțoiului licărea ceva ca de foarte departe. În ochii Tigrului licărea ceva ca de foame.

Fără Multe Nazuri, fabricantul de mașini brevetate de stors rufele, apăru atunci în marele lui automobil-limuzină, fără cai care să-l tragă. Stătea trîntit pe pernele canapelei capitonate cu piele.

— Oprește! îi porunci el șoferului care conducea mașina.

Și Fără Multe Nazuri se uită cu atenție. Mai întîi se uită în ochii Maimuțoiului cu Față Indiferentă și văzu licărind ceva ca de foarte departe. Pe urmă se uită în ochii Tigrului ca un Cîrnăcior și văzu licărind ceva ca de foame. Pe urmă citi inscripția Orbului cu Fața de Cartof, care spunea: „Te uiți la ei și-i vezi; eu pot doar să le simt blănile". Apoi Fără Multe Nazuri îi porunci șoferului care conducea mașina:

— Pornește!

Cincisprezece minute mai tîrziu, un om în salopetă veni de-a lungul Străzii Principale, ducînd un cărucior cu o roată. Se opri în fața Orbului cu Fața de Cartof, a Maimuțoiului cu Față Indiferentă și a Tigrului ca un Cîrnăcior.

— Unde-i tigaia de aluminiu? întrebă el.

— În stînga mea, pe trotuar — răspunse Orbul cu Fața de Cartof.

— Unde-i ligheanul de fier galvanizat?

— În dreapta mea, pe trotuar.

Atunci, omul în salopetă luă o lopată și-ncepu să scoată dolarii de argint din cărucior și să-i toarne în tigaia de aluminiu și în ligheanul de fier galvanizat. Și tot scoase din cărucior, pînă ce se umplu și tigaia, și ligheanul. Pe urmă puse lopata în cărucior și-o porni înapoi pe Strada Principală.

Pe la ora șase în seara aceea, Culege Ce Poate apăru și el. Orbul cu Fața de Cartof îi spuse:

— Trebuie să duc acasă în noaptea asta o povară grea de bani: o tigaie de aluminiu plină de dolari de argint și un lighean de fier galvanizat plin cu dolari de argint. Așa că te rog să ai grijă de Maimuțoiul cu Față Indiferentă și de Tigrul ca un Cîrnăcior.

— Da — spuse Culege Ce Poate — cu dragă inimă.

Zis și făcut. Legă un fir trandafiriu de picioarele lor, îi duse la el acasă și-i lăsă în șopron.

Maimuțoiul cu Față Indiferentă se așeză să se culce pe cărbunii din partea de nord a șopronului și, cînd adormi, pe fața lui licări ceva ca de foarte departe, și era atît de liniștit că părea o jucărie cu păr cafeniu de junglă vopsit pe pielea lui neagră și cu un nas negru vopsit pe fața lui cafenie. Tigrul ca un Cîrnăcior se duse să se culce pe cărbunii cei tari din partea de sud a magaziei și, după ce adormi, prin gene îi licări ceva ca de foame, și părea o jucărie vopsită cu dungi negre pe burta lui galbenă și o pată neagră la capătul lungii lui cozi galbene.

A doua zi dimineața, magazia era goală. Culege Ce Poate îi spuse Orbului cu Fața de Cartof:

— Au lăsat un bilet, scris de ei pe o bucată de hîrtie trandafirie, parfumată. Spuneau: *Mascotele nu stau niciodată mult.*

Și iată de ce mulți ani de-atunci înainte, Orbul cu Fața de Cartof a avut dolari de argint de cheltuit — și iată de ce mulți oameni din Țara Rutabaga se uită mereu după o Lună Pepene Verde cu o coajă verde, miez roșu și semințe negre ca niște pete în miezul ei roșu.

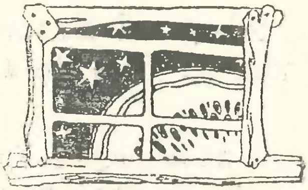

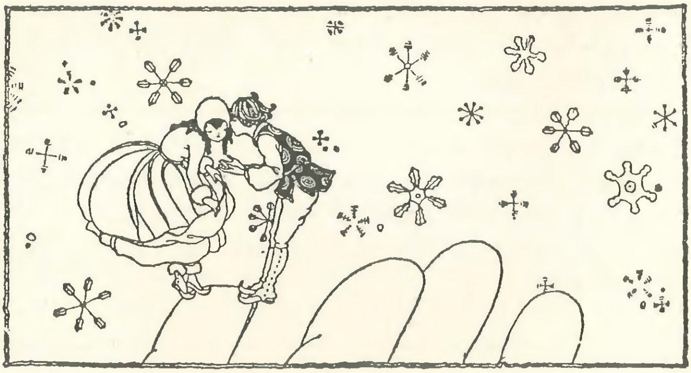

Visul cu toboganul dinspre lună al Orbului cu Fața de Cartof

Într-o dimineață de octombrie, Orbul cu Fața de Cartof stătea în colțul de lîngă poștă.

Ai Azi Înghețată se apropie și-i spuse:

— Ăsta-i timpul cel mai mohorît din tot anul.

— Mohorît? întrebă Orbul cu Fața de Cartof, schimbîndu-și acordeonul de pe genunchiul drept pe cel stîng și cîntînd ușor melodia pe care-o bîjbîia pe clapele acordeonului: „Fii fericit în dimineața-n care păsările-și aduc boabele".

— Într-adevăr — spuse Ai Azi Înghețată — nu-i oare mohorît în fiecare an cînd frunzele din verzi se fac galbene, și se usucă pe ramuri și se desprind, iar vîntul le poartă, și ele-și fac un cîntec, așa:

Nani, nani, puișor,
Na-ni, na-ni,

și vîntul umple cerul de frunze și pare un cer plin de păsări care uită că mai știu vreun cîntec?

— E mohorît și nu prea mohorît — rosti orbul. Ascultă — adăugă el — pentru mine, acesta e timpul anului cînd îmi revine visul toboganului alb al lunii. Cinci săptămîni mai înainte de-a cădea prima zăpadă, totdeauna-mi vine visul ăsta. El spune: „Frunzele cele negre cad acum și umplu cerul, dar cinci săptămîni vor trece, și după asta, în locul fiecărei frunze negre, vor fi mii de cristale de zăpadă strălucitor de albe".

— Și care-i visul toboganului alb al lunii? întrebă Ai Azi Înghețată.

— Prima oară l-am visat cînd eram doar un băiețel de-o șchioapă și-mi mai aveam încă ochii, adică mai înainte de-a mi se schimba soarta. Am văzut păianjenii cei albi din lună repezindu-se să se suie și să coboare, pufnind și fornăind. M-am uitat destul de mult pînă să-mi dau seama ce făceau marii păianjeni albi de pe lună. Și după un timp am văzut că țeseau un tobogan lung, un tobogan alb, alb și moale ca zăpada. Și după mai multă vreme de pufnit și fornăit, de suit și coborît, pînă-n cele din urmă toboganul fu gata, un tobogan alb ca zăpada, coborînd din lună pînă în Țara Rutabaga. Și pe acest tobogan alunecau, alunecau în jos, din lună, băieții de aur alb și fetele de argint albastru. Ei căzură drept la picioarele mele, fiindcă, vezi, toboganul se termina chiar la picioarele mele. Puteam să mă aplec și să-i culeg pe băieții de aur alb și pe fetele de argint albastru, cum alunecau de pe tobogan la picioarele mele. Puteam să-mi umplu mîna cu ei și să-i țin în pumn și să le vorbesc, și totuși, pricepi, de cîte ori căutam să-mi închid mîna și să păstrez măcar vreunul, pufneau și fornăiau și-mi săreau printre degete. O dată mi-a rămas puțin praf de aur și de argint pe degetul cel mare al mîinii stîngi, praf pe care l-au suflat pe cînd alunecau departe de mine. O dată i-am auzit, pe-un băiețel de aur și pe-o fetiță de argint albastru, șoptind între ei. Stăteau drept în picioare pe vîrful degetului cel mic al mîinii mele drepte și șopteau. Unul spunea: „Am luat pepeni. Și tu ce-ai luat?“ Celălalt răspunse: „Am luat alune“. Am stat să-i ascult mai departe și-am aflat că sînt milioane de pepeni și milioane de alune atît de mici, că dumneata și cu mine nici nu-i putem vedea. Copiii ăștia din lună, însă, puteau să-i vadă și, de fiecare dată cînd alunecau în jos pe toboganul din lună, se-ntorceau cu buzunarele pline de lucruri atît de mici, cum noi n-am văzut niciodată.

— Ce copii minunați — rosti Ai Azi Înghețată. Și vrei să-mi spui cum fac să se-ntoarcă înapoi pe lună după ce-alunecă în jos pe tobogan?

— O, asta-i ușor — spuse Orbul — pentru ei e tot atît de ușor să alunece spre lună *în sus*, precum le este să alunece în jos. Pentru ei e totuna să alunece în sus sau în jos. Păianjenii cei mari albi au hotărît asta, cînd au pufnit și au fornăit și au făcut toboganul.

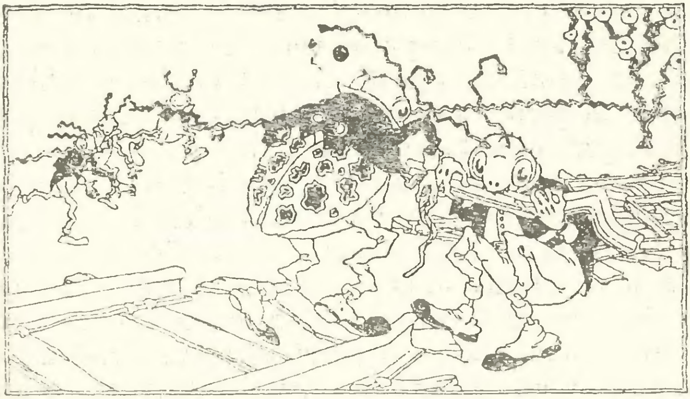

Cum află Dă-mi Securea despre calea ferată în zigzag și cine-o făcuse în zigzag

Într-o zi, Dă-mi Securea își zise în sinea lui:

„Astăzi am să mă duc pe la poștă și prin împrejurimi să mă uit de jur împrejur. Poate-am s-aud de ceva care s-a întîmplat astă-noapte pe cînd dormeam. Vreun sergent poate s-a apucat să rîdă și-a căzut într-un rezervor de apă și-a ieșit de-acolo ținînd o roabă plină de pești roșii cu bijuterii noi. Poți să știi? Poate că omul din lună coborînd pe scara pivniței să-i aducă femeii din lună o ulcică cu zer ca să bea și să nu mai plîngă, poate a căzut de pe scări, și-a spart ulcica, și-a rîs, și-a strîns de pe jos cioburile și și-a spus: «Unul, două, trei, patru accidente se-ntîmplă în cele mai bune familii». Poți să știi?“

Și așa, cu mintea plină de gînduri simple și înviorătoare, Dă-mi Securea ieși în grădina din spatele casei și se uită la feluriții maci în formă de eșarfă care-nfloreau la începutul verii. Pe urmă culese un mac în formă de eșarfă, ca să-l poarte în chip de eșarfă în jurul gîtului, ducîndu-se-n oraș la poștă și-mprejur, uitîndu-se de jur împrejur.

„Bună idee să arăți frumos cînd te uiți de jur împrejur, purtînd o eșarfă în jurul gîtului — își spuse Dă-mi Securea. Este o eșarfă cu un desen ca o steluță de pe fruntea unui cal cu stea în frunte, dar purtat de o broască verde înotînd în lumina lunii."

Și zicîndu-și asta, o porni spre oraș. Mai întîi îl văzu pe Orbul cu Fața de Cartof cîntînd la acordeon în colțul de lîngă poștă. Și îl rugă pe Orb să-i spună pentru ce șinele de cale ferată goneau în zigzag în Țara Rutabaga.

— De mult — îi spuse Orbul cu Fața de Cartof — cu mult înainte ca macii în formă de eșarfă să-nceapă să crească în grădina din spatele casei tale, cu mult înainte de a exista o eșarfă ca a dumitale cu pete ca steluța din fruntea unui cal cu stea în frunte pe o broască verde înotînd în lumina lunii, în vremurile cele de demult cînd au fost așezate șinele, ele erau drepte. Pe urmă veniră zumzăitoarele. Zumzăitoarea este o gîză. Aleargă în zigzag pe picioare în zigzag, ronțăie în zigzag cu dinți în zigzag și scuipă în zigzag cu o limbă în zigzag. Veniră milioane de zumzăitoare, zumzăind zumzăituri din capete și din picioare. Săriră pe șine cu picioarele lor în zigzag, și scuipară și le răsuciră cu dinții și limbile lor în zigzag, pînă cînd se strîmbă toată calea ferată, și toate șinele și liniile, făcînd o cale ferată în zigzag cu șine în zigzag pentru trenuri, pentru trenurile de călători și pentru cele de marfă, ca toate să alerge în zigzag. Pe urmă, zumzăitoarele se furișară de-acolo pe cîmpuri, unde se culcară și se acoperiră cu plăpumi în zigzag pe paturi speciale în zigzag.

În ziua următoare veniră muncitorii cu lopețile lor, inginerii topometri cu planurile lor albastre și băieții cu găleți de apă și cu polonice pentru apă, ca să le dea muncitorilor să bea după ce sapă calea ferată făcînd-o dreaptă. Și aproape c-am uitat să spun c-au venit și inginerii-termotehnicieni și cei de mașini de ridicat și-au început cu mașinile lor să facă iar calea ferată dreaptă. Au lucrat din greu. Au făcut din nou dreaptă calea ferată. Apoi s-au uitat la munca lor și și-au spus unii altora: „Iată, am făcut-o și pe-asta“!

În dimineața următoare, zumzăitoarele își deschiseră ochii lor în zigzag și se uitară la calea ferată și la șine. Și cînd văzură că era iar dreaptă, că șinele și traversele și crampoanele șinelor erau toate iar drepte, ca mai înainte, nici nu-și mai luară gustarea de dimineață. Săriră din paturile lor în zigzag, săriră pe șine cu picioarele lor în zigzag și scuipară și se strîmbară pînă cînd strîmbară toate șinele și traversele și crampoanele iar în zigzag, ca o literă Z și altă literă Z de la sfîrșitul alfabetului. După asta, zumzăitoarele se duseră să-și ia gustarea de dimineață. Și-și spuseră una alteia, așa cum își spuseseră și muncitorii și inginerii — inginerii de mașini de ridicat și termotehnicieni: „Iată, am făcut-o și pe-asta!“

— Asta-i dar cum și de ce s-a-ntîmplat! spuse Dă-mi Securea. Zumzăitoarele-s de vină.

— Da, zumzăitoarele — răspunse Orbul cu Fața de Cartof. Asta-i povestea care mi-au spus-o.

— Cine ți-a spus-o?

— *Două mici zumzăitoare.* Au venit la mine într-o noapte de iarnă friguroasă și s-au culcat în acordeon, acolo unde muzica îi ține acordeonului iarna de cald. Dimineața le-am spus: „Bună dimineața, zumzăitoarelor, ați dormit bine astă-noapte și ați visat frumos?“ Și după ce-și luară gustarea, îmi istorisiră povestea asta. Amîndouă vorbeau în zigzag, dar amîndouă aveau un același fel de zigzag de-a vorbi.

3. Trei poveşti despre năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară

Persoane : Blixi Bimber
Petruţa Pofteşte-Flori-de-Cartof
Jimmy Purice
Silas Baxby
Fritz Axenbax
James Sixbixdix

Iason Squiff, curăţitorul de bazine

Habakuk Vechitură, strîngătorul de vechituri
Două fiice ale strîngătorului de vechituri
Doi şobolani albaştri
Un om de la circ cu bani peşin
Un actor de cinema
Un şofer de taxi

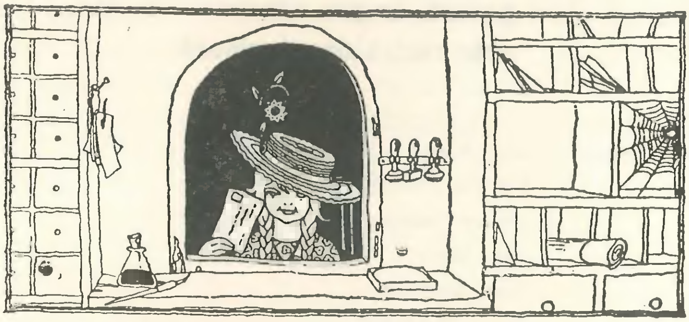

Povestea Blixiei Bimber și a puterii unei năzdrăvănii din piele-aurită de căprioară

Blixi Bimber era o fetiță care crescu mare tot uitîndu-se după noroc. De găsea o potcoavă, o lua acasă și-o așeza pe peretele camerei ei, legînd-o cu o panglică. Se uita bucuros la lună printre degete, pe sub braț, peste umărul drept, dar niciodată, absolut niciodată peste umărul *stîng*. Asculta și memora tot ceea ce se spunea despre cîrtiță, precum și dacă și-a văzut sau nu cîrtița umbra cînd a ieșit la 2 februarie.

De visa ceapă, știa că a doua zi avea să găsească negreșit o lingură de argint. De visa pește, știa că a doua zi avea să întîlnească un om ciudat care o va striga pe numele ei cel dintîi. Crescu mare tot uitîndu-se după noroc.

Avea șaisprezece ani și era numai o fetiță cu fustă lungă pînă la vîrfurile pantofilor, cînd se petrecu ceva deosebit. Se ducea la poștă să vadă dacă nu avea vreo scrisoare de la Petruța Poftește-Flori-de-Cartof, prietena ei cea mai bună, sau de la Jimmy Purice, cel mai bun prieten al ei, amîndoi fiind cei cu care-și petrecea ea mereu timpul.

Jimmy Purice era cățărător. Se cățăra pe zgîrie-nori, și pe prăjinile steagurilor, și pe clăi de fum, și era un renumit hornar. Lui Blixi Bimber îi plăcea că era hornar, dar mai mult îi plăcea că știa să fluiere.

Ori de cîte ori Blixi îi spunea lui Jimmy: „Sînt tristă, fluieră ca să iasă tristețea din mine“, Jimmy se apuca pur și simplu să fluiere pînă cînd tristețea ieșea pur și simplu din Blixi.

Pe drumul spre poștă, Blixi găsi o mică năzdrăvănie din piele-aurită de căprioară. Stătea acolo, în mijlocul trotuarului. Cum și de ce a ajuns acolo, n-a știut niciodată, și nimeni nu i-a spus vreodată. „Aduce noroc“, își zise ea, ridicînd-o repede de jos.

Așa că o duse acasă, o prinse cu un mic lanț și o purtă în jurul gîtului.

Nu știa, și nimeni nu-i spusese, că o năzdrăvănie din piele-aurită de căprioară este deosebită de o năzdrăvănie oarecare, adică de una cu totul obișnuită. Aceasta avea o *putere*. Și dacă ceva are o putere asupra ta, atunci tu pur și simplu n-ai cum să scapi.

Așa că, prinsă cu un lănțișor în jurul gîtului, Blixi Bimber purtă năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară, fără să știe că aceasta avea o putere și că tot timpul puterea lucra.

„De primul om pe care-l întîlnești avînd un X în nume, va trebui să te îndrăgostești pînă peste urechi“, spunea puterea tăcută a năzdrăvăniei din piele-aurită de căprioară.

Și iată de ce Blixi Bimber se opri la poștă și se-ntoarse din drum ca să-l întrebe pe funcționarul de la ghișeu dacă era sigur că nu se afla vreo scrisoare pentru ea. Numele funcționarului era Silas Baxby. Și-așa se făcu că timp de șase săptămîni el o însoți peste tot pe Blixi Bimber. Se duseră să danseze, să se plimbe cu carul cu fîn, la petreceri și zaiafeturi.

Tot timpul, puterea din năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară lucra. Atîrna de un lănțișor în jurul gîtului ei și tot timpul lucra. Spunea: „De următorul om pe care-ai să-l întîlnești avînd doi X în nume, ai să lași toate și-ai să te îndrăgostești pînă peste urechi".

Nu mult după aceea, se întîlni cu directorul școlii superioare. Îl chema Fritz Axenbax. Blixi îi aruncă ocheade și-i zîmbi. Și timp de șase săptămîni el o-nsoți peste tot pe Blixi Bimber. S-au dus împreună să danseze, să se plimbe cu carul cu fîn, la petreceri și zaiafeturi.

— De ce te duci peste tot cu el? au întrebat-o prietenele ei.

— O putere mă-mpinge — le răspundea Blixi—nu pot să fac nimic, e o putere.

— Unul din picioare îi este mai lung decît celălalt, cum poți să te duci peste tot cu el? au întrebat-o iar.

Și ea răspundea doar:

— E o putere!

În tot timpul ăsta, bineînțeles, năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară pe lănțișorul din jurul gîtului ei lucra. Și tot spunea: „Dacă-ntîlnește acum un om care să aibă trei X în nume, va trebui să se-ndrăgostească de el pînă peste urechi".

La un concert de muzică ușoară din Piața Publică, într-o noapte, ea-l întîlni pe James Sixbixdix. Nu avu ce face. Îi aruncă ocheade și-i zîmbi. Și timp de şase săptămîni se duseră împreună la concerte de muzică ușoară, să danseze, să se plimbe cu carul cu fîn, la petreceri și zaiafeturi.

— De ce te duci peste tot cu el? I-un muzicant papă-lapte! îi spuneau prietenii ei.

Și ea le răspundea:

— E o putere, nu pot să fac nimic!

Aplecîndu-se într-o zi peste-un bazin de strîns apă de ploaie și ascultînd ecoul format de ciudații pereți de lemn ai bazinului, năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară de pe lănțișorul din jurul gîtului ei alunecă și căzu în apa de ploaie.

„Mi-a pierit norocul", își zise Blixi. Pe urmă intră în casă și dădu două telefoane. Primul era către James Sixbixdix, ca să-i spună că nu va putea ieși cu el în seara aceea. Celălalt era către Jimmy Purice, cățărătorul, hornarul.

— Vino-ncoa'; sînt tristă și am nevoie de tine să fluieri ca să-mi treacă tristețea.

Iată ce i-a spus la telefon lui Jimmy Purice.

Și așa, dacă vreodată dați peste-o mică năzdrăvănie din piele-aurită de căprioară, băgați de seamă: are-o putere. Are să vă facă să vă-ndrăgostiți pînă peste urechi de primul om pe care-l veți întîlni avînd un X în nume. Sau va face alte lucruri ciudate, căci sînt tot felul de năzdrăvănii pe lume, cu tot felul de puteri.

Povestea lui Iason Squiff și de ce avea pălărie din floricele de porumb, mănuși din floricele și ghete tot din floricele

Iason Squiff curăța bazine. Avea părul galben-verzui, și dacă priveai într-un bazin pe cînd el curăța grămezi întregi de nămol și glod, puteai să-l zărești și să spui unde se află, jos, în bazinul negru, numai după lumina pe care-o răspîndea părul lui galben-verzui.

Uneori însă grămezile de nămol și glod îi cădeau pe creștet și-i acopereau părul galben-verzui. Atunci era mai greu să-l zărești și să spui unde se află, în întunericul în care-și curăța bazinul.

Într-o zi, Iason Squiff se duse la casa lui Bimber și bătu în ușă.

— Am înțeles eu bine — o întrebă el pe doamna Bimber, mama lui Blixi Bimber — că ați trimis după mine să vă curăț bazinul din spatele casei?

— Ai înțeles foarte bine — îi răspunse ea — și ești tot atît de binevenit ca și florile care înfloresc primăvara, tra-la-la.

— Atunci, am să m-apuc de treabă și am să curăț bazinul, tra-la-la — îi spuse el doamnei Bimber. Eu sînt omul potrivit pentru o treabă ca asta, tra-la-la — adăugă el trecîndu-și degetele lui minunate prin părul galben-verzui care-i strălucea puternic.

Și se apucă să curețe bazinul.

Blixi Bimber ieși din casă în curtea din spate. Se uită în bazin. Era întuneric beznă. Nu se vedea nimic acolo înăuntru, decît bezna. Doar din cînd în cînd zărea ceva galben-verzui. Așteptă. Și-n curînd văzu că era capul și părul lui Iason Squiff. Și-atunci înțelese că se curăța bazinul și că Iason Squiff era cel ce făcea treaba asta. Așa că începu să cînte tra-la-la și se-ntoarse în casă și-i spuse mamei sale că Iason Squiff își vedea de treabă.

Iason Squiff ajunse în sfîrșit să curețe și ultima picătură de nămol și glod. Și privi nedumerit pe fundul bazinului. Ceva strălucea. Își întinse mîinile prin nămol și glod și luă în palmă ceea ce strălucea.

Era năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară pe care Blixi Bimber o pierduse de pe lănțișorul ei de aur din jurul gîtului cu o săptămînă în urmă, pe cînd privise în bazin să vadă ce se poate vedea. Era exact aceeași năzdrăvănie din piele-aurită de căprioară lucind și strălucind ca un semn promițător de fericire.

„Aduce noroc!“ își spuse Iason Squiff ștergîndu-și degetele de părul lui galben-verzui. Pe urmă vîrî năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară în buzunarul de la vestă și-și mai spuse o dată: „Aduce noroc!“

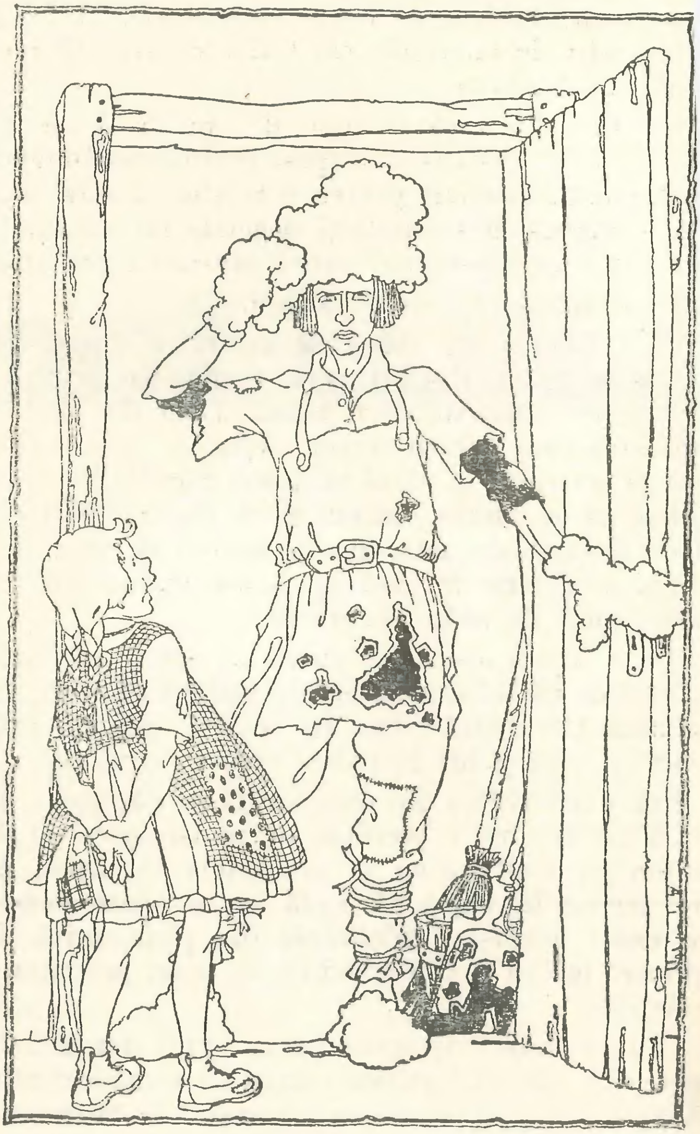

Pălăria îi era din floricele de porumb, mănușile din floricele și ghetele tot din floricele.

În seara aceea, puțin după ora șase, Iason Squiff se întoarse acasă și, ca de obicei, dădu bună seara nevestei și fetelor lui. Dar ele începură să rîdă. Rîdeau amuzate.

— Se-ntîmplă ceva caraghios pe aici — observă el.

— Tu ești caraghios — îi răspunseră ele și rîseră din nou amuzate.

Cînd se mai liniștiră, îi arătară că pălăria îi era din floricele de porumb, mănușile din floricele și ghetele tot din floricele. El nu știa că năzdrăvănia era fermecată. El nu știa că năzdrăvănia din buzunarul vestei lui spunea: „Ai o literă Q în nume, și pentru că ai plăcerea și fericirea de-a avea un Q în nume, trebuie să porți pălărie din floricele de porumb, mănuși din floricele și ghete tot din floricele".

În dimineața următoare își puse pe cap o altă pălărie, își luă altă pereche de mănuși și alte ghete. Dar în clipa în care și le puse, deveniră numaidecît din floricele.

Făcu aceeași încercare cu toate pălăriile, cu toate mănușile și cu toate ghetele. Și toate deveneau din floricele în clipa în care și le punea.

Ieși în oraș și intră într-o prăvălie. Își cumpără o pălărie nouă, mănuși și ghete noi, dar în clipa în care și le punea, deveneau și acestea din floricele.

Așa încît se hotărî să se ducă la lucru și să curețe mai departe bazine, cu pălărie din floricele de porumb pe cap, cu mănuși din floricele în mîini și cu ghete din floricele în picioare.

Oamenii din satul Bezele-cu-Frișcă se amuzau pîndindu-l să treacă în susul străzii, la curățat bazine. De la o depărtare de cinci și chiar de șase blocuri, îl zăreau venind și plecînd cu pălăria lui din floricele de porumb, mănușile din floricele și ghetele tot din floricele.

Cînd cobora într-un bazin, copiii alergau să se uite de sus la el, să-l vadă lucrînd. Cînd nămolul și glodul nu-i cădeau pe pălărie și pe mănuși, era ușor de găsit. Porumbul floricelelor lumina tot bazinul pe dinăuntru.

Uneori, bineînțeles, floricelele albe de porumb se umpleau de nămol și glod negru. Și-atunci, cînd Iason Squiff ieșea afară și se ducea acasă, nu mai era atît de arătos!

Dar ce iarnă ciudată a mai fost aceea pentru Iason Squiff!

„I-o adevărată pacoste — își zise el. Nu mai pot să fiu niciodată singur cu gîndurile mele. Dacă-ntîlnesc o procesiune funerară, chiar cei ce poartă coșciugul rîd de pălăria mea de floricele. Dacă-ntîlnesc un cortegiu de nuntă, se-apucă să azvîrle după mine cu toate boabele de orez pe care le au[1], de parc-aș fi în același timp și mire și mireasă. Toată lumea se uită la mine cînd trec pe stradă. Caii încearcă să-mi mănînce pălăria oriunde mă duc. Trei pălării mi-au fost mîncate de cai în iarna asta. Și dacă-mi cade pe jos o mănușă, mi-o mănîncă găinile."

Pe urmă însă, Iason Squiff începu să-și schimbe gîndurile. Ajunse orgolios.

„Totdeauna mi-am dorit o pălărie atît de frumoasă ca această pălărie din floricele — își spunea el. Și totdeauna mi-am dorit mănuși albe și frumoase și pantofi albi, ca aceste mănuși și aceste ghete din floricele."

Cînd copiii strigau după el pe stradă: „Omule de zăpadă, hei, omule de zăpadă!" el își ridica mîna şi le făcea semne de prietenie, pentru a le arăta cît de mîndru era de felul cum arăta.

---

[1] Obicei englezesc la nunți, să se arunce după miri cu boabe de orez, în semn de urare de belșug în noua casă. (n.t.)

„Toți mă privesc — își spunea. Sînt o persoană de vază, nu-i așa? Şi apucîndu-și mîna dreaptă cu cea stîngă, și le strîngea pe amîndouă, zicîndu-și: „De bună seamă că arăt grozav!"

Într-o zi se hotărî însă să-și azvîrle vesta. Și, cum știm, în buzunarul vestei se găsea năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară, năzdrăvănia fermecată a cărei putere lucra, putere ce spunea: „Ai o literă Q în nume, și pentru că ai plăcerea și fericirea de-a avea un Q în nume, trebuie să porți pălărie din floricele de porumb, mănuşi din floricele și ghete tot din floricele".

Dar, așa cum spuneam, el își aruncă vesta. Uitase că avea înăuntru năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară.

Își dădu vesta unuia care strîngea vechituri. Și cel care strîngea vechituri îndesă într-un sac vesta cu năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară, își aruncă sacul în spinare și plecă.

Și după-ntîmplarea asta, Iason Squiff deveni iar la fel ca toți ceilalți oameni. Pălăriile lui nu se mai prefăceau în floricele, nici mănușile și nici ghetele.

Și dacă cineva privea în jos într-un bazin pe cînd el îl curăța de grămezile de nămol și glod strînse acolo, sau dacă cineva îl vedea mergînd pe stradă, îl recunoaștea acum numai după părul lui galben-verzui, care răspîndea lumină în jur, ca totdeauna.

Așa că dacă ai cumva în nume o literă Q, fii cu băgare de seamă cînd dai de-o năzdrăvănie din piele-aurită de căprioară! Amintește-ți că pe lume sînt fel de fel de năzdrăvănii, cu fel de fel de puteri.

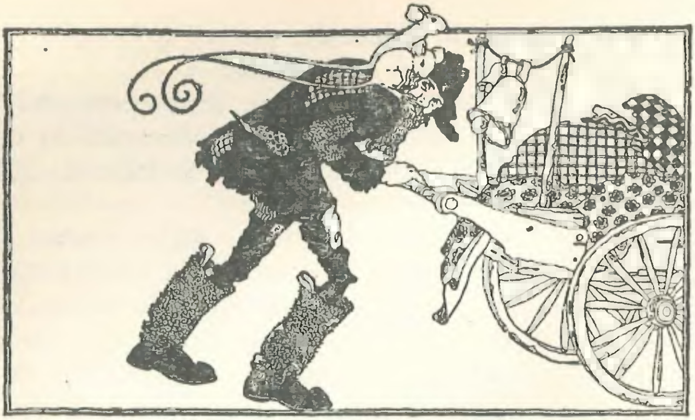

Povestea lui Habakuk Vechitură, a celor doi şobolani albaştri şi a omului de la circ care-a venit cu bani peşin

Habakuk Vechitură se-ntorcea acasă. Ziua lui de lucru se încheiase. Soarele asfinţise. Lămpile de pe străzi se aprinseseră. Pungaşii porneau la treburile lor de noapte. Nu mai era timpul ca un cinstit strîngător de vechituri să bată la uşile din spate ale caselor, întrebînd:

— N-aveţi vechituri? Sau întrebînd altfel: N-aveţi vechituri? Sticle? Oase? Sau întrebînd altfel: N-aveţi vechituri? Sticle? Oase? Poate nişte fier vechi? Ceva aramă, alamă, sau nişte ghete vechi, rupte de tot, care să nu mai fie bune nimănui? Ceva rufe vechi, haine, pantaloni sau veste? Iau orice fel de lucruri vechi aţi avea.

Da, Habakuk Vechitură se-ntorcea acasă. În sacul ponosit din spinare, tocma-n vîrful mormanului de vechituri din sac, era țurcănită o vestă veche. Era vesta cea veche pe care Iason Squiff i-o azvîrlise lui Habakuk din pragul ușii. În buzunarul vestei se găsea năzdrăvănia de piele-aurită de căprioară, cu puterea ei vrăjită.

Ei bine, Habakuk Vechitură se-ntoarse acasă la fel ca totdeauna, se așeză la masă să cineze, își trosni fălcile și mîncă pește din plin, absolut ca totdeauna. Pe urmă ieși în curtea din dos și intră într-o baracă unde-și desfăcu ponositul lui sac de vechituri și-și rîndui lucrurile întocmai ca-n fiecare zi în care venea acasă și-și desfăcea sacul ponosit și-și rînduia lucrurile.

Ultimul lucru pe care-l rîndui printre celelalte a fost vesta care avea în buzunar năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară.

„Pune-o pe tine: e-o zdreanță binevenită — își spuse el, uitîndu-se la vestă. E-o vestă norocoasă!"

Așa că-și așeză brațul drept în mîneca dreaptă și brațul stîng în mîneca stîngă. Și iată-l cu amîndouă brațele vîrîte în mînecile vechii veste, acum din nou aciuite.

În dimineața următoare, Habakuk Vechitură își sărută nevasta de rămas bun și-și sărută de rămas bun fetița de optsprezece ani și fata de nouăsprezece ani. Le sărută la fel ca totdeauna — în goană. Și sărutîndu-le pe fiecare în parte, le spuse:

— Am să mă-ntorc curînd, dacă nu chiar mai curînd, și venind înapoi, am să mă-ntorc acasă!

Și-așa, Habakuk Vechitură o porni pe străzi. Și puțin după ce plecă de-acasă, se-ntîmplă ceva deosebit. Pe umărul lui drept se-așeză un șobolan albastru, iar pe umărul lui stîng, un alt șobolan albastru. Şi el află că se găseau acolo numai cînd se uită la ei.

Stăteau chiar lîngă urechile lui. Putea să le simtă vîrful mustăţilor atingîndu-i urechile.

„Aşa ceva nu mi s-a mai întîmplat niciodată pînă acum de cînd tot strîng vechituri — îşi zise el. Doi şobolani albaştri stau lîngă urechile mele şi nu-mi spun nimic, cu toate că ei ştiu bine că i-aş asculta orice mi-ar spune."

Aşa că Habakuk Vechitură merse mai departe, trecînd de două blocuri, de trei, de patru blocuri şi tot uitîndu-se cu coada ochiului drept la şobolanul cel albastru de pe umărul lui drept şi cu coada ochiului stîng la şobolanul albastru de pe umărul lui stîng.

— Dacă stau pe umărul cuiva şi-mi ţin mustăţile înfipte în urechea lui, am să-i spun ceva ca să mă asculte — şopti el.

Bineînţeles, Habakuk nu pricepu că toate se trăgeau de la năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară şi de la puterea pe care aceasta o avea. În buzunarul vestei pe care-o purta, puterea năzdrăvăniei din piele-aurită de căprioară spunea: „Pentru că ai doi K în numele tău, trebuie să ai doi şobolani albaştri pe umeri, un şobolan albastru la urechea dreaptă, un şobolan albastru la urechea stîngă".

Bună treabă pentru el! Niciodată pînă atunci nu mai căpătase Habakuk Vechitură atîtea vechituri ca-n ziua aceea!

— Mai vino pe la noi cu şoarecii tăi albaştri norocoşi — îi spuneau oamenii.

Scormoneau în pivniţe şi-n poduri şi-i aduceau sticle, şi oase, şi aramă, şi alamă, şi ghete vechi, şi haine, rufe, pantaloni, veste vechi.

În fiecare dimineață în care o pornea pe străzi cu cei doi șobolani albaștri pe umeri, care clipeau din ochi privind înainte și mustăcind din mustăți, de uneori îi gîdilau urechile bătrînului Habakuk Vechitură, femeile alergau la ușile din față ale caselor lor să se uite la el și să-și spună:

— Ei, dar chiar că-i ciudat și misterios bătrînul cu vechituri, iar șobolanii lui albaștri chiar că-s ciudați și misterioși!

Și-n timpul ăsta, năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară cu puterea ei vrăjită lucra de zor. Spunea: „Atîta timp cît bătrînul Habakuk Vechitură îi păstrează pe cei doi șobolani albaștri, va avea noroc, dar dacă-l vinde vreodată pe unul dintre ei, atunci una din fetele lui se va mărita cu un șofer de taxi; și dacă vreodată-l vinde și pe cel de-al doilea, atunci cealaltă fată a lui se va mărita cu un actor de cinema".

Pe urmă se petrecură lucruri îngrozitoare. Veni un om de la circ.

— Îți dau o mie de dolari, bani peșin, pentru unul din șobolanii tăi albaștri — îi spuse el în gura mare. Și-ți dau două mii de dolari, bani peșin, pentru amîndoi șobolanii albaștri, dacă mi-i dai împreună.

— Arată-mi cîți bani peșin făcînd două mii de dolari intră într-o grămadă pe care s-o ducă acasă un om într-un sac ponosit de zdrențe — îi răspunse Habakuk Vechitură.

Omul de la circ se duse la bancă și se-ntoarse cu un șomoiog de dolari bani peșin.

— Acești dolari bani peșin sînt făcuți din cele mai fine zdrențe de mătase tipărite de guvernul național pentru republica națională, pentru ca afacerile să fie îmbelșugate și prospere — spuse omul de la circ în gura mare. Din ce-le mai fi-ne zdrenţe — adăugă el cu toată gura ținînd două degete ridicate sub nasul lui Habakuk Vechitură.

— Îi iau — hotărî Habakuk Vechitură — îi iau. Văd că-i un întreg sac ponosit plin de dolari bani peșin. Am să-i spun soției mele că sînt tipăriți de guvernul național pentru republica națională, pentru ca afacerile să fie îmbelșugate și prospere.

Pe urmă îi sărută pe cei doi șobolani albaștri, pe unul pe urechea dreaptă, pe celălalt pe urechea stîngă, și-i dădu omului de la circ.

Iată de ce, în luna următoare, fata lui de optsprezece ani se mărită cu un șofer de taxi, care era atît de politicos toată vremea cu clienții săi, încît nu-i mai rămînea niciodată timp să fie politicos și cu soția lui.

Și iată de ce fiica lui de nouăsprezece ani se mărită cu un actor de cinema, care se străduia atît de mult să fie drăguț și simpatic în filmele de cinema, încît nu mai ajungea de loc să fie și cu soția lui, cînd se-ntorcea acasă după o zi de lucru.

Iar vesta cea norocoasă cu năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară i-o fură lui Habakuk Vechitură șoferul de taxi.

4. Patru povești despre adînca ursită a intrărilor întunecate

Persoane : Păpușa de Zdrențe
Mînerul de Mătură
Linge Linguri
Bărbiile de Șocolată
Șervețelele Murdare
Zdrăngănitorii de Tigăi de Tablă
Urechile Curate
Gîdilicioșii
Hăpăitorii de Ciorbă
Dolofanii Rotofei
Capetele Adormite

Snu Fu
Blink, Swink și Jink
Blunk, Swunk și Junk
Doamna Chicoteală

Mînc-un-Pic-de-Prăjitură
Mini-Mini
Mini-Mo
Un Gîndac de Cartof milionar

Bimbo Peticuț
Bevo Umblărețul
Un comandant de străji
Un șef de șoproane
Un vaccinator-șef
Un meteorolog
Un sergent de circulație
O maimuță
O văduvă
Un fabricant de mînere de umbrelă

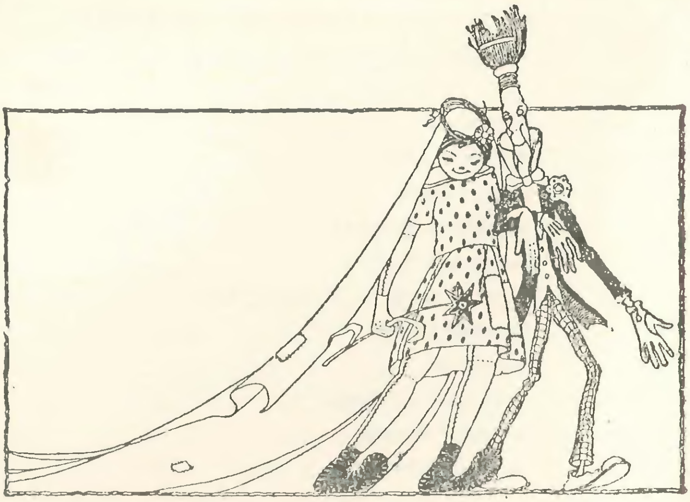

Cortegiul de la nunta Păpușii de Zdrențe cu Mînerul de Mătură și cine făcea parte din el

Păpușa de Zdrențe avea mai mulți prieteni: Mătura de Pene, Lopata de Cuptor, Cana de Cafea. Tuturor le era foarte dragă Păpușa de Zdrențe.

Dar cînd se mărită, Păpușa de Zdrențe îl luă pe Mînerul de Mătură, pentru că asupra Mînerului de Mătură i se opriră ochii.

Un copil îngîmfat, îngîmfat dar nepăsător, lovise într-o zi capul Păpușii de Zdrențe de-o ușă de-i săriseră cît colo amîndoi ochii de sticlă care-i fuseseră cusuți de mult. Atunci Mînerul de Mătură găsise două mici prune negre de California și i le prinsese exact acolo unde îi fuseseră înainte ochii. Așa că Păpușa de Zdrențe avea doi ochi frumoși negri nou-nouți. Ba unele persoane chiar au poreclit-o Ochi Negri.

Și se făcu o nuntă mare în ziua în care Păpușa de Zdrențe se mărită cu Mînerul de Mătură, o nuntă avînd unul dintre cele mai mari cortegii care s-au văzut vreodată la nunta unei păpuși din zdrențe. Și sîntem siguri că nici un mîner de mătură n-a avut vreodată un cortegiu de nuntă mai grozav, la căsătoria sa.

Cine făcea parte din cortegiu? Ei bine, mai întîi veneau Linge Linguri. Fiecare dintre ei purta cîte o lingură de ceai sau de supă, cu toate că cei mai mulți purtau un polonic. Și pe linguri ce aveau? Vai, unii aveau urme de unt, alții supă de carne, alții sirop de nalbă. Fiecare avea pe lingură vreun rest de mîncare, ori dulce-lipicios, ori gras. Și cum pășeau în cortegiul de nuntă al Păpușii de Zdrențe cu Mînerul de Mătură, își tot lingeau lingurile, priveau în jur, și iar își lingeau lingurile.

După aceea veneau Zdrăngănitorii de Tigăi de Tablă. Unii aveau tigăi de pus pe masă, alții tigăi de fript, alții aveau tigăi de curățat cartofi. Toate tigăile erau de tablă, cu funduri de tablă strîns încheiate. Și Zdrăngănitorii de Tigăi de Tablă loveau cu furculițe și cuțite, cu bucăți de fier și de lemn fundul tigăilor de tablă. Și cum pășeau în cortegiul de la nunta Păpușii de Zdrențe cu Mînerul de Mătură, își tot zdrăngăneau tigăile, priveau în jur, și iară zdrăngăneau.

Apoi veneau Bărbiile de Ciocolată. Toți mîncau ciocolată. Și ciocolata alunecoasă li se scurgea pe bărbie. Unii dintre ei își mînjeau cu ciocolată neagră vîrful nasului. Unii dintre ei se împroșcau cu ciocolată cafenie pînă la urechi. Și cum pășeau în cortegiul de la nunta Păpușii din Zdrențe cu Mînerul de Mătură, își tot ridicau bărbiile în sus, priveau în jur, și iar își ridicau bărbiile în sus.

Pe urmă veneau Șervețelele Murdare. Aceștia purtau la gît șervețele simple albe, șervețele cadrilate, șervețele în dungi, șervețele albastre și șervețele cu fluturi. Dar toate șervețelele erau murdare. Șervețelele simple albe erau murdare, șervețelele cadrilate erau murdare, șervețelele în dungi, șervețelele albastre și șervețelele cu fluturi, toate erau murdare. Și așa, în cortegiul de nuntă al Păpușii de Zdrențe cu Mînerul de Mătură, Șervețelele Murdare pășeau tot ținîndu-și degetele lor murdare pe șervețele, priveau în jur și hohoteau, priveau în jur și hohoteau din nou.

După ei veneau Urechile Curate. Se țineau mîndri. Cum de-au intrat în cortegiu nu știe nimeni. Toți aveau urechile curate. Nu erau curate numai pe dinafară, dar și pe dinăuntru. Nici urmă de murdărie sau praf, vreo pată sau vreo mînjitură pe dinăuntrul sau pe dinafara urechilor. Și așa, în cortegiul de nuntă al Păpușii de Zdrențe cu Mînerul de Mătură, ei dădeau din urechi, priveau în jur, și iară dădeau din urechi.

Urmau Gîdilicioșii. Fața le strălucea. Obrajii le păreau bucăți proaspete de săpun. Aveau coaste puternice, cu carne și grăsime pe ele. Era limpede pentru oricine că fiecare din ei spunea: „Să nu mă gîdili, că mă gîdil ușor“. Și cum pășeau în cortegiul de nuntă al Păpușii de Zdrențe cu Mînerul de Mătură, se gîdilau unii pe alții și rîdeau, priveau în jur, și iar se gîdilau.

Muzicanții cortegiului erau însă mai cu seamă Hăpăitorii de Ciorbă. Ei pășeau ținînd dinaintea lor mari castroane de ciorbă și linguri mari de sorbit ciorba. Șuierau și hăpăiau și fornăiau sorbind din ciorbă, și zgomotul pe care-l făceau se putea auzi pînă departe, în capătul cortegiului, unde pășeau Linge Linguri. Așa că-și tot cufundau polonicele în ciorbă, priveau în jur, și iar își cufundau polonicele în ciorbă.

Urmau Dolofanii Rotofei. Îndesați și umflați la față, plescăiau din fălci și din buze. Nu erau grași — da' de unde! Nici gînd! — nu erau grași, ci doar durdulii, ușor de stors. Pășeau îndesat pe picioarele lor dolofane, priveau împrejur rostogolindu-și rotofeala, și iar priveau împrejur rostogolindu-și rotofeala.

Ultimii dintre toți în cortegiul de nuntă al Păpușii de Zdrențe și al Mînerului de Mătură erau Capetele Adormite. Zîmbeau și erau bucuroși că mergeau și ei, dar capetele le atîrnau, și zîmbetele aproape li se ștergeau de pe buze, și ochii le erau pe jumătate închiși, sau ceva mai mult decît pe jumătate închiși. Se clătinau puțin, ca și cum picioarele le șovăiau neștiind încotro să o ia. Erau Capetele Adormite, ultimii dintre toți, încheind cortegiul de nuntă al Păpușii de Zdrențe și al Mînerului de Mătură, și Capetele Adormite nu priveau de loc în jurul lor...

Era un cortegiu măreț, nu crezi?

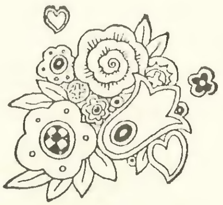

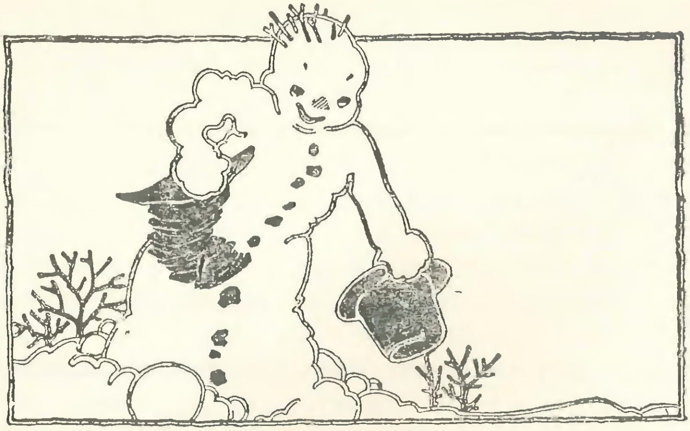

Cum l-a ajutat pe Snu Fu lopata de cenușă pentru pălării

Dacă vrei să-ți aduci aminte numele tuturor celor șase copii Chicoteală, amintește-ți că cei trei mai mari se numeau Blink, Swink și Jink, iar cei trei mai mici se numeau Blunk, Swunk și Junk. Anul trecut, prin ianuarie, cei trei copii mai mari se certară cu cei trei mai mici. Cearta se iscă din pricina pălăriei celei noi a lui Snu Fu, omul de zăpadă, fiindcă nu se-nțelegeau ce fel de pălărie ar trebui să poarte și cum să o poarte. Blink, Swink și Jink spuneau: „Îi trebuie o pălărie strîmbă, așezată drept". Blunk, Swunk și Junk spuneau: „Îi trebuie o pălărie dreaptă așezată strîmb". Și din asta se luară la ceartă și se certară și se certară. Blink se certă cu Blunk, Swink se certă cu Swunk și Jink se certă cu Junk. Primii care se împăcară după ce încetară să se mai certe au fost Jink şi Junk. Ei găsiră calea cea mai bună de-a pune capăt întregii certi.

— Să-i aşezăm strîmb o pălărie strîmbă — spuse Jink.

— Ba nu, să-i punem drept o pălărie dreaptă — spuse Junk.

Pe urmă stătură să se uite şi iar să se uite fiecare dintre ei în ochii strălucitori şi zîmbitori ai celuilalt, şi deodată amîndoi explodară în acelaşi timp unul către altul:

— Hai să-i punem două pălării, una strîmbă strîmb şi una dreaptă drept.

Şi atunci se uitară împrejur, căutînd pălării. Dar nu era nici urmă de pălărie pe nicăieri, adică nu era nici o pălărie destul de mare pentru un om de zăpadă cu un cap atît de mare ca Snu Fu. Aşa că intrară în casă şi-i cerură mamei *lopata de cenuşă pentru pălării*. Bineînţeles, în orice altă casă, mama ar fi fost cu totul speriată dacă şase copii ar fi dat buzna ţopăind şi tropăind, trîntind uşa şi strigînd toţi şase în acelaşi timp:

— Unde-i lopata de cenuşă pentru pălării?

Dar doamna Chicoteală nu se sperie de loc. Îşi frecă bărbia cu degetul şi răspunse cu blîndeţe:

— Zău aşa, chiar zău aşa, unde-o fi lopata de cenuşă pentru pălării pe care-am avut-o săptămîna trecută cînd i-am făcut lui Mister Chicoteală o pălărie? Mi-aduc aminte c-am avut lopata aia de cenuşă pentru pălării chiar aici, în spatele pendulei. Zău aşa, chiar zău aşa. Apoi îi spuse lui Jink Chicoteală: Ieşi afară şi sună la uşa din faţă.

Jink alergă afară la uşa din faţă. Şi doamna Chicoteală cu ceilalţi cinci copii aşteptară.

„Țîrr, țîrr“ începu să sune soneria — și ce să vezi! — ușa pendulei se deschise și lopata de cenușă pentru pălării căzu jos.

— Hai, luați-o de aici și ștergeți-o cît mai repede, zău așa — le spuse doamna Chicoteală.

Și copiii o luară la goană din casă și adunară o căldare întreagă de cenușă pentru pălării cu lopata de cenușă pentru pălării. Și făcură două pălării pentru Snu Fu. Una era o pălărie strîmbă. Cealaltă era o pălărie dreaptă. Și-i așezară pălăria strîmbă strîmb și pe cea dreaptă drept. Și iată-l pe Snu Fu stînd în curtea din față și scoțîndu-și pălăria dinaintea fiecăruia care trecea pe stradă — pe cea strîmbă cu o mînă strîmbă, pe cea dreaptă cu o mînă dreaptă.

Așa s-a terminat cearta dintre copiii Chicoteală, și cei care i-au pus capăt au fost Jink, cel mai mic dintre copiii mari, cu Junk, cel mai mic dintre copiii mici, uitîndu-se drept unul în ochii celuilalt și rîzînd. Dacă ajungi vreodată la ceartă, încearcă felul ăsta de-a ieși din ea.

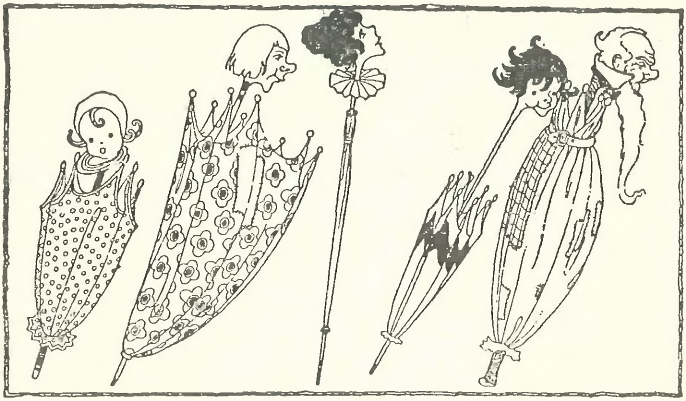

Trei băieți cu ulcioare de melasă și cu tainice ambiții

În satul Ficat-cu-Ceapă e-un lucru foarte obișnuit ca *un* băiat să se ducă la băcănie să ceară un ulcior cu melasă. Iar dacă *doi* băieți se duc la băcănie să ia împreună un ulcior cu melasă, și asta-i tot foarte obișnuit. Dar ca *trei* băieți să se ducă la băcănie să ia fiecare și toți împreună cîte un ulcior de melasă, asta-i cu totul și cu totul neobișnuit.

Mînc-un-Pic-de-Prăjitură crescu mare plin de dorințe, dorințe care-l rodeau pe dinăuntru. Și pentru fiecare dorință dinăuntrul lui avea cîte-un pistrui pe față. De cîte ori zîmbea, zîmbetul i-o lua la goană spre cele mai îndepărtate colțuri ale feței și se pierdea în pistruii dorințelor.

Mini-Mini crescu mare plin de bănuieli, bănuieli care-l rodeau pe dinăuntru. Și după un timp, unele bănuieli i se întipăriră în ochi, și unele bănuieli i se întipăriră pe buze. Așa că dacă se uita la cineva drept în față, acesta de obicei spunea:

— Mini-Mini pare atît de amărît, că mă-ntreb dacă are s-o mai poată duce-așa!

Mini-Mo era însă cu totul altfel. El nu se arăta amărît și bănuitor ca Mini-Mini. Și nici nu era plin de dorințe pe dinăuntru și de pistrui pe dinafară ca Mînc-un-Pic-de-Prăjitură. Pe dinăuntru, el avea amestecate și dorințe și bănuieli. Așa că și pe față avea cîțiva pistrui și cîteva bănuieli. Și cînd se uita la cineva drept în față, acesta de obicei spunea:

— Nici nu știu ce să fac: să rîd sau să plîng.

Iată-i așadar, trei băieți crescînd mari plini de dorințe, de bănuieli și de amestecate dorințe și bănuieli. Fiecare arăta altfel decît celălalt. Și fiecare, totuși, avea cîte o ambiție tainică. Și toți trei aveau aceeași tainică ambiție.

O ambiție este-o mică plantă care ți se furișează în inimă, și crește, crește, noaptea și ziua, fredonînd un cîntecel: „Vino și găsește-mă, vino și găsește-mă".

Tainica ambiție din inima lui Mînc-un-Pic-de Prăjitură, Mini-Mini și Mini-Mo era aceea de a călători cu trenul, de-a călători într-un vagon de cale ferată ziua și noaptea, an de an. Fluierul și zgomotul roților trenurilor li se părea cea mai frumoasă muzică.

Și ori de cîte ori ambiția cea tainică li se furișa în inimă și-i amăra prea tare, atît de tare că era greu să-i mai țină piept, își așezau brațele fiecare pe umerii celorlalți și se apucau să cînte cîntecul lui Joe, ale cărui vorbe erau așa:

Joe-și rupse-un deget mic,
Cînd s-a dus în spre Mexic.

S-a-ntors pe calea ferată
Și și-a rupt spinarea toată.

Într-o frumoasă dimineață de vară, fiecare dintre cele trei mame ale celor trei băieți îi dădu fiecăruia dintre ei cîte un ulcior și îi spuse:

— Du-te la băcănie și adu un ulcior de melasă.

Și toți cei trei băieți se duseră la băcănie în același timp. Și toți trei ieșiră pe ușa băcăniei în același timp, fiecare cu cîte un ulcior de melasă și cu tainica ambiție furișîndu-i-se-n inimă, toți trei în același timp.

După ce trecură de-al doilea bloc de la băcănie, se opriră sub un ulm. Mînc-un-Pic-de-Prăjitură își întinse gîtul, uitîndu-se drept în sus la ulm. Declară că totdeauna-i făcea bine la pistrui și-i alina ambițiile să stea sub un ulm și să se uite în sus.

Și pe cînd privea în sus, mîna cea stîngă lăsă să-i scape toarta ulciorului de melasă. Și ulciorul căzu — trosc! pleosc! — pe pietrele trotuarului, se sparse fărîme și lăsă melasa să curgă șiroaie pe trotuar.

Dacă niciodată n-ai văzut așa ceva, lasă-mă să-ți spun că o melasă șiroind dintr-un ulcior spart pe pietrele unui trotuar, sub un ulm, are ceva ciudat și misterios.

Mînc-un-Pic-de-Prăjitură păși cu picioarele lui desculțe în melasă.

— Tare-i nostim — spuse el — mă gîdilă peste tot.

Așa că Mini-Mini și Mini-Mo pășiră și ei în melasă cu picioarele lor desculțe.

Și-atunci se-ntîmplă ceea ce se întîmplă. Unul dintre copii începu să se micșoreze. Pe urmă un altul

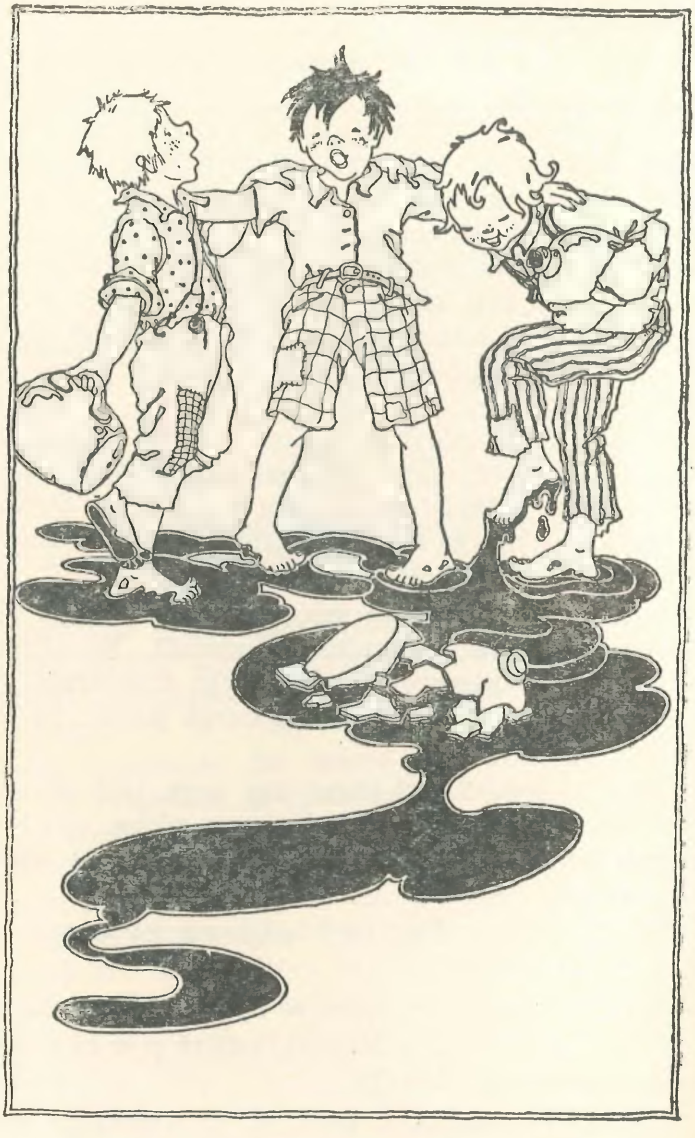

Pășiră în melasă cu picioarele lor desculțe.

începu să se micşoreze. Și pînă la urmă toți trei se făcură mici de tot.

— Vă văd tot atît de mari cît niște gîndaci de cartof — le spuse Mînc-un-Pic-de-Prăjitură lui Mini-Mini şi lui Mini-Mo.

— Tot așa te vedem și noi pe tine — îi spuseră Mini-Mini și Mini-Mo lui Mînc-un-Pic-de-Prăjitură.

Și pe urmă, pentru că tainica lor ambiţie începu să-i roadă, își așezară brațele fiecare pe umerii celorlalţi şi cîntară cîntecul lui Joe din Mexic.

Ieșiră de pe trotuar peste-un cîmp cu iarbă. Trecură de mai multe case de păianjeni și furnici. În fața unei case o văzură pe doamna Păianjen aplecată peste un lighean și spălînd rufe pentru domnul Păianjen.

— De ce porţi tigaia aia pe cap? o întrebară.

— În țara asta, toate doamnele poartă tigaia pe cap cînd își doresc o pălărie.

— Dar ce se întîmplă dacă îți dorești o pălărie tocmai cînd prăjești cu tigaia? întrebă Mînc-un-Pic-de-Prăjitură.

— Asta nu se-ntîmplă nici unei doamne respectabile în țara asta.

— N-aveţi niciodată pălării de-o formă mai nouă? întrebă Mini-Mini.

— Nu, dar avem totdeauna tigăi noi în fiecare primăvară și toamnă.

Umblînd printre rădăcinile unui smoc de iarbă roz, care-i ascundea de tot, ajunseră la un oraş de păianjeni cu nasul răsucit. Pe Strada Principală era un magazin cu o vitrină plină de umbrele de soare roșii. Intrară înăuntru şi-i spuseră vînzătorului:

— Vrem să cumpărăm umbrele de soare.

— Aici nu vindem umbrele de soare — le răspunse păianjenul vînzător.

— Bine, atunci împrumută-ne o singură umbrelă de soare — spuseră toți trei.

— Cu plăcere, cu foarte multă plăcere — rosti vînzătorul păianjen.

— Cum o scoți la capăt? întrebă Mînc-un-Pic-de-Prăjitură.

— Nici nu e nevoie — răspunse vînzătorul păianjen.

— Cum a început?

— Niciodată n-a fost altfel.

— Și nu obosești niciodată?

— Fiecare umbrelă e-o bucurie.

— Și ce faci cînd toate umbrelele au fost date?

— Se-ntorc totdeauna înapoi. Astea sînt renumitele umbrele de soare cu nasul răsucit, fabricate din renumita iarbă roz. Le veți pierde pe toate, pe toate trei. Și-atunci ele au să se-ntoarcă la mine, aici, în magazinul de pe Strada Principală. Nu pot să vă vînd ceva care știu bine că veți pierde. Nici nu pot să vă pun să plătiți pentru ceva ce veți uita undeva, cîndva, și atunci se va întoarce iar aici, la mine. Uitați-vă, uitați-vă!

Și cînd spuse „uitați-vă“, ușa se deschise și cinci umbrele roz intrară în pas de vals și se-ndreptară, mereu în pas de vals, spre vitrina magazinului.

— Totdeauna se-ntorc. Toți le uită. Luați-vă umbrelele și duceți-vă. Le veți uita și se vor întoarce la mine.

— S-ar zice c-ar avea dorințe pe dinăuntru — șopti Mînc-un-Pic-de-Prăjitură.

— S-ar zice c-ar avea bănuieli — adăugă Mini-Mini.

— S-ar zice c-ar avea amestecate și dorințe și bănuieli — mai spuse și Mini-Mo.

Și iarăși, cum se simțiră singuri și tainicele ambiții li se furișară în inimi rozîndu-i, își așezară mîinile pe umeri și cîntară cîntecul lui Joe din Mexic.

Pe urmă veni fericirea. Intrară în Țara Gîndacilor de Cartof. Și chiar din primul ceas în care intrară în Țara Gîndacilor de Cartof avură noroc. Întîlniră un Gîndac de Cartof milionar.

— Cum de ești milionar? îl întrebară.

— Pentru că am căpătat un milion — răspunse el.

— Un milion de ce?

— Un milion de *flimi*.

— Cine are nevoie de flimi?

— Și voi aveți nevoie de flimi, dacă rămîneți să trăiți aici.

— De ce?

— Fiindcă flimii sînt banii noștri. În Țara Gîndacilor de Cartof, dacă n-ai flimi, nu poți cumpăra nimic, orice-ar fi. Dar dacă ai un milion de flimi, atunci ești un Gîndac de Cartof milionar.

Pe urmă îi ului:

— Îmi place de tine fiindcă ai dorințe și pistrui — îi spuse lui Mînc-un-Pic-de-Prăjitură umplîndu-i buzunarele cu flimi. Și-mi place de tine că ai bănuieli și ești trist — îi spuse lui Mini-Mini, umplîndu-i buzunarele cu flimi. Și-mi place de tine fiindcă ai cîteva dorințe și cîteva bănuieli și arăți amestecat — îi spuse lui Mini-Mo, înfundîndu-i în buzunare mîini pline de flimi.

Dorințele se împlinesc. Și bănuielile se împlinesc. Aici își doriseră ei toată viața să se găsească și avuseseră bănuieli despre ceea ce avea să li se întîmple. Și acum toate se împlineau.

Cu buzunarele pline de flimi, umblară cu toate trenurile din Țara Gîndacilor de Cartof. Se duceau în gări și cumpărau bilete pentru trenurile accelerate și pentru personale, și chiar pentru trenurile care o iau în sus și, în loc să meargă înainte, se-ntorc de unde au pornit-o.

În vagoanele-restaurant ale trenurilor din Țara Gîndacilor de Cartof mîncară șuncă minunată de la renumiții Purcei ai Gîndacilor de Cartof, ouă de la Găinile Gîndacilor de Cartof și așa mai departe.

Li se păru că stătuseră mult de tot în Țara Gîndacilor de Cartof, ani și ani. Într-adevăr, veni și o zi în care li se terminară toți flimii. Și-atunci, de cîte ori voiau să o pornească cu trenul sau să mănînce ceva, sau un loc unde să se culce, își așezau mîinile fiecare pe umerii celorlalți și cîntau cîntecul lui Joe din Mexic. În Țara Gîndacilor de Cartof, toți găseau că-i minunat cîntecul lui Joe din Mexic.

Într-o dimineață, pe cînd așteptau să ia expresul de Ohio-cel-Vechi și ținuturile de sud-vest, se așezară lîngă rădăcinile unei plante de cartof uriașe, sub frunzele ei mari, verzi. Departe, deasupra lor, zăriră atunci un nor negru și auziră o bufnitură și un foșnet și un pîrîit. Nu știau că era un om din satul Ficat-cu-Ceapă. Nu știau că era Mister Chicoteală, care punea verde de paris pe plantele de cartof.

Un strop mare de verde de paris căzu pe capetele și umerii celor trei băieți, Mînc-un-Pic-de-Prăjitură, Mini-Mini și Mini-Mo. Și-atunci se întîmplă ceea ce se întîmplă. Crescură și crescură cît ai bate din palme. Și cum săriră de-acolo și alergară afară din straturile de cartofi, Mister Chicoteală își spuse că erau desigur niște băieți care voiau să-i facă o glumă.

Cînd se întoarseră acasă la mamele lor și le povestiră totul despre ulciorul de melasă care se sfărîmase pe trotuarul de piatră sub ulm, mamele le spuseră că fusese o nechibzuință. Băieții își ziseră însă că fusese spre norocul lor, fiindcă în felul ăsta se-mpliniseră tainicele lor ambiții.

Și-o ambiție tainică este o plantă care ți se furișează în inimă, și crește, crește, noaptea și ziua, fredonînd un cîntecel: „Vino și găsește-mă, vino și găsește-mă".

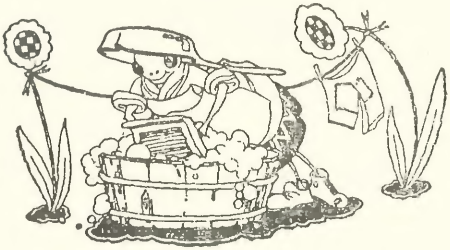

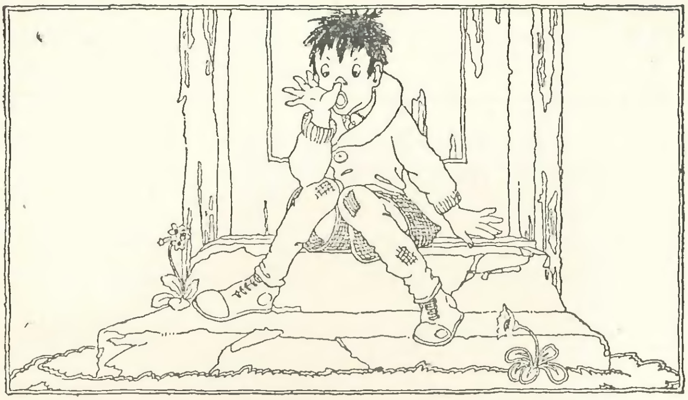

Cum i se lipi lui Bimbo Peticuț degetul cel mare de nas, cînd se schimbă vîntul

În satul Ficat-cu-Ceapă a fost odată un băiețel pe care-l chema Bimbo Peticuț. El uita aproape tot ce-i spunea mama și tatăl lui să facă și să nu facă.

Într-o bună zi, tatăl lui, Bevo Umblărețul, veni acasă și-l găsi pe Bimbo Peticuț așezat pe treptele din față ale casei, cu degetul cel mare lipit de nas, iar celelalte degete fluturîndu-i.

— Nu pot să-mi desprind degetul cel mare — spuse Bimbo Peticuț — pentru că atunci cînd mi-am pus degetul la nas și mi-am fluturat celelalte degete către omul cu gheață, vîntul s-a schimbat. Și după cum spune mama, dacă vîntul se schimbă, degetul cel mare mi se lipește de nas și nu se mai desprinde.

Bevo Umblărețul îi apucă degetul cel mare și trase. Înfășură o frînghie făcută dintr-o căptușeală de haină împrejurul lui și trase. Se opinti, și împinse cu piciorul și călcîiul. Și-n tot timpul ăsta, degetul cel mare stătea lipit, iar celelalte degete fluturau la capătul nasului lui Bimbo Peticuț.

Bevo Umblărețul trimise să-l cheme pe comandantul străjii. Comandantul străjii trimise să-l cheme pe șeful șoproanelor departamentului de curățire a străzilor. Șeful șoproanelor departamentului de curățire a străzilor trimise după vaccinatorul-șef al biroului de vaccinări al departamentului sănătății. Vaccinatorul-șef al biroului de vaccinări al departamentului sănătății trimise după marele stabilizator principal din biroul vremii, unde sînt cunoscute glumele vîntului și ale schimbării lui.

Iar marele stabilizator principal din biroul vremii spuse:

— Dacă-i lovești de șase ori degetul cel mare cu capătul măciuliei unui sergent de circulație, degetul i se va desprinde.

Așa că Bevo Umblărețul se duse la un sergent de circulație, care stătea la colțul unei străzi cu un fluier, arătîndu-le mașinilor și camioanelor încotro s-o ia. Îi spuse sergentului de circulație:

— Vîntul s-a schimbat și degetul cel mare al lui Bimbo Peticuț i s-a lipit de nas Și acum nu i se mai desprinde decît dacă este lovit de șase ori cu capătul măciuliei unui sergent de circulație.

— Nu pot să te ajut decît dacă ai să găsești o maimuță care să-mi țină locul, să stea în colțul străzii ca să arate mașinilor și camioanelor încotro s-o ia — răspunse sergentul de circulație.

Așa că Bevo Umblărețul se duse la grădina zoologică și-i spuse unei maimuțe:

— Vîntul s-a schimbat și degetul cel mare al lui Bimbo Peticuț i s-a lipit de nas. Și acum nu i se mai desprinde decît dacă este lovit de șase ori cu capătul măciuliei unui sergent de circulație, iar sergentul de circulație nu-și poate părăsi postul din colțul străzii unde arată circulației încotro s-o ia, pînă nu vine o maimuță să-i țină locul.

Maimuța răspunse:

— Adu-mi o scară și un fluier, ca să mă sui pe scară și să fluier arătînd circulației încotro s-o ia.

Așa că Bevo Umblărețul căută și căută prin tot orașul și se uită și se uită și întrebă și întrebă pînă cînd picioarele și ochii și trupul și inima-i osteniră de tot și de tot.

Atunci se-ntîlni cu o bătrînă văduvă al cărei bărbat fusese omorît într-o explozie de canalizare, pe cînd săpa canalele de scurgere. Și bătrîna femeie ducea în spinare, într-o boccea, surcele de aprins focul adunate de ici, de colo, pentru că n-avea bani de-ajuns să cumpere cărbuni.

Bevo Umblărețul îi spuse:

— Ai necazuri. Ca și mine. Duci în spinare o povară pe care oamenii o pot vedea. Eu duc o povară și nimeni n-o vede.

— Povestește-mi necazurile tale — oftă bătrîna văduvă.

El îi povesti totul de-a fir-a-păr. Și ea-i spuse:

— În corpul de case următor locuiește un bătrîn fabricant de mînere de umbrelă. El are o scară și un fluier. Se suie pe scară cînd face mînere lungi, lungi. Și pe scară își ține fluierul să fluiere.

Bevo Umblărețul se duse la corpul de case următor, găsi casa fabricantului de mînere de umbrelă și-i spuse:

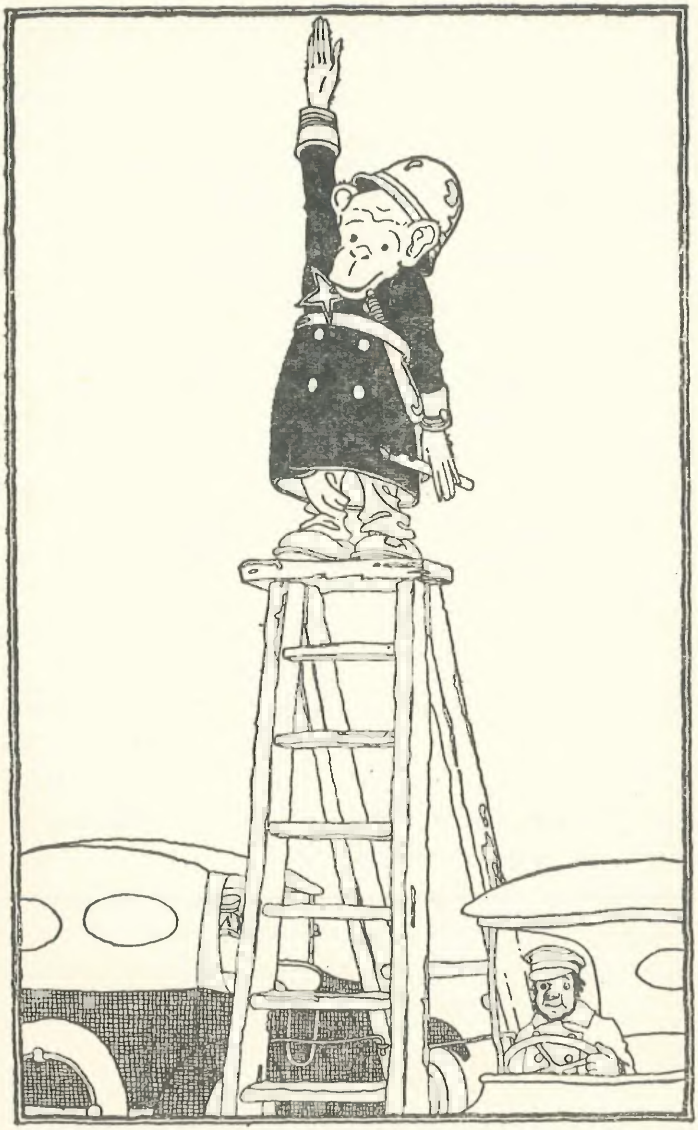

Maimuța se așeză în locul sergentului de circulație.

— Vîntul s-a schimbat și degetul cel mare al lui Bimbo Peticuț i s-a lipit de nas și acum nu se mai desprinde decît dacă este lovit de șase ori cu capătul măciuliei unui sergent de circulație, și sergentul de circulație nu-și poate părăsi colțul unde arată circulației încotro s-o ia pînă ce o maimuță nu-i ține locul, și maimuța nu poate să-i țină locul dacă nu are o scară cu fluier, pe care să stea și să fluiere mașinilor şi camioanelor încotro s-o ia.

Atunci fabricantul de mînere de umbrelă îi răspunse:

— În noaptea asta am de făcut un lucru cu totul deosebit, căci trebuie să lucrez un mîner de umbrelă lung, lung, și am să am nevoie de scară ca să mă sui pe ea și de fluier ca să-i trag un fluierat. Dar dacă-mi făgăduiești că-mi aduci scara pînă la noapte, poți s-o iei.

Bevo Umblărețul îi făgădui. Pe urmă luă scara cu fluierul și le duse maimuței, maimuța se aşeză în locul sergentului de circulație, în timp ce sergentul se duse la casa lui Bevo Umblărețul unde Bimbo Peticuț stătea pe treptele din față cu degetul cel mare lipit de nas și fluturîndu-și celelalte degete la toți cîți treceau pe stradă.

Sergentul de circulație lovi degetul cel mare al lui Bimbo Peticuț de cinci ori cu măciulia. Și degetul rămase lipit. Dar a șasea lovitură o dădu cu capătul vîrfului degetului lui cel mare, și atunci degetul lui Bimbo se desprinse.

După aceea, Bevo îi mulțumi sergentului, îi mulțumi maimuței, luă scara cu fluierul și le duse înapoi fabricantului de mînere de umbrelă și-i mulțumi și lui.

Cînd Bevo Umblărețul se-ntoarse acasă în noaptea aceea, Bimbo Peticuț era în pat, foarte emoționat. El îi spuse tatălui său:

— Data viitoare cînd vîntul se va schimba, am să am grijă cum îmi prind degetul cel mare de nas şi cum îmi flutur celelalte degete.

5. Trei povești despre trei feluri în care se-nvîrtejea vîntul vîntură-lume

Persoane : Doi zgîrie-nori
Vîntul de nord-vest
Trenul Cramponul de Aur Ltd.
Un țap de tablă
O gîscă de tablă
Vînzători de ziare

Blană Tînără
Papuci Roșii
Un om care urma să fie spînzurat
Cinci iepuri-iepuroi

Indianul de Lemn
Bizonul Corn de Pluș
Sergentul de noapte

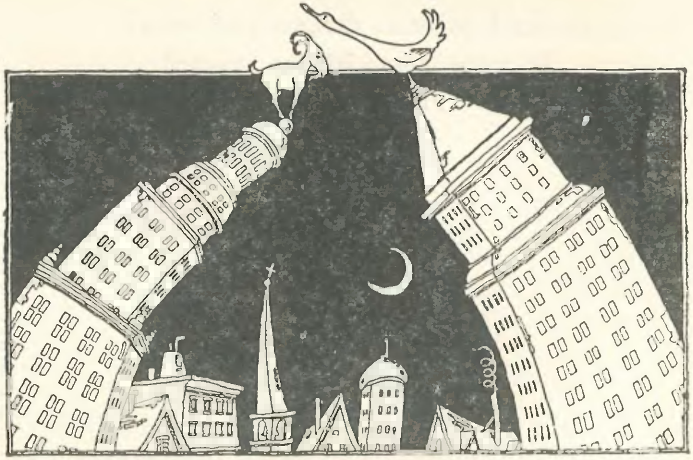

Cei doi zgîrie-nori care se hotărîră să aibă un copil

Doi zgîrie-nori stăteau de-o parte și de alta a unei străzi din satul Ficat-cu-Ceapă. În timpul zilei, cînd străzile mișunau de oameni care cumpărau și vindeau, acești doi zgîrie-nori își vorbeau unul altuia cum își vorbesc munții.

În timpul nopții, cînd toți cei care cumpără și vînd se duceau la casele lor și nu mai erau pe străzi decît sergenții și șoferii de taxiuri, în timpul nopții, cînd o ceață se lăsa peste străzi și așternea peste toate o pînză vișiniu-cenușie, în timpul nopții, cînd stelele și cerul scuturau fîșii de ceață vișiniu-cenușie deasupra orașului, cei doi zgîrie-nori se aplecau unul spre altul și își șopteau. Dacă-și șopteau secrete sau dacă-și șopteau lucruri simple, pe care tu și cu mine și oricine le cunoaștem, asta-i taina lor. Un lucru e sigur: ei erau adesea văzuți aplecîndu-se unul spre altul și șoptindu-și în puterea nopții, tot astfel precum și munții se apleacă și își șoptesc în puterea nopții.

Sus, pe acoperișul unuia dintre zgîrie-nori, se găsea un țap de tablă privind peste prerii, și peste lacurile albastre-argintii strălucind ca porțelanul albastru al farfurioarelor de ceai, și departe peste rîurile unduind ca șerpii de argint în soarele de dimineață. Și sus, pe acoperișul celuilalt zgîrie-nori, se găsea o gîscă de tablă privind peste prerii, și peste lacurile albastre-argintii strălucind ca porțelanul albastru al farfurioarelor de ceai, și departe peste rîurile unduind ca șerpii de argint în soarele de dimineață.

Și trebuie să spun că Vîntul de nord-vest era prietenul celor doi zgîrie-nori. Venind de-atît de departe, venind cinci sute de mile în cîteva ore, totdeauna atît de repede, în timp ce cei doi zgîrie-nori stăteau nemișcați, stăteau întotdeauna în același vechi colț de stradă de totdeauna, Vîntul de nord-vest era un aducător de vești.

— Ia te uită, orașul mai este încă aici! fluiera Vîntul către zgîrie-nori.

Iar ei răspundeau:

— Da, mai e; dar munții mai sînt acolo departe, de pe unde vii tu, Vîntule?

— Da, munții mai sînt acolo, și mai departe încă e marea, și căile ferate umblă mereu, alergînd prin prerie la munți, la mare — răspundea Vîntul de nord-vest.

Și mai era și o făgăduială pe care le-o făcuse Vîntul de nord-vest celor doi zgîrie-nori. Adesea, Vîntul de nord-vest clătina țapul de tablă și clătina gîsca de tablă din vîrful zgîrie-norilor.

— Ai de gînd să-mi dai jos țapul de tablă de pe acoperiș? îl întreba primul dintre ei.

— Ai de gînd să-mi dai jos gîsca de tablă de pe acoperiș? întreba și celălalt.

— Ba nu — rîdea Vîntul de nord-vest, mai întîi către primul, apoi către celălalt — dacă vreodată am să-ți dau jos țapul tău de tablă, și dacă vreodată am să-ți dau jos gîsca ta de tablă, asta se va întîmpla numai dacă are să-mi pară rău pentru voi că vă paște o durere și e-nmormîntat careva.

Și-așa trecu vremea și cei doi zgîrie-nori stăteau cu picioarele înfipte printre sergenți și taxiuri, oameni cumpărînd și vînzînd — cei care cumpărau duceau pachete, colete, legături — în timp ce sus, pe acoperișurile lor, stăteau țapul și gîsca privind peste lacurile albastre-argintii ca farfuriile de ceai din porțelan albastru și peste șerpii argintii ai unduirii rîurilor în soarele de dimineață.

Așa trecu vremea, și Vîntul de nord-vest venea într-una, aducea vești și făcea făgăduieli.

Așa trecu vremea. Și cei doi zgîrie-nori se hotărîră să aibă un copil. Și hotărîră ca atunci cînd copilul lor va veni, acesta să fie un copil *liber*.

— Trebuie să fie un copil liber — își spuseră unul altuia. Nu trebuie să fie un copil care să stea nemișcat toată viața lui la colțul unei străzi. Da, dacă vom avea un copil, trebuie să fie liber de-a alerga prin prerie, la munți, la mare. Da, trebuie să fie un copil liber.

Așa trecu vremea. Și copilul lor veni. Era un tren-expres: Cramponul de Aur Ltd., cel mai iute tren de mare distanță din Țara Rutabaga. Alerga prin prerie, la munți, la mare.

Erau bucuroși cei doi zgîrie-nori, bucuroși de-a avea un copil liber, care să iasă din marele oraș, alergînd departe, la munți, la mare, alergînd atît de departe, pînă la cei mai îndepărtați munți și pînă la cele mai îndepărtate țărmuri de mare atinse de Vîntul de nord-vest.

Erau bucuroși cei doi zgîrie-nori că aveau un copil folositor, bucuroși că ducea o mie de oameni o mie de mile pe zi, așa încît cînd oamenii vorbeau despre Cramponul de Aur Ltd., vorbeau ca despre un copil puternic și frumos.

Apoi vremea trecu. Și veni o zi în care vînzătorii de ziare se apucară să strige ca nebunii.

— Aoleu, vai, vai, ai... — ajungea pînă la cei doi zgîrie-nori, care niciodată nu se prea sinchisiseră de ceea ce strigau vînzătorii de ziare.

— Aoleu, vai, vai, ai... — era geamătul vînzătorilor de ziare, care ajungea iar și iar la vîrful zgîrie-norilor.

Pînă în cele din urmă, urletul vînzătorilor de ziare ajunse atît de puternic, încît zgîrie-norii ascultară și-i auziră tînguindu-se.

— Ultimele știri despre marele dezastru de cale ferată! Amănunte despre distrugerea Cramponului de Aur! Multe vieți pierdute! Multe vieți pierdute!

Și Vîntul de nord-vest veni huind un cîntec slab și trist. Și tîrziu în după-amiaza aceea, o mulțime formată din sergenți, șoferi de taxiuri, vînzători de ziare și cumpărători cu pachete se strînseră vorbind între ei și mirîndu-se de două obiecte care se găseau unul lîngă altul în mijlocul străzii, pe șinele de tramvai. Unul era un țap de tablă. Celălalt, o gîscă de tablă. Și stăteau unul lîngă altul.

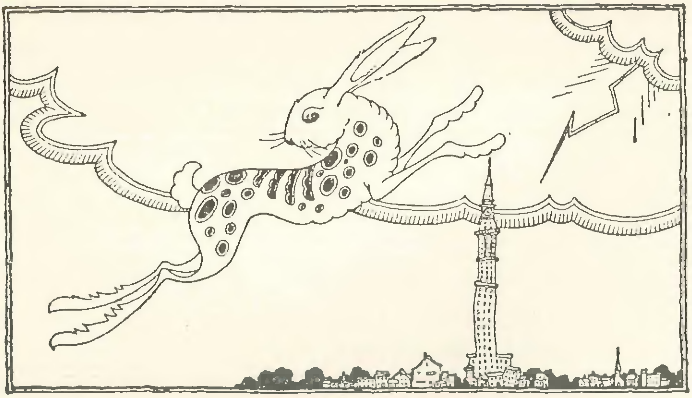

Ceasul de un dolar și cei cinci iepuri-iepuroi

De mult, mult înainte ca zburătoarele să-și fi pierdut frumoasele lor dungi aurii ca paiele de ovăz și petele verzi ca fînul de nutreț de pe minunatele lor pene arcuite din coadă, mult înainte ca ciripitoarele să fluiere printre florile pline de miere și ciocănitoarele să-și strige ultimele, muribundele strigăte de ceartă, mult înainte de tristele întîmplări de mai tîrziu, cîțiva ani mai devreme de anul Juma'—Juma', Blană Tînără și Papuci Roșii au ajuns în Țara Rutabaga.

Ca început, voi pomeni doar că ei se găseau pe drum către Țara Rutabaga. Și mergeau înainte numai fiindcă picioarelor lor le făcea plăcere să simtă noroiul pămîntului. Învățară felul de-a fi al păsărilor și-al gîzelor, de ce păsările au aripi și gîzele picioare, de ce zburătoarele au ouă pătate într-un cuib ca un coșuleţ dintr-un copac foşnitor şi pentru ce gri-gri-greierii scîrţîie din lăută cîntece scurte, toată vara, cît ţine noaptea de vară.

Într-o dimineaţă, în zorii zilei, treceau prin lanul de porumb al Ţării Rutabaga şi cîntau: „Tot mai jos, printre dănţuitorii cu pumnale". Tocmai îşi luaseră micul dejun cu cafea şi prăjiturele, toate-nchipuite. Blană Tînără o-ntrebă pe Papuci Roşii:

— Care-i cea mai mare taină pe care am aflat-o în vara asta?

— E uşor de răspuns — îi spuse Papuci Roşii cu o bătaie lungă a genelor ei lungi negre. Cea mai mare taină pe care am aflat-o este o frînghie de aur atîrnată de fiecare stea din cer, şi cînd vrem să ne ridicăm pe ea, ne ridicăm.

Tot mergînd înainte, ajunseră într-un oraş în care întîlniră un om cu faţa tristă.

— De ce? îl întrebară.

Şi el le răspunse:

— Fratele meu este la închisoare.

— Dar ce-a făcut? îl întrebară din nou.

Şi el le răspunse iar:

— Fratele meu îşi pusese în mijlocul iernii o pălărie de pai, şi ieşise pe stradă rîzînd, fratele meu avea părul tăiat pompadur şi ieşise pe stradă în timpul verii cu capul gol rîzînd; toate astea erau împotriva legii. Mai rău însă decît toate a fost că a strănutat cînd nu trebuia, şi a strănutat înaintea unor persoane dinaintea cărora nu trebuia să strănute; a strănutat cînd nu era înţelept să strănute. Aşa că mîine dimineaţă va fi spînzurat. Furcile de lemn şi ştreangul de cînepă îl aşteaptă mîine dimineaţă. Au să-i lege în jurul gîtului ştreangul spînzurătorii şi au să-l ridice sus.

Omul cu fată tristă părea mai trist decît oricînd. Ceea ce-l făcu îndrăzneț pe Blană Tînără, și-o făcu pe Papuci Roșii cutezătoare. Ei își șoptiră ceva unul altuia, și pe urmă Blană Tînără spuse:

— Ia ceasul ăsta de un dolar. Dă-l fratelui tău. Spune-i ca, atunci cînd îl vor duce la ștreang, să-l țină în mînă, să-i învîrtă rotițele și să-l azvîrle în sus. Restul va fi ușor.

Zis și făcut. A doua zi de dimineață, pe cînd îl duceau pe bietul om să-l spînzure de furcile de lemn cu ștreangul de cînepă, ridicîndu-l sus, fiindcă strănutase unde nu trebuia, în fața unor persoane în fața cărora nu trebuia să strănute, el își mișcă degetele în așa fel, încît făcu vînt în sus ceasului și-i învîrti rotițele. Și-atunci se porniră deodată niște plesnituri și bufnituri de parcă un motor cu aburi s-ar fi furișat între aripile întinse ale unui dragon. Ceasul de un dolar se preschimbă într-un dragon zburător. Omul care urma să fie spînzurat sări pe dragon și zbură de-acolo mai înainte ca cineva să-l poată opri.

Blană Tînără și Papuci Roșii ieșiră din oraș rîzînd și cîntînd iară: „Tot mai jos, printre dănțuitorii cu pumnale".

Omul cu fața tristă, dar care acum nu mai era atît de tristă, alergă după ei. În spatele lui, alergînd după el, erau cinci iepuri-iepuroi cu picioare lungi ca de păianjen.

— Ăștia-s pentru voi! strigă el.

Și se așezară cu toții jos, pe un buștean de copac foșnitor. Fața lui cea tristă se lumină și-i învăță pe Blană Tînără și pe Papuci Roșii tot ce aveau de făcut cu cei cinci iepuri-iepuroi cu picioarele lor lungi ca de păianjen. După asta își luară rămas bun de la el și o porniră la drum mai departe, ducîndu-i pe cei cinci iepuri cu ei.

În orașul următor în care ajunseră era un zgîrie-nori mai înalt decît toți ceilalți zgîrie-nori. Un om bogat, fiind pe moarte și vrînd să i se pomenească numele, lăsase, ca ultima lui dorință și testament, să se clădească o clădire atît de înaltă, încît să zgîrie norii tunători și să se ridice deasupra tuturor celorlalți zgîrie-nori, purtîndu-i în vîrf numele săpat în piatră, iar numele să-i fie înscris cu lumini electrice, și să mai aibă și un ceas pe un turn, care de asemenea să poarte numele lui.

— Ard de dorința de a fi pomenit și de a mi se rosti numele de către mulți oameni, după ce voi muri, — le spusese omul cel bogat prietenilor lui. De aceea vă poruncesc să ridicați cît mai sus clădirea, fiindcă cu cît va fi mai înaltă, cu atît mai îndelung voi fi pomenit și mai mulți oameni îmi vor rosti numele după ce voi muri.

Și iată-l acolo zgîrie-norul, întocmai cum și-l dorise! Blană Tînără și Papuci Roșii pufniră în rîs cînd dădură cu ochii de el, pe cînd erau încă departe, pe drumul de țară, cîntîndu-și cîntecul lor vechi: „Tot mai jos, printre dănțuitorii cu pumnale“.

— Avem un spectacol și dăm o reprezentație, și vrem ca tot orașul să vadă — îi spuseră Blană Tînără și Papuci Roșii primarului orașului, cînd se duseră la el la primărie. Dorim o autorizație și un permis să dăm spectacolul gratis în piața publică.

— Și ce spectacol dați? întrebă primarul.

— Vom face să sară cinci iepuri-iepuroi, cinci iepuri-iepuroi cu picioare lungi ca de păianjen, peste cel mai înalt zgîrie-nori din orașul vostru — îi răspunseră ei.

— Dacă-i gratis și nu vindeți nimic, nici nu luați vreun ban de la noi cît timp e zi și vă dați reprezentația, atunci iată permisul și autorizația — spuse primarul vorbind ca un politician care se pricepea la politică.

Mii de oameni veniră să vadă spectacolul în piața publică. Voiau să știe cum vor arăta cinci iepuri-iepuroi cu picioare lungi ca de păianjen sărind peste cel mai înalt zgîrie-nori din oraș.

Patru iepuri aveau dungi. Al cincilea avea și dungi și pete. Înainte de a-și începe spectacolul, Blană Tînără și Papuci Roșii îi ținură pe iepuri unul cîte unul în brațe, mîngîindu-i, frecîndu-le picioarele și urechile, și-și lăsară degetele să le alunece de-a lungul picioarelor lor lungi.

— Zingo! îi strigară primului iepure. Și el se pregăti să sară. Și-acum, zingo! strigară încă o dată. Și iepurele o zbughi din loc, își ridică picioarele și se ridică și el, tot mai sus, pînă cînd trecu de acoperișul zgîrie-norului. Și pe urmă se lăsă în jos, tot mai jos, pînă cînd atinse cu picioarele pămîntul, apoi veni alergînd pe picioarele lui lungi înapoi în piața publică de unde plecase, în același loc unde Blană Tînără și Papuci Roșii îl mîngîiaseră și-i frecaseră urechile lungi și-i spuseseră: „Ia arată-le ce știi!"

Pe urmă alți trei iepuri săriră peste acel zgîrie-nori.

— Zingo! auziră ei și se pregătiră. Și-acum, zingo! auziră iar, și toți trei, în șir, cu urechile lungi atingîndu-li-se, își ridicară picioarele și porniră mai departe și mai departe, și mai sus și mai sus, pînă atinseră acoperișul zgîrie-norului. Pe urmă coborîră tot mai jos și mai jos, pînă cînd atinseră pămîntul, și veniră alergînd în brațele lui Blană Tînără și Papuci Roșii, ca să-i mîngîie și să le frece picioarele lor lungi și urechile lor lungi.

Pe urmă veni rîndul celui de-al cincilea iepure, al celui mai frumos, care avea și dungi și pete.

— Vai, tare rău ne pare să te vedem plecînd, vai, ce rău ne pare! îi spuseră frecîndu-i urechile lungi și picioarele lungi.

După asta, Blană Tînără și Papuci Roșii îl sărutară pe nas. Era ultimul și cel de-al cincilea dintre cei cinci iepuri-iepuroi cu picioare lungi ca de păianjen.

— Rămas bun, bătrîne, rămas bun, ești cel mai extra flăcău din cîți au fost vreodată — îi șoptiră în urechile lui lungi.

Iar el, fiindcă înțelegea ce-i spuneau și de ce i-o spuneau, își flutură urechile lui lungi și se uită lung și pătrunzător la ei cu ochii lui adînci.

— Zango! strigară ei și el se pregăti. Și-acum, zango! îi mai strigară iar. Și cel de-al cincilea iepure, cu dungi și pete, își ridică picioarele lui lungi și o porni departe, mai departe, în sus, tot mai sus, și cînd ajunse la acoperișul zgîrie-norului, continuă să se înalțe mai departe și mai departe, în sus, tot mai sus, pînă ce, după un timp, dispăru dinaintea ochilor tuturor.

Îl așteptară și vegheară, vegheară și-l așteptară. Dar el nu se mai întoarse niciodată înapoi. Și nici nu se mai auzi vreodată de el. Plecase. Cu dungile pe spate și petele pe blană, plecase. Și Blană Tînără și Papuci Roșii spuseră că le părea bine că-l sărutaseră pe nas mai înainte de-a fi plecat pe un drum atît de lung, atît de departe, atît de departe încît nu s-a mai întors niciodată.

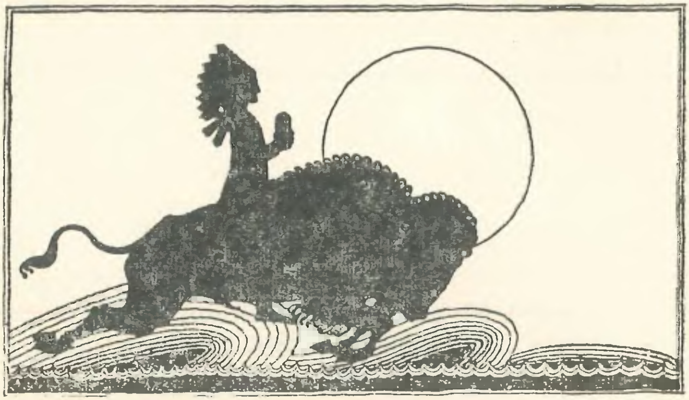

Indianul de Lemn și Bizonul Corn de Pluș

Într-o noapte, o lună albă ca laptele strălucea deasupra Străzii Principale. Trotuarele și pietrele caldarîmului, zidurile și ferestrele, toate păreau albe ca laptele. Și o ceață subțire albastră se aduna și tremura ca un văl în sus și în jos peste Strada Principală, pînă la lună și înapoi. Da, toată Strada Principală era un amestec de albastru ca de ceață și de alb ca de lapte întrețesîndu-se, și moale pe tot întinsul lui și peste tot.

Era trecut de miezul nopții. Indianul de Lemn din fața tutungeriei coborî din ramă. Bizonul Corn de Pluș din fața prăvăliei de mărunțișuri își ridică atunci capul și mișcă din mustăți. Apoi își desprinse copitele din șinele unde stăteau prinse.

Și-atunci iată ce se întîmplă. Se-ndreptară unul spre altul. În mijlocul Străzii Principale, se-ntîlniră.

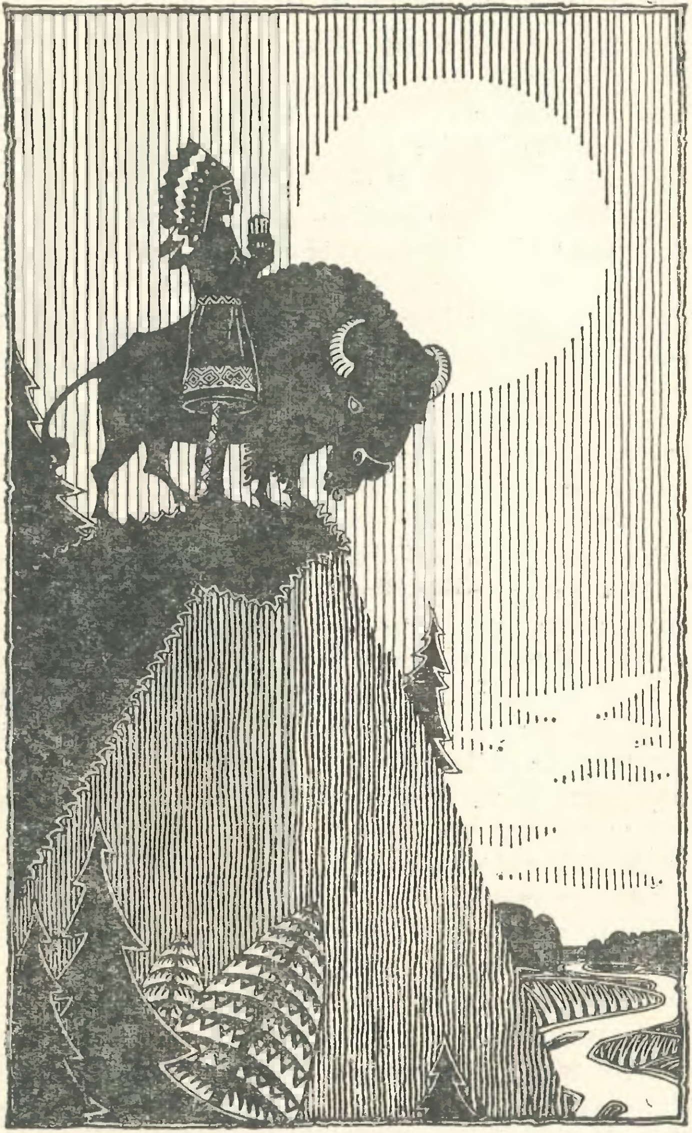

Și ei stătură să privească.

Indianul de Lemn sări călare pe Bizonul Corn de Pluş, şi Bizonul Corn de Pluş îşi lăsă capul în jos şi o luă la goană ca vîntul de prerie drept spre apus pe Strada Principală.

Pe dîmbul cel înalt de deasupra şerpuiturii celei mari a Rîului Verde-Deschis, se opriră. Priviră împrejur. Adunîndu-se şi tremurînd ca un văl albastru, ceaţa albastră umplea valea, şi luna albă ca laptele umplea valea. Şi ceaţa şi luna atingeau apa verde-deschis a Rîului Verde-Deschis într-o sărutare ce zăbovea visătoare.

Şi ei stătură să privească, Indianul de Lemn cu faţa lui de tablă şi penele de lemn şi Bizonul Corn de Pluş cu capul lui mare şi umerii lui grei aplecaţi spre pămînt.

Şi după ce priviră îndelung, şi fiecare dintre ei aruncă o privire spre dîmbul înalt, la şerpuitura cea mare şi la ceaţa lunei peste rîu, toate albastre şi albe şi uşoare, după ce priviră îndelung, se-ntoarseră din drum, şi Bizonul Corn de Pluş îşi lăsă capul în jos şi goni ca un vînt de prerie pe Strada Principală, oprindu-se drept în faţa tutungeriei şi a prăvăliei de mărunţişuri. Şi deodată — vîjj! — amîndoi se aşezară exact în locul unde fuseseră înainte, stînd liniştiţi şi nepăsători la tot ce se-ntîmplă.

Asta-i povestea, aşa cum mi-a istorisit-o sergentul de noapte al satului Bezele-cu-Frişcă. În ziua următoare, el spuse tuturor:

— Astă-noapte stăteam pe treptele tutungeriei să pîndesc pungaşii. Şi cînd l-am văzut pe Indianul de Lemn coborînd, şi pe Bizonul Corn de Pluş ieşind, fiecare de la locul lui, şi pe amîndoi luînd-o în josul Străzii Principale ca vîntul, mi-am zis: „Minunăţie, ce minunăţie, ce minunăţie!“

6. Patru povești despre ochii dragi, prea dragi.

Persoane : Fata Calului Alb
Băiatul Vîntului Albastru
Omul cărunt călare pe cal
Șase fete cu baloane

Henry Tranca-Fleanca
Suzana Twist Lent
Două mănuși de lînă cu un deget

Petruța Poftește-Flori-de-Cartof
Tatăl ei
Mai mulți pantofi
Papuci
O Lună ca un Papuc

Fata Calului Alb și Băiatul Vîntului Albastru

Cînd noaptea vasele-s spălate, și cînd vara se lasă răcoarea serii, sau cînd lămpile și focurile se aprind pentru noapte iarna, atunci tații și mamele din Țara Rutabaga, uneori, le povestesc celor mici povestea Fetei Calului Alb și a Băiatului Vîntului Albastru.

Fata Calului Alb crescu departe în apusul Țării Rutabaga. Și tot crescînd an de an, ca orice fată, îi plăcea să călărească pe cai. Dar cel mai mult îi plăcea să-ncalece pe un cal alb galopînd fără șa peste dealuri și de-a lungul apelor din apusul Țării Rutabaga.

Călări pe un cal alb ca zăpada, și pe-un cal alb ca lîna de oaie de-abia spălată, și pe un altul alb ca argintul. Și n-ar fi putut spune pe care din toți acești trei cai îi plăcea cel mai mult să călărească.

— Zăpada-i destul de frumoasă pentru mine, oricum — spunea ea — lîna de oaie de-abia spălată sau argintul unei fîșii de lună nouă, oricare dintre astea sînt destul de albe pentru mine. Îmi plac coamele albe, îmi plac coapsele albe, nările albe, picioarele albe ale tuturor cailor mei. Îmi plac canafii care atîrnă între urechile albe ale tuturor celor trei căluți ai mei.

Și alături de Fata Calului Alb, în aceeași prerie, cu aceleași ciori negre zburînd pe deasupra, locuia Băiatul Vîntului Albastru. Și tot crescînd an de an, ca orice băiat, îi plăcea să umble cu picioarele prin noroaie și ierburi, ascultînd vînturile. Dar cel mai mult îi plăcea să-și îmbrace ghete zdravene și să o pornească haihui peste dealuri și de-a lungul apelor din apusul Țării Rutabaga, ascultînd vînturile.

Era un vînt albastru de zi, pornindu-se uneori de la orele șase în diminețile de vară, sau pe la opt în cele de iarnă. Și mai era un vînt de noapte cu albastrul stelelor de vară, vara, și cu albastrul stelelor de iarnă, iarna. Și mai era și un altul, un vînt albastru dintre zi și noapte, un vînt albastru de asfințit și de seară. Și îi plăceau atît de mult toate aceste trei vînturi, că n-ar fi putut spune care-i plăcea cel mai mult.

— Vîntul din zorii zilei e puternic ca preria, și orice i-aș spune știu că mă crede și că-și amintește — spunea el — și vîntul de noapte, ducînd cu el toate marile unde de-ntuneric ale cerului de noapte, vîntul de noapte trece prin mine și-mi înțelege toate tainele. Iar vîntul albastru al vremii dintre zi și noapte, în înserare, cînd nu e nici zi și nici noapte, e vîntul care mă-ntreabă atîtea și-mi spune s-aștept să mă ducă oriunde-oi vrea.

Bineînțeles că se-ntîmplă ceea ce trebuia să se-ntîmple: Fata Calului Alb și Băiatul Vîntului Albastru se întîlniră. Ea călărind pe unul din caii ei albi, iar el purtînd ghete zdravene de umblat prin noroaie și ierburi. Trebuiau să se întîlnească peste dealuri și de-a lungul apelor din apusul Țării Rutabaga, unde locuiau alături.

Și, bineînțeles, ea-i povesti totul despre calul cel alb ca zăpada și despre cel alb ca lîna de oaie de-abia spălată și despre cel alb ca o fîșie argintie de lună nouă. Și el îi povesti totul despre vînturile albastre pe care-i plăcea să le asculte, vîntul de zori, vîntul cerului de noapte și vînturile de amurg, cel care-l întreba atîtea și-i spunea s-aștepte.

Și într-o zi amîndoi plecară. În aceeași săptămînă, Fata Calului Alb și Băiatul Vîntului Albastru porniră în lume. Și tații lor și mamele și surorile și frații și unchii și mătușile se mirară și vorbiră despre ei, fiindcă nu spuseseră nimănui mai înainte de-a pleca că aveau de gînd să plece. Nimeni, niciodată, nu știu mai înainte sau după aceea de ce plecaseră, adevăratul motiv cinstit pentru care plecaseră.

Lăsaseră o scrisoare scurtă, care spunea așa:

Tuturor celor dragi nouă, bătrîni și tineri,

Aflați că am pornit-o într-acolo de unde vin caii albi și se stîrnesc vînturile-albastre. Și fiindcă am plecat, păstrați un colțișor în inimile voastre pentru noi.

Fata Calului Alb
Băiatul Vîntului Albastru

Și asta-i tot ce puteau presupune în apusul Țării Rutabaga, să presupună și să tot presupună locul unde plecaseră cei doi copii dragi.

Trecură mai mulți ani. Și într-o bună zi veni în Țara Rutabaga un om călare pe un cal. Părea să fi făcut un drum lung. Așa că-l întrebară și pe el ceea ce-l întrebau pe orice călător ce părea să fi făcut un drum lung:

— Nu ai văzut cumva pe Fata Calului Alb și pe Băiatul Vîntului Albastru?

—Da — răspunse acesta — i-am văzut. Departe, departe de aici i-am văzut — urmă el. V-ar trebui ani și ani să bateți drumul călare ca să ajungeți acolo unde se află ei. I-am văzut cum stăteau împreună și își vorbeau unul altuia, uneori cîntînd, într-un loc în care cîmpia se înalță și stînci aspre se profilează pe cer. Priveau peste ape, peste apele albastre, atît de departe cît puteau străbate cu ochii, și dincolo de apele albastre, unde-ntîlneau cerul albastru. „Privește — spunea Băiatul — de-acolo se stîrnesc vînturile albastre.“ Și departe, peste apele albastre, alături de locul de unde se stîrnesc vînturile albastre, se vedeau coame albe și coapse albe, nări albe și picioare albe galopînd. „Privește — spunea fata — de-acolo vin caii albi.“ Și pe urmă, coborînd în cîmpie, veniră mii de cai albi într-un ceas, într-o zi, unii albi ca zăpada și alții ca lîna de oaie de-abia spălată, și alții albi ca fîșiile argintii ale unei luni noi. I-am întrebat: „Al cui e pămîntul acesta?“ Și ei mi-au răspuns: „E-al nostru; pentru el am pornit la drum; aici e locul de unde vin caii albi și tot de-aici se stîrnesc și vînturile albastre“.

Și asta-i tot ce le spuse omul cărunt călare pe cal celor din apusul Țării Rutabaga. Era tot ce știa, spunea el, și dacă ar mai fi fost ceva pe lîngă asta, le-ar fi spus.

Și tații și mamele și surorile și frații și unchii și mătușile Fetei Calului Alb și Băiatului Vîntului Albastru se minunară și, adesea, vorbind între ei, se-ntrebau dacă omul cărunt călare pe cal nu ticluise cumva întreaga poveste în capul lui și dacă tot ce spusese se întîmplase chiar așa.

Oricum, aceasta-i povestea care se spune uneori celor mici din apusul Țării Rutabaga, cînd vasele sînt spălate, noaptea, și cînd răcoarea serii se lasă, vara, sau cînd lămpile și focurile se aprind pentru noapte, iarna.

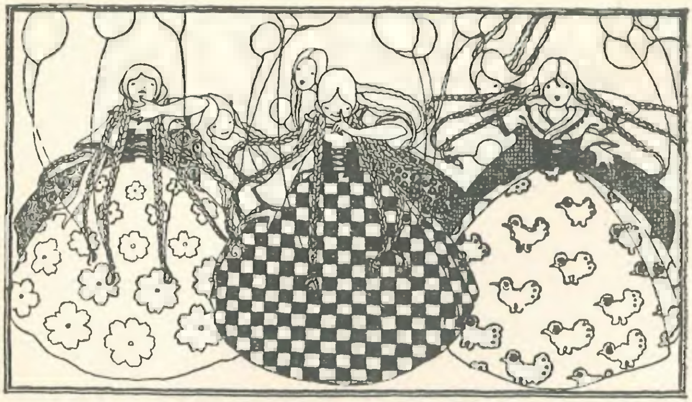

Ce-i povestiră șase fete cu baloane omului cărunt călare pe cal

Odată veni în Țara Rutabaga un om cărunt călare pe un cal. Părea să fi făcut un drum lung. Părea să fie frate cu acel om cărunt călare pe cal care spusese că-i văzuse pe Fata Calului Alb și pe Băiatul Vîntului Albastru.

Se opri în satul Bezele-cu-Frișcă. Fața-i pămîntie era posomorîtă, iar ochii îi erau cenușii, adînci și triști. Vorbea scurt și arăta voinic. Uneori ochii păreau că vor să i se-aprindă, dar în loc de flăcări se umpleau de umbre.

Și totuși o dată rise. Asta s-a întîmplat cînd și-a ridicat capul și fața spre cer și a lăsat să-i scape un lung hohot de rîs.

Pe Strada Principală, alături de Casa Rotundă a Marelui Mosor, în locul unde era înfășurată sfoara care trăsese micul sat înapoi cînd vîntul îl suflase departe, acolo călărea el încet pe calul lui cenușiu cînd întîlni șase fete, fiecare cu cîte șase cosițe frumoase de păr blond și șase baloane. Adică fiecare dintre cele șase fete avea șase cosițe frumoase de păr blond și fiecare cosiță avea la capăt prins un balon. Sufla un mic vînt albastru și baloanele cele multe, legate de cosițele celor șase fete, se legănau în sus și-n jos, cînd mai tare și cînd mai încet, după cum vîntul sufla în sus sau în jos, mai tare sau mai încet.

Pentru prima oară de cînd intrase în sat, ochii omului cărunt se umplură de lumină și fața i se-nveseli. Își opri calul cînd se apropie de cele șase fete și de baloanele lor legănîndu-se-n cosițele de păr blond.

— Unde vă duceți? le întrebă el.

— Hu-u-u! gunguriră cele șase fete.

— Voi toate șase, cu baloanele voastre, unde vă duceți? repetă el.

— Hei, hu-u-u, înapoi de unde am venit — și își întoarseră capetele în urmă și-nainte și-ntr-o parte, ceea ce, bineînțeles, făcu baloanele toate să se salte în urmă și-nainte și-ntr-o parte, căci baloanele erau legate de frumoasele lor cosițe de pe cap.

— Și unde vă duceți cînd vă-ntoarceți de unde-ați venit? le întrebă el, așa, numai ca să le-ntrebe.

— Hei, hu-u-u, atunci o luăm din loc și mergem drept înainte, să vedem ce se poate vedea — răspunseră cu toatele numai ca să răspundă și-și plecară capetele și le ridicară, ceea ce, bineînțeles, făcu să coboare și să se înalțe toate baloanele.

Și așa stătură de vorbă, el întrebînd doar pentru a întreba și cele șase fete cu baloane răspunzînd doar pentru a răspunde.

În cele din urmă, pe buzele lui triste se desfăcu un zîmbet și ochii-i străluciră ca un soare de dimineață ridicîndu-se deasupra cîmpiilor cu recolte. Le întrebă:

— Spuneți-mi ce-i cu baloanele astea — iată ce-aș vrea să-mi spuneți — ce-i cu baloanele?

Prima fetiță își duse degetul la bărbie, privi la cele șase baloane ale ei legănîndu-i-se în micul vînt albastru de deasupra capului și spuse:

— Baloanele sînt dorințe. Vîntul e cel care le-a făcut. Vîntul de-apus a făcut baloanele roșii. Vîntul de miazăzi — pe cele albastre. Baloanele galbene și verzi au fost aduse de vînturile de răsărit și miazănoapte.

A doua fetiță își duse primul deget lîngă nas, privi la cele șase baloane care se ridicau și se lăsau ca florile de pe dealuri în bătaia adierilor de vînt și spuse:

— Un balon fusese o floare. Osteni de-a fi floare. Și atunci se preschimbă în balon. Odată am ascultat un balon galben. Își vorbea singur cum fac și oamenii. Își tot zicea: „Am fost o floare galbenă de dovleac lipită de pămînt, și acum sînt un balon galben sus, în aer, unde nimeni nu poate să mă calce și de unde pot vedea orice“.

Ce-a de-a treia fetiță își acoperi amîndouă urechile de parcă i-ar fi fost teamă să nu se legene în timp ce-ar purta o ciutură, se-nroși și, privind la baloanele ei, spuse cuvintele astea:

— Un balon este spumă. Se face la fel ca și baloanele de săpun. Mai de mult, el plutea pe ape, pe ape curgătoare, de ocean sau de cascade, și tot căzînd peste-o cascadă de munte, sau în orice apă, vîntul îl văzu și-l ridică și-l duse cu el, spunîndu-i: „Acum ești balon — haide cu mine, să vezi lumea!“

A patra fetiță sări în sus, așa încît toate cele șase baloane ale ei făcură o săritură de parc-ar fi vrut să se desprindă și să se ridice la cer, și cînd se lăsă în jos din săritura ei și rămase înfiptă pe cele două picioare cu capul întors, privind la cele șase baloane, dădu cel mai scurt dintre toate răspunsurile:

— Baloanele-s făcute să ne-ajute să privim în sus. Ne țin gîturile drepte.

Cea de-a cincea fetiță stătu mai întîi pe un picior, pe urmă pe altul, își plecă în jos capul la genunchi şi se uită la vîrful picioarelor ei, apoi, îndreptîndu-se deodată în sus și privind la baloanele care zburau colorate în galben, roșu și verde, spuse:

— Baloanele vin din livezi. Uită-te la copaci: jumătate din ei sînt încărcați cu portocale, și jumătate cu baloane portocalii. Uită-te la meri: jumătate dintre ei au mere roșii, iar jumătate poartă baloane ca merele roșii. Uită-te și la pepeni. Un balon lung verde cu dungi albe și galbene este o nălucă. Năluca unui pepene care şi-a luat rămas bun.

Cea de-a șasea fetiță, ultima, își lovi călcîiul stîng cu vîrful piciorului drept, își duse degetele în dosul urechilor și își flutură degetele, apoi se opri din lovit şi fluturat și se uită la baloanele ei, toate nemișcate fiindcă vîntul se oprise, și șopti ca și cum s-ar fi gîndit cu voce tare:

— Baloanele vin de la focurile gonașe. Fiecare balon are cîte-un foc gonaș să-l gonească. Toate focurile gonașe sînt aprinse foarte repede și ard repede, așa încît balonul e făcut cît mai ușor, ca să poată să se-ndepărteze foarte repede. Baloanele se desprind alunecînd din focuri. Dacă n-ajung să se desprindă, nu pot fi baloane. Gonind de foc se păstrează ușoare.

Pe cînd stătea să le asculte pe cele șase fete, fața omului cărunt se lumina tot mai mult. Ochii i se aprindeau. De două ori zîmbi. Și după ce își luă rămas bun și porni în susul drumului, își ridică fața și capul spre cer și lăsă să-i scape un lung hohot de rîs.

Părăsind orașul, se tot uita în urmă, și ultimul lucru pe care-l zări au fost cele șase fete, fiecare cu șase baloane legate de cele șase cosițe de păr blond date pe spate.

Cea de-a șasea fetiță își lovi călcîiul stîng cu vîrful piciorului drept și spuse:

— Ei, dar ce om drăguț! Cred c-ar trebui să ne fie unchi. Dacă mai vine înapoi, îl vom ruga, toate, să ne spună de unde crede el că vin baloanele.

Și celelalte cinci fete răspunseră: „Da“, și „da, da“, sau „da, da, da“, atît de repede ca un balon cu un foc gonaș în spatele lui.

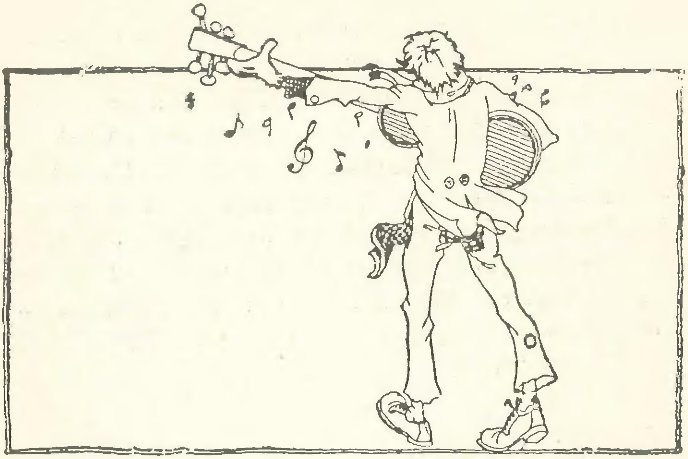

Cum a cîntat Henry Tranca-Fleanca la ghitară cu mănuşile în mîini

Uneori, în ianuarie, cînd umblăm pe un drum de ţară şi ne-ntoarcem capul să privim la cer, cerul coboară pînă aproape de noi. Şi-atunci, într-o noapte ca asta, uneori stelele par cifre dintr-un caiet de aritmetică al unei fetiţe care merge la şcoală şi de-abia începe să înveţe aritmetica.

Şi tocmai într-o noapte ca asta Henry Tranca-Fleanca mergea pe un drum de ţară care ducea la casa Suzanei Twist Lent, fata regelui napilor galbeni rutabaga de lîngă satul Ficat-cu-Ceapă. Cînd Henry Tranca-Fleanca îşi întoarse capul să privească la cer, i se păru că cerul coborîse pînă aproape de nasul lui, iar stelele formau o scriere ca a unei fetiţe ce şi-ar face exerciţiile de aritmetică scriind numărul 4 şi numărul 7, apoi iar 4 şi 7, mereu şi mereu, pe tot cerul.

— De ce-o fi o vreme atît de amarnic de friguroasă? se întrebă Henry Tranca-Fleanca. Și dacă spun amarnic de amarnică, nu-i atît de amarnică pe cît este un vînt rece și o vreme friguroasă.

— Iar voi, mănușilor, ce bune sînteți, că-mi țineți de cald la degete — mai spunea el cînd și cînd, vorbind mănușilor de lînă cu un deget din mîinile lui.

Vîntul veni vîjîind și suflînd totul în cale și-și așeză copcile lui reci și umede de gheață pe nasul lui Henry Tranca-Fleanca, și-și strînse copcile ca un ac cu gămălie care ciupește și-apucă și strînge.

El își duse la nas mănușile de lînă cu un deget și-și frecă nasul pînă cînd vîntul își luă copcile reci și umede de gheață și nasul i se încălzi iar. Și spuse:

— Vă mulțumesc, mănușilor, că-i țineți nasului meu de cald.

Vorbea cu mănușile lui de lînă cu un deget, de parc-ar fi fost pisici sau păpuși, sau doi pui de urs sau doi ponei mititei din Idaho.

— Voi sînteți prietene mele, care-mi țineți de urît — vorbi el mai departe cu mănușile. Știți voi ce ținem noi aici, sub brațul stîng? urmă el. Am să vă spun eu ce-i aici, sub brațul meu stîng. Nu-i o mandolină, nu-i o muzicuță, nici un acordeon, nici o concertină sau o vioară. I-o ghitară spaniolă, o poemă-n farandolă, fabricată special. Da, mănușilor, se spune că un tînăr voinic ca mine ar trebui să aibă un pian, fiindcă la pian oricine din casă poate să cînte, și pe-urmă pe un pian poți să-ți așezi pălăria, sau haina, sau cărți, sau flori. Mi-am bătut joc de ei, mănușilor, și le-am spus că am văzut o ghitară spaniolă, o poemă-n farandolă, fabricată special, de opt dolari și jumătate, în vitrina unui bazar. Așa că,

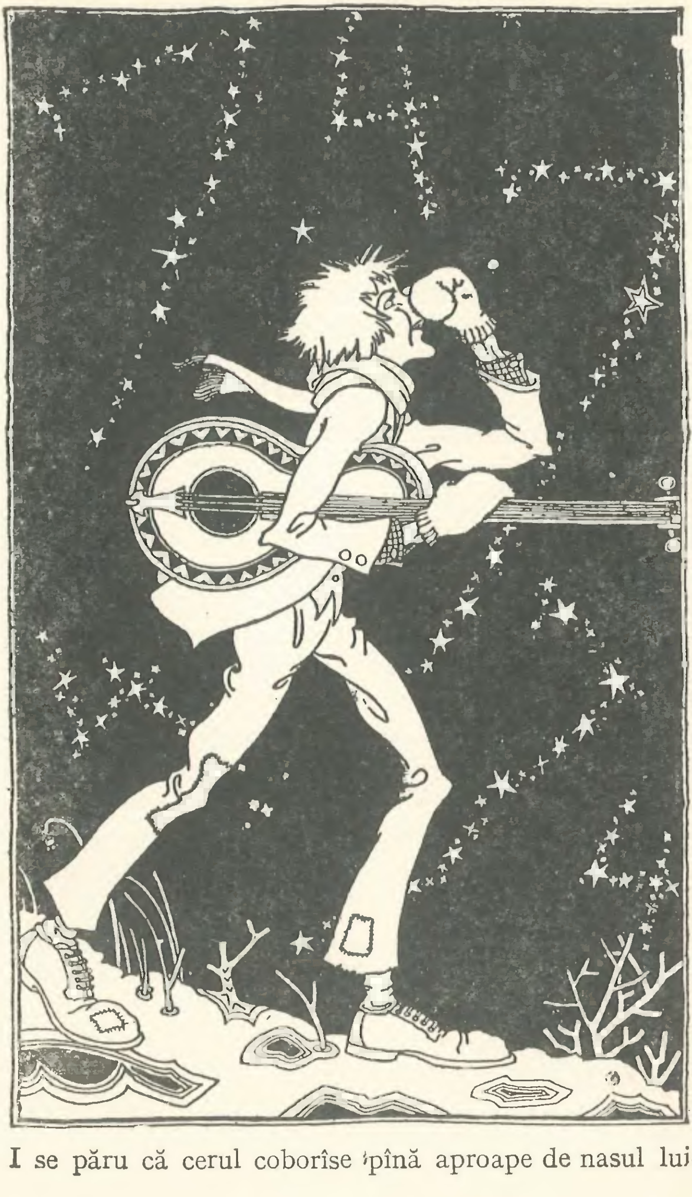

I se păru că cerul coborîse pînă aproape de nasul lui.

mănușilor — mă auziți, mănușilor? — după ce tot porumbul a fost cules și ovăzul treierat și tot ce era de săpat în Țara Rutabaga a fost săpat, mi-am pus opt dolari și jumătate în buzunarul de la vestă și m-am dus la bazar. Mi-am înfundat degetul cel mare al fiecărei mîini în cîte-un buzunar al vestei, iar cu celelalte degete am tamburinat, ca un om care-i mîndru de ceea ce avea să aibă, dacă-l căpăta. Și i-am spus vînzătorului-șef al bazarului: „Domnule, obiectul pe care doresc să-l cumpăr în această seară ca unul dintre clienții dumitale de mîna-ntîi, obiectul pe care doresc să-l am după ce-l cumpăr este obiectul de-acolo din vitrină, domnule, ghitara spaniolă, o poemă-n farandolă". Și-acum, dacă m-ascultați, mănușilor, aflați că am luat ghitara spaniolă, o poemă-n farandolă, spre a mă duce la casa Suzanei Twist Lent, fiica regelui napilor galbeni rutabaga de lîngă satul Ficat-cu-Ceapă, să-i cînt o serenadă.

Vîntul cel rece al vremii amarnic de friguroase suflă și suflă, căutînd să fure ghitara de sub brațul stîng al lui Henry Tranca-Fleanca. Dar cu cît sufla vîntul mai tare, cu atît el își strîngea mai vîrtos brațul, ținîndu-și ghitara acolo unde voia el să și-o țină.

Și merse și merse făcînd pași mari cu picioarele lui lungi, pînă cînd, în cele din urmă, se opri, își ridică nasul și adulmecă în vînt.

— Oare adulmec ceva sau nu? se întrebă el, ducîndu-și mănușile de lînă cu un deget la nas și frecîndu-l pînă se-ncălzi.

Și iar adulmecă.

— E-he-hei, dar ăsta-i chiar marele cîmp de napi galbeni rutabaga de lîngă casa regelui napilor galbeni rutabaga și a fiicei lui, Suzana Twist Lent!

Și în cele din urmă ajunse la casă, se așeză sub fereastră și-și răsuci ghitara în jur și în față, ca să cînte cu ea melodia care să însoțească serenada.

— Și-acum — le spuse el mănușilor — să vă scot sau să vă las pe mîini? Dacă vă scot, vîntul cel rece al vremii amarnic de friguroase îmi va îngheța mîinile atît de tare, pînă le va face sloi, iar degetele îmi vor fi prea înțepenite să mai poată cînta la ghitară. Așa că *am să cînt cu mănușile în mîini.*

Ceea ce și făcu. Se așeză sub fereastra Suzanei Twist Lent și cîntă la ghitară cu mănușile-n mîini, mănușile cele calde de lînă cu un deget pe care le numea prietenele lui. Era prima oară că se-ntîmpla pe lume ca un tînăr ducîndu-se să-și vadă fata la care ținea, să se apuce să-i cînte la ghitară cu mănușile în mîini, într-o amarnică noapte cu vînt rece și vreme friguroasă.

Suzana Twist Lent deschise fereastra și-i azvîrli o pană de cintezoi s-o păstreze-n dar în amintirea ei.

Și mulți ani după aceea în Țara Rutabaga, fetele îndrăgite le spuneau adesea băieților care le curtau:

— Dacă vrei să mă iei de nevastă, să te aud într-o noapte de iarnă cîntîndu-mi la ghitară sub fereastră, cu mănuși de lînă cu un deget în mîini.

Iar cînd Henry Tranca-Fleanca se întoarse acasă făcînd pași mari cu picioarele lui lungi, le spuse mănușilor lui:

— Ghitara asta spaniolă, o poemă-n farandolă, fabricată special, are să ne aducă noroc.

Și cînd își întoarse capul în sus, cerul coborî aproape și el putu să vadă stelele ca niște cifre scrise de-o fetiță care merge la școală și învață să scrie numărul 4 și numărul 7, apoi iar 4 și 7, mereu și mereu.

Să nu arunci niciodată cu papucul în lună

În Țara Rutabaga, cînd o fetiță crește, unele lucruri învață să le facă, iar pe altele să *nu* le facă.

— Să n-arunci niciodată cu papucul în lună cînd e vremea Lunei ca un Papuc de Dans, cînd zvelta lună nouă arată ca vîrful și călcîiul unui picior de dansator — a fost sfatul pe care domnul Poftește, tatăl Petruței Poftește-Flori-de-Cartof i-l dădu fiicei lui.

— De ce? l-a întrebat ea.

— Pentru că papucul tău o va lua drept în sus, mai departe și mai departe, pînă la lună, și se va prinde de lună ca și cum luna ar fi un picior gata să-nceapă să danseze — îi răspunse domnul Poftește.

De mult de tot, într-o noapte, o vorbă tainică trecu pe rînd pe la toate ghetele și pe la toți pantofii din dormitoare și odăi. Taina șoptită era aceasta: „În noaptea asta, toți pantofii și toți papucii și toate ghetele din lume o iau din loc la plimbare fără ajutorul vreunui picior. În noaptea asta, cînd cei care ziua ne încalță dorm în paturile lor, noi toți ne trezim și o luăm din loc la plimbare pe-acolo pe unde umblăm ziua".

Și la miezul nopții, pe cînd oamenii dormeau în paturile lor, pantofii și papucii și ghetele de pretutindeni ieșiră din dormitoare și din odăi. Pe trotuarele străzilor, în susul și-n josul scărilor, de-a lungul coridoarelor, pantofii și papucii și ghetele mergeau și se-mpleticeau pe drum.

Unii făceau pași mici, de pisică, alunecînd ușor și suplu, întocmai ca unii oameni în timpul zilei. Alții umblau tropăind și bocănind, apăsînd din greu pe tocuri și ușor pe vîrfuri, întocmai ca unii oamenii în timpul zilei.

Unii își întorceau vîrfurile înăuntru și umblau așa, alții își scoteau vîrfurile în afară și-și vîrau călcîiele înăuntru, întocmai ca unii oameni în timpul zilei. Unii alergau bucuroși și repede, alții tîndăleau pe drum încet și trist.

Și cum vă spuneam, în satul Bezele-cu-Frișcă era o fetiță, o fetiță care tocmai în noaptea aceea se întorcea de la dans. Și era ostenită de-a fi dansat dansuri în cerc și dansuri în pătrat, un pas înainte și doi pași înainte, dansuri pe vîrfuri și dansuri pe călcîi, dansuri strînse și dansuri la distanță, era atît de ostenită, încît își scoase numai unul dintre papuci, se azvîrli pe pat și adormi cu un papuc în picior.

Se trezi dimineața pe cînd mai era încă întuneric. Și se duse la fereastră și privi în înaltul cerului și văzu o Lună ca un Papuc de Dans dănțuind departe sus, în adîncul albastru ca marea al cerului cu lună.

— Vai, ce lună, ce lună ca un papuc de dans! strigă ea.

Deschise fereastra, exclamînd din nou:

— Vai, ce lună! și-azvîrli cu piciorul încălțat drept către lună.

Papucul îi ieși din picior și-o luă în sus, și se duse şi se tot duse în sus, tot mai sus, în clarul de lună.

N-a mai venit niciodată înapoi papucul acela. Nu s-a mai văzut niciodată. Cînd o întrebară pe fetiță despre el, ea le spuse:

— A alunecat de pe piciorul meu și a luat-o în sus, tot mai sus, și ultima oară cînd l-am zărit mergea drept către lună.

Iată motivul pentru care tații și mamele din Țara Rutabaga le spun fetițelor lor cînd cresc:

— Să n-arunci niciodată cu papucul în lună, dacă-i timpul Lunei ca un Papuc de Dans, cînd capetele lunii arată ca vîrful și călcîiul unui picior de dansator.

7. O singură poveste:
„Numai cei născuți din foc înțeleg albastrul“

Persoane: Țapul Foc
Gîscanul Flim
Umbre

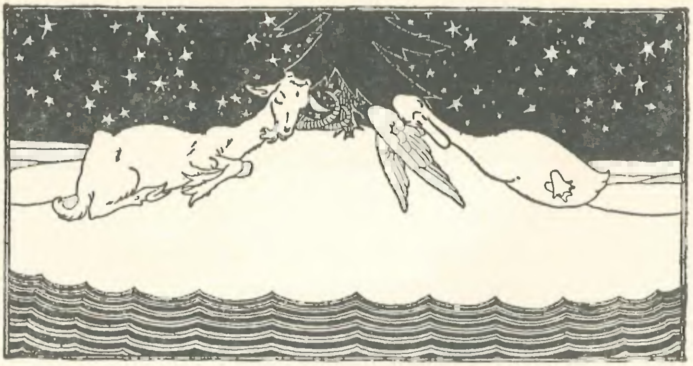

Umbrele malului nisipos

Țapul Foc și Gîscanul Flim dormeau sub cerul liber. Buturugi de pin îi privegheau, și sus, chiar deasupra buturugilor de pin, erau stele.

Dormeau pe un mal cu nisip alb. Malul nisipos dădea drept în Marele Lac al Talazurilor Vuitoare.

Și chiar deasupra malului nisipos, și chiar deasupra talazurilor vuitoare, se găsea un loc larg, unde făpturile de ceață zugrăveau imagini. Imagini verzi, albastre și uneori cu puțin aur, și mai adesea cu argint, iată cum erau imaginile astea.

Și chiar deasupra locului acela larg unde făpturile de ceață zugrăveau imagini, chiar deasupra, erau stelele. Deasupra a toate și totdeauna la sfîrșit și mult mai sus decît orice erau stelele.

Țapul Foc își scoase coarnele. Gîscanul Flim își scoase aripile.

— Aici o să ne culcăm — își spuseră unul altuia — —aici, printre buturugile de pin, pe malul nisipos, lîngă talazurile vuitoare și unde deasupra a toate și totdeauna la sfîrșit și mult mai sus decît orice sînt stelele.

Țapul Foc își așeză coarnele căpătîi, Gîscanul Flim își așeză aripile căpătîi.

— Ăsta-i locul cel mai bun pentru ceea ce vrei să păstrezi — își spuseră unul altuia.

Pe urmă își împreunară degetele să le poarte noroc, se întinseră pe jos, se culcară și adormiră. Și-n timp ce dormeau, făpturile de ceață continuau să zugrăvească imagini. Imagini verzi, albastre și uneori cu puțin aur, și mai adesea cu argint, iată cum erau imaginile pe care le zugrăveau făpturile de ceață în timp ce Țapul Foc și Gîscanul Flim continuau să doarmă. Și deasupra a toate și totdeauna la sfîrșit și mult mai sus decît orice erau stelele.

Se treziră. Țapul Foc își luă coarnele și și le așeză pe cap.

— E dimineață — declară el.

Gîscanul Film își luă aripile și și le așeză pe spate.

— Astăzi e-o altă zi — declară și el.

Pe urmă stătură să se uite. Departe, în zare, unde răsărea soarele înaintînd și înălțîndu-se mult deasupra marginii șerpuitoare a Marelui Lac al Talazurilor Vuitoare, de-a lungul întregii linii a cerului de răsărit, erau oameni și animale, toți negri sau atît de cenușii ca și cum ar fi fost aproape negri.

Se găsea acolo un cal mare cu gura deschisă, cu urechile date spre spate, cu picioarele din față îndoite ca secerile.

Mai era o cămilă cu două cocoașe, mergînd încet și maiestuos de parc-ar fi avut înaintea ei tot timpul tuturor anilor întregii lumi să tot umble.

Mai era un elefant fără cap, cu șase picioare scurte.

Și mai erau mai multe vaci, un om cu un ciomag pe umeri și o femeie cu o boccea în spinare.

Și toți înaintau. Părea că nu se duc nicăieri. Și înaintau încet. Aveau tot timpul. N-aveau altceva de făcut. Asta le era dat să facă, de mult de tot le fusese asta dat. Așa că acum tot înaintau.

Uneori, capul calului cel mare se desprindea și cădea și venea iar la loc. Și uneori, ciomagul de pe umărul omului se făcea mai mare și mai greu și omul se clătina sub povara lui; atunci, picioarele îi creșteau și i se învîrtoșau și el se opintea și mergea mai departe. Și iarăși, uneori, bocceaua din spinarea femeii se făcea mai mare și mai grea, și spinarea i se încovoia și mai mult și femeia se clătina și picioarele îi creșteau și i se învîrtoșau și ea se opintea și mergea mai departe.

Asta era priveliștea cu hipodromul, cu circul care trecea pe cerul de răsărit pe dinaintea ochilor Țapului Foc și ai Gîscanului Flim.

— Ce-i asta? Cine-s ăștia? Și de ce apar? îl întrebă Gîscanul Flim pe Țapul Foc.

— Mă-ntrebi fiindcă vrei să-ți răspund? întrebă Țapul Foc.

— Într-adevăr e-o întrebare la care-aș dori un răspuns cinstit.

— Niciodată oare tatăl sau mama sau unchiul sau mătușa sau puiul sau o rudă oarecare de-a Gîscanului Flim nu i-a spus acestuia pentru ce și de unde-i asta?

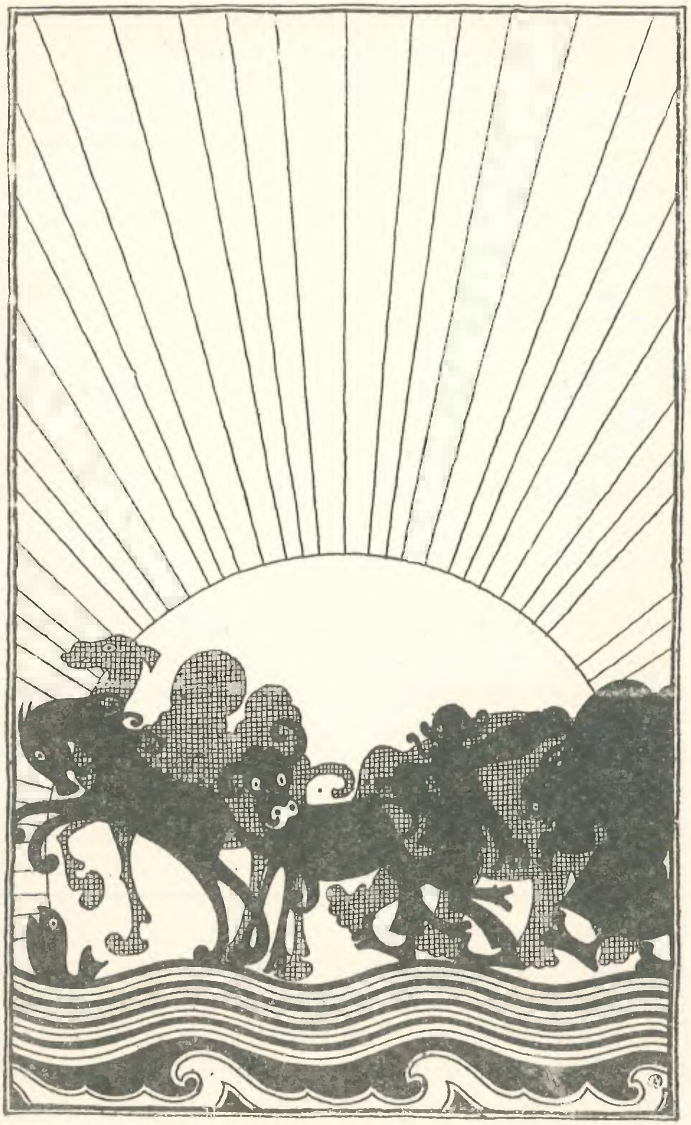

Departe, în zare, unde răsărea soarele,
erau oameni și animale.

— Niciodată cineva nu mi-a arătat vreodată ce-i cu ceea ce-i aici.

Gîscanul Flim își ridică apoi degetele și adăugă:

— N-am să scot nici un cuvînt cît timp îmi țin degetele împreunate.

Așa că Țapul Foc se-apucă să-i explice Gîscanului Flim tot ce știa despre priveliștea cu hipodromul, cu uriașa arătare de ciclopi care trecea pe cerul de răsărit dinaintea soarelui care răsărea.

— Lumea spune că sînt umbre — începu Țapul Foc. Ăsta-i un nume, o vorbă, o mică tuse și o pereche de silabe. Pentru unii, umbrele sînt amuzante și bune doar să rîzi de ele. Pentru alții, umbrele sînt ca o gură cu răsuflarea ei. Răsuflarea iese și nu mai e nimic. E ca aerul, și nimeni nu o poate face pachet să o ducă de-acolo. N-o poți topi ca aurul sau mătura ca cenușa. Așa că pentru oamenii ăștia nu-seamnă nimic. Și mai sînt și alții — urmă Țapul Foc. Sînt și unii care-nțeleg umbrele. Cel născut din foc le înțelege. Cel născut din foc știe de unde vin umbrele și de ce există. De mult, cînd cei ce-au zămislit lumea terminară de-a face rotundul pămînt, veni vremea cînd ei trebuiră să facă și animalele pe care să le așeze pe pămînt. Dar nu prea știau cum să facă animalele. Nu știau cam ce formă ar fi vrut animalele să aibă. Așa că au făcut mai multe experiențe. N-au făcut de la început animale adevărate. Au făcut numai forme de animale. Și formele astea erau umbre, umbre ca cele pe care tu și eu, Țapul Foc și Gîscanul Flim, le privim în dimineața asta printre talazurile vuitoare, pe cerul de răsărit, unde răsare soarele. Umbra de cal de-acolo, de pe cerul de răsărit, cu gura lui deschisă și urechile date spre spate, și picioarele arcuite ca o seceră, această umbră de cal este cea pe care-au făcut-o de mult, cînd experimentau cum să facă un cal adevărat. Această umbră de cal a fost greşită şi au azvîrlit-o. N-ai să vezi niciodată două umbre de cal asemănătoare. Toate umbrele de cai de pe cer sînt diferite. Fiecare i-o greșeală, o umbră de cal azvîrlită, fiindcă nu fusese destul de bună pentru a fi un cal adevărat. Elefantul fără cap pe gît, poticnindu-se cu-atîta măreție pe cele șase picioare ale lui, şi cămila aceea mîndră cu două cocoașe, una mai mare ca cealaltă, și vacile acelea cu coarne în faţă şi-n spate — toate-s greșite, toate au fost azvîrlite fiindcă n-au fost făcute destul de bine pentru a fi elefanți adevărați, vaci adevărate, cămile adevărate. Au fost făcute doar ca încercare, în urmă cu mult, în vremea dinainte, cînd încă nici un animal adevărat nu venise pe picioarele sale să mănînce, să trăiască și să stea aici, ca oricare dintre noi. Uită-te la omul acela cum se clatină cu ciomagul pe umăr, uite cum îi ajung brațele pînă la genunchi și uneori mîinile-i atîrnă în spatele picioarelor. Uite cît de greu îl înclină spre pămînt și-l trage ciomagul de pe umăr. Este unul din cei mai vechi oameni-umbră. A fost o greșeală și l-au azvîrlit. A fost făcut numai ca exercițiu. Și iată și femeia aceea. Uită-te la ea acum, la sfîrșitul cortegiului, printre talazurile vuitoare, pe cerul de răsărit. Uită-te la ea, ultima dintre toți, la sfîrșitul cortegiului. Cu bocceaua în spinare. Uneori bocceaua i se mărește. Femeia se clatină. Picioarele îi cresc, i se învîrtoșază. Se ridică și o pornește mai departe dînd din cap. Este la fel ca și ceilalți. Este o umbră și a fost făcută din greșeală. De mult, de mult, la începutul lumii, a fost creată în chip de încercare. Ascultă, Gîscanule Flim, ceea ce-ți spun acum este o taină a celor născuți din foc. Nu știu dacă tu poți să-nțelegi. Am dormit împreună o noapte pe malul nisipos de lîngă talazurile vuitoare, sub buturugile de pin, cu stelele sus, deasupra noastră — așa că ți-am spus ce povestesc tații celor născuți din foc copiilor lor.

Și-n ziua aceea Țapul Foc și Gîscanul Flim o porniră de-a lungul bancurilor de nisip de pe malul Marelui Lac al Talazurilor Vuitoare. Era o zi albastră, ca albastrul de foc al soarelui întrețesîndu-se prin văzduh și apă. Dincolo, spre nord, talazurile vuitoare erau verzui-albăstrii, ca marea. Către răsărit erau uneori dungate cu roșu, alteori cu dungi schimbătoare albăstrii. Iar către miazăzi erau albastre-aurii, albastre-metalic.

Pe-acolo pe unde trecea hipodromul de umbre pe cerul de răsărit, în dimineața aceea se lăsa un șir lung de pete albastre, ale păsărilor albastre.

— Numai cel născut din foc înțelege albastrul — spuse Țapul Foc Gîscanului Flim.

Și-n noaptea aceea, ca și-n cea dinainte, se culcară pe un mal nisipos. Și din nou Țapul Foc își scoase coarnele și și le așeză căpătîi, să stea acolo cît timp doarme, iar Gîscanul Flim își scoase aripile și și le așeză căpătîi, să stea acolo cît timp doarme.

Și de două ori în timpul nopții Țapul Foc fluieră în somn, fluieră la stele: „Numai cei născuți din foc înțeleg albastrul".

8. Două povești despre zînele porumbului, vulpi albastre, flongbooi și întîmplări din Statele Unite și din Canada

Persoane: Fetițele Spink și Skabuci
Un om
Zînele porumbului

Vulpi albastre
Flongbooi
Un sergent din Philadelphia
Un conductor de tren personal
Vînzători de ziare din Chicago
Observatorul-Șef al Celor ce Fac Vremea la Pălăria-de-Leac

Cum să cunoști zînele porumbului cînd le vezi

Dac-ai stat vreodată să privești micul firicel de porumb care începe să pășească peste pămîntul negru cum se preschimbă pe-ncetul în porumb mare și cum continuă să crească de la micul porumb al lunii de vară pînă la marele porumb de recoltă al lunilor de toamnă, atunci fără-ndoială ai ghicit cine-l ajută pe porumb să crească. Sînt zînele porumbului. Înlătură zînele porumbului, și n-o să mai ai porumb de loc.

Toți copiii știu asta. Toți băieții și toate fetițele știu că porumbul nu-i bun de nimic dacă nu sînt și zînele porumbului pe-acolo.

Ai locuit vreodată în Illinois sau în Iowa și ai privit la vîntul sfîrșitului de vară sau la cel al toamnei timpurii, cum aleargă peste un mare cîmp de porumb? E ca și cum un mare și lung cearșaf ar fi fost întins, pentru ca dansatori să vină și să danseze pe el. Iar dacă te uiți și asculți mai bine, ai să vezi — uneori — zînele porumbului cum vin să danseze și să cînte. Și dacă-i o zi cumplită, în care un soare-arzător se revarsă din înalturi, în timp ce suflă un vînt rece de la nord — ceea ce uneori se-ntîmplă — atunci poți să fii sigur c-ai să vezi mii de zîne ale porumbului trecînd în sus și-n jos în impozante marșuri vesele, deasupra cearșafului nesfîrșit de lung din verde și aur. Tot atunci se-apucă să și cînte, numai că trebuie să le-asculți cu urechile tale cele mici și noi, dacă vrei să le-auzi cîntînd. Cîntă cîntece ușoare, care se-nalță linu-i lin și leru-i ler, și fiecare cîntec e mai ușor ca clipitul unei pleoape, mai ușor ca degetul unui prunc din Nebraska.

Iar Spink, care-i o fetiță locuind în aceeași casă cu cel ce scrie povestea asta, și Skabuci, care-i o altă fetiță din aceeași casă, amîndouă întrebară deodată:

— Cum știm, de le vedem, că sînt zînele porumbului? Dacă întîlnim o zînă a porumbului, cum o vom recunoaște?

Și iată ce răspuns i-a dat el fetiței cu numele Spink, care-i mai mare decît Skabuci, și fetiței cu numele Skabuci, care-i mai mică decît Spink:

— Toate zînele porumbului poartă salopete. Muncesc din greu, zînele astea ale porumbului, și sînt tare mîndre. Motivul pentru care sînt atît de mîndre este că muncesc atît de greu. Și motivul pentru care muncesc atît de greu este că poartă salopete. Dar să știți: salopetele sînt haine de aur din porumb, țesute din frunze de porumb copt și mătase de porumb copt în octombrie. În prima săptămînă a secerișului, cînd luna e roșie și se preschimbă în galben și argint, zînele porumbului se-așază cu miile între rîndurile de porumb, țesînd și cosînd hainele pe care le vor purta în iarna următoare, în primăvara și-n vara următoare. Cînd cos, stau cu picioarele-ncrucișate. Și o lege a lor spune că fiecare zînă trebuie să-și îndrepte vîrful degetului cel mare de la picior spre lună în timp ce țese hainele lunii secerișului. Cînd luna se face roșie ca sîngele, la crăpatul serii, își îndreaptă vîrful degetului oblic către răsărit. Apoi, spre miezul nopții, cînd luna-i galbenă și la o suliță ridicată pe cer, degetele lor sînt doar pe jumătate oblic, cum stau așa cu picioarele-ncrucișate, cosînd. Iar dacă-i o noapte rece și pare c-o să dea înghețul, s-auzi atunci rîsetul zînelor porumbului! Tot timpul cît stau să-și țeasă hainele lor din anul următor, rîd. Nici o lege nu spune că trebuie să rîdă. Dar ele rîd pentru că le plac ghidușiile și sînt bucuroase că anul e bun pentru porumb. Și de cîte ori zînele porumbului rîd, rîsul le iese pe gură ca un țurțur subțire de aur. Și dacă ești îndeajuns de norocos să vezi o mie de zîne ale porumbului stînd între rîndurile de porumb și toate rîzînd, ai să rîzi și tu singur minunîndu-te cum iese țurțurul de aur din gura lor cînd rîd. Călători care-au umblat prin locuri depărtate și au văzut multe spun că dacă reușești să cunoști zînele porumbului cu o cunoaștere adevărată, poți totdeauna să spui, după *împunsăturile de ac* de pe rochiile lor, din ce stat fac parte. În Illinois, zînele porumbului țes cincisprezece împunsături de mătase de porumb copt de-a lungul rochiei lor din țesătură de frunză de porumb. În Iowa țes șaisprezece împunsături, în Nebraska șaptesprezece, și cu cît mergi mai spre apus, cu atît mai multe împunsături de mătase au hainele pe care și le țes. Într-un an, în Minnesota au apărut zîne cu o eșarfă de flori de porumb de-a curmezișul pieptului. În același an, toate zînele au purtat fulare din flori de dovleac galbene, înnodate cu nod de cravată și cu nod de lavalieră. Iar într-un alt an, mai ciudat, se întîmplă ca în ambele state Ohio și Texas, zînele porumbului să poarte mici lanțuri pandantive la gît, din zorele albe.

Călătorul care auzi una ca asta puse multe întrebări și află pentru ce în anul acela zînele purtau mici lănțișoare din zorele albe. El dădu următoarele lămuriri:

— De cîte ori zînele sînt triste, se-mbracă în alb. Și-n acel an, care a fost de mult, oamenii scoseseră vechile crampoane de cale ferată în zigzag. Dar vechile crampoane în zigzag, în ochii zînelor erau frumoase, pentru că o sută de zîne puteau să stea pe o șină și o mie o sută dintre ele pe zigzaguri, și bineînțeles să cînte linu-i lin și leru-i ler, mai ușor ca un clipit de pleoapă, mai lin ca un deget de prunc, și asta într-o noapte de vară cu lună. Și au mai aflat că acel an avea să fie ultimul an al crampoanelor de șină în zigzag. Asta le-a amărît și le-a-ntristat, și de cîte ori sînt amărîte și triste, se-mbracă în alb. Au strîns apoi minunatele zorele care creșteau de-a lungul crampoanelor de cale ferată și le-au preschimbat în mici lănțișoare pe care-n anul următor le purtară spre a arăta că sînt amărîte și triste.

Bineînțeles, toate astea au să te-nvețe cum arată zînele porumbului seara, noaptea și-n lumina lunii. Acuma să vedem cum arată ziua.

Ziua, zînele porumbului sînt îmbrăcate în salopetele lor din fire aurii de porumb. Umblă printre straturile de porumb și se urcă pe tulpinele de porumb și așază cîte ceva în frunze, pe tulpini și în urechile porumbului. Îl ajută să crească.

Fiecare dintre ele poartă pe umărul stîng o perie de șoareci pentru a goni șoarecii de pe cîmp. Și pe umărul drept, fiecare are cîte o mătură de greieri pentru a mătura greierii. Peria este din pene, pentru a goni șoarecii zurlii. Iar mătura e pentru a mătura greierii care-și pierd capul de tot.

În jurul mijlocului, fiecare zînă a porumbului poartă o cingătoare galbenă. Și-n această cingătoare este înfipt un ciocan cu coadă de culoarea lunii roșii. De cîte ori vîntul suflă puternic și aproape culcă porumbul la pămînt, zînele apar în goană, își iau ciocanele cu mîner de culoarea lunii roșii din cingătoarele lor galbene și bat cuie în pămînt pentru a ține spicele de porumb să nu le culce la pămînt vîntul. Iar cînd cade vijelioasă o furtună cu ploaie aducînd peste cîmpul de porumb tot felul de nenorociri, atunci poți să fii sigur de un singur lucru: alergînd ca vîntul printre straturile de porumb, zînele sînt acolo, scoțîndu-și din cingători ciocanele lor cu mîner de culoarea lunii roșii și bătînd în pămînt cuie pentru a face porumbul să stea drept, ca să crească și să se coacă și să se facă frumos la vremea secerișului.

Spink și Skabuci întrebară atunci de unde-și fac rost zînele porumbului de cuie. Răspunsul dat fetițelor Spink și Skabuci este acesta:

— Săptămîna viitoare veți afla tot ce trebuie să știți despre locul de unde iau zînele porumbului cuiele ca să le bată în porumb, dacă pînă săptămîna viitoare vă spălați pe față și pe urechi.

Și data viitoare cînd ai să mai stai să privești la un lan mare de porumb la sfîrșitul verii sau la-nceputul toamnei, cînd vîntul aleargă peste verde și argint, ascultă cu urechile tale cele mai mici și mai noi. Poate ai să le auzi, pe zînele porumbului, cîntînd linu-i lin și leru-i ler, mai ușor ca clipitul unei pleoape, mai ușor ca degetul unui prunc din Nebraska.

Cum și-au pierdut animalele cozile și cum și le-au căpătat înapoi, călătorind de la Philadelphia la Pălăria-de-Leac

Departe în spre miazănoapte, în America de Nord, aproape de rîul Saskatchewan, în țara grîului de Winnipeg, nu prea departe de orașul Falcă-de-Ren, numit astfel spre pomenirea fălcii unui ren împușcat acolo de-un vînător, în spre miazănoapte, de unde se stîrnesc viscolele și vînturile șinoko, unde nimeni nu muncește decît dacă n-are încotro și mai toți n-au încotro, acolo-i locul cunoscut sub numele de Pălăria-de-Leac. Și-acolo, pe-un scaun înalt, într-un turn înalt, pe un dîmb înalt, șade Observatorul-Șef al Celor ce Fac Vremea.

Iar dacă animalele-și pierdură cozile odată, de mult, asta s-a întîmplat pentru că Observatorul-Șef al Celor ce Fac Vremea la Pălăria-de-Leac n-a fost atent.

Cozile animalelor erau țepene și uscate fiindcă vremea fusese mult timp uscată și prăfuită. Pe urmă, în sfîrșit, venise și ploaia. Și apa se revărsase din cer pe cozile animalelor, înmuindu-le. După asta veniseră, fluierînd, înghețatele ghețuri cu mănuși de gheață și-nghețaseră toate cozile bocnă. Un vînt puternic suflase și suflase, pînă cînd toate cozile animalelor se rupseseră și căzuseră.

Le-a fost ușor purceilor grăsani și cionți, cu sfîrtocurile lor de coadă. Dar nu tot atît de ușor i-a fost vulpii albastre, care se ajută de coadă să alerge, să mănînce, să umble sau să vorbească, cînd pictează sau scrie scrisori în zăpadă, sau cînd ascunde o bucată de șuncă cu straturi de grăsime și de carne uscată, pentru cînd o vrea ea, sub o stîncă de pe malul unei ape.

I-a fost destul de ușor iepurelui care are urechile lungi și nici un pic de coadă, în afară de un smoc alb de vată. Dar i-a fost greu flongbooului galben, care noaptea își luminează casa dintr-un copac găunos cu coada lui galbenă ca o torță. E greu pentru flongboo să-și piardă coada, pentru că-i luminează calea cînd se tupilează noaptea în prerie, cățărîndu-se pe furiș după boabele de măceș și agrișe, atît de gustoase.

Animalele formară un comitet de delegați care să le reprezinte într-o adunare în care să se hotărască ce măsuri ar putea fi luate discutînd ca să se facă ceva. Au fost șaizeci și șase de reprezentanți în comitet și au hotărît să-l numească Comitetul celor Șaizeci și Șase. Era un comitet distins, și cînd se așezară cu toții, ținîndu-și fiecare gura sub nas (întocmai ca în orice comitet distins) și clipind din ochi deasupra nasurilor și curățindu-și urechile și scărpinîndu-se sub bărbie (întocmai ca în orice comitet distins), oricine, numai uitîndu-se la ei, ar fi spus:

— Ăsta-i cu adevărat un comitet distins!

Bineînțeles însă că ar fi arătat și mai distinși cu toții dacă și-ar fi avut și cozile la ei. Cînd marea fîșie unduioasă a unei cozi albastre cade din spatele unei vulpi albastre, aceasta nu mai arată chiar atît de distins. Sau dacă lunga torță galbenă a cozii cade din spatele unui flongboo galben, acesta nu mai arată atît de distins ca înainte de a fi suflat vîntul.

Așa încît Comitetul celor Șaizeci și Șase se adună și făcu o ședință ca să hotărască ce măsuri urmează să fie luate discutînd ca să se facă ceva. Ca președinte îl aleseră pe un bătrîn flongboo care era arbitru și obișnuia să arbitreze multe adunări. Printre flongbooi era numit „arbitrul arbitrilor“, „regele arbitrilor“, „prințul arbitrilor“, „aristocratul arbitrilor“. De cîte ori era cîte o luptă, vreo ceartă sau vreo neînțelegere între două familii care locuiau alături ca vecini, și acest bătrîn flongboo era chemat să arbitreze și să spună care familie avea dreptate și care nu, care familie a-nceput și care familie ar trebui să-nceteze, el obișnuia să spună:

— Cel mai bun arbitru este cel care știe exact cît de departe să meargă și cît de departe să nu meargă.

Era din Massachusetts, născut lîngă Chappaquiddick, acest bătrîn flongboo, și locuia acolo într-un castan obișnuit, gros de șase picioare, la jumătatea drumului dintre South Hadley și Northampton. Și uneori noaptea, înainte de-a-și fi pierdut coada, își lumina marea grotă găunoasă dinăuntrul castanului cu torța galbenă a cozii.

După ce a fost numit președinte, prin luări de cuvînt și prin voturi, stătu în picioare pe platformă și scoase un ciocănel cu care lovi pentru a aduce la ordine Comitetul celor Șaizeci și Șase.

— Nu-i de loc plăcut să-ți pierzi coada și ne-am strîns aici ca să lucrăm — spuse el, lovind din nou cu ciocănelul.

O vulpe albastră din Waco, Texas, cu urechile pline de frunze uscate de lupin dintr-o viziună în care locuia lîngă rîul Brazos, se ridică în picioare și întrebă:

— Domnule președinte, pot să cer cuvîntul?

— Poți să vorbești cît vrei, te înscriu — răspunse președintele.

— Fac o propunere — spuse atunci vulpea albastră din Waco — și vă propun, domnule președinte, ca acest comitet să ia trenul de la Philadelphia și să meargă cu el pînă unde se oprește, și pe urmă să ia un alt tren, și apoi să ia mai multe trenuri și să meargă mereu înainte pînă cînd ajunge la Pălăria-de-Leac, de lîngă rîul Saskatchewan, în țara grîului de Winnipeg, unde Marele Observator-Șef al Celor ce Fac Vremea stă pe un scaun înalt, într-un turn înalt, pe un dîmb înalt, observînd vremea. Acolo îl vom întreba dacă binevoiește să ne îngăduie să-l rugăm să aducă înapoi vremea care să ne redea cozile. Vremea ne-a luat cozile, numai vremea ni le poate aduce înapoi.

— Toți care sînt pentru propunere — spuse președintele — să-și frece urechile drepte cu laba dreaptă.

Și toate vulpile albastre și toți flongbooii galbeni se apucară să-și frece urechile drepte cu labele lor drepte.

— Toți cîți sînt împotriva propunerii să-și frece urechile stîngi cu labele stîngi — spuse președintele.

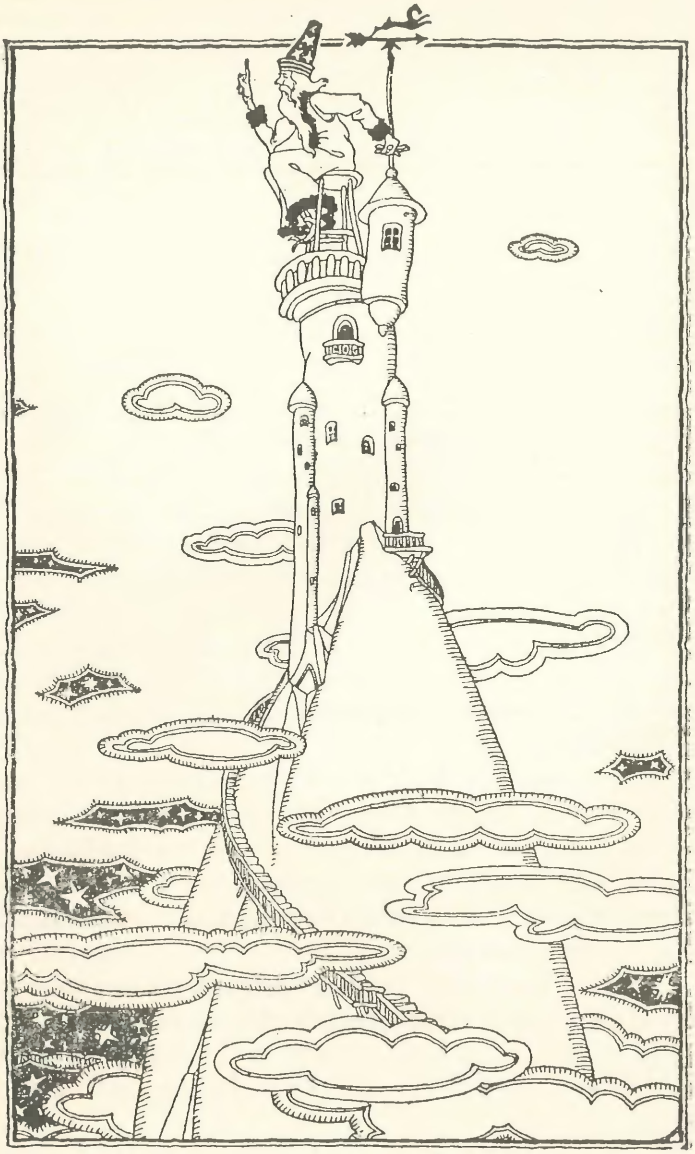

Acolo, pe-un scaun înalt, într-un turn înalt, pe un dîmb înalt, șade Observatorul-Șef al Celor ce Fac Vremea.

Și toate vulpile albastre și toți flongbooii se apucară să-și frece urechile stîngi cu labele stîngi.

— Propunerea este deopotrivă acceptată și respinsă, e balotaj... — spuse președintele. Încă o dată: toți cîți sînt pentru propunere să se ridice pe vîrful picioarelor din spate și să-și îndrepte nasurile drept în sus.

Și toate vulpile albastre și toți flongbooii galbeni se ridicară pe vîrfurile picioarelor din spate și-și îndreptară nasurile drept în sus.

— Și acum — spuse președintele — toți cîți sînt împotriva propunerii să stea pe vîrful și pe creștetul capului, să-și ridice picioarele din spate drept în sus și să facă un zgomot ca un pufăit: puuf! pu-u-uf!

Și nici o vulpe albastră și nici un flongboo galben nu se așeză pe vîrful și pe creștetul capului, nici nu-și ridică picioarele din spate în sus sau să facă un zgomot ca un pufăit: puuf! pu-u-uf!

— Propunerea este acceptată și nu-i nici un amuzament în asta — spuse președintele.

Așa că tot comitetul se duse la Philadelphia să ia un tren cu care să meargă mai departe.

— Sînteți atît de bun să ne spuneți cum ajungem la gară? îl întrebă președintele pe un sergent.

Pentru prima oară un flongboo vorbea unui sergent pe străzile Philadelphiei.

— Rentează să fii politicos — răspunse sergentul.

— Pot să vă rog încă o dată să binevoiți a ne îndrepta către gară? Dorim să luăm un tren — spuse din nou flongbooul.

— Persoanele politicoase și cele supărate sînt persoane diferite — răspunse sergentul.

Ochii flongbooului se-aprinseră și o ușoară torță de foc îi sări din spate, din locul unde obișnuia să-i fie coada. Adresîndu-se sergentului, îi spuse iar:

— Domnule, trebuie să-ți aduc la cunoștință în mod public și respectuos că sîntem Comitetul celor Șaizeci și Șase. Sîntem reprezentații onorabili și distinși ai unor locuri despre care onesta și ignoranta dumneavoastră geografie nu v-a vorbit niciodată. Acest Comitet se va sui în vagoanele unui tren, ca să meargă pînă la Pălăria-de-Leac, de lîngă rîul Saskatchewan, în țara grîului de Winnipeg, de unde se stîrnesc viscolele și vînturile șinoko. Avem o misiune specială și o solie secretă pentru Observatorul-Șef al Celor ce Fac Vremea.

— Sînt un cuviincios prieten al tuturor persoanelor respectabile; de aceea port steaua aceasta ca să arestez persoanele ce nu sînt respectabile — spuse sergentul, atingîndu-și cu degetul arătător steaua de argint și nichel fixată cu un ac de siguranță de uniforma lui albastră.

—Se-ntîmplă pentru prima oară în istoria Statelor Unite ca un Comitet de Șaizeci și Șase vulpi albastre și flongbooi să viziteze un oraș din Statele Unite— insinuă flongbooul.

— Cred că m-am înșelat — încheie sergentul — gara se află sub ceasornicul acela — și arătă un ceasornic din apropiere.

— Vă mulțumesc în numele meu, vă mulțumesc în numele Comitetului celor Șaizeci și Șase, vă mulțumesc în numele tuturor animalelor din Statele Unite care și-au pierdut cozile — încheie președintele.

Și o porniră către gara din Philadelphia, toți șaizeci și șase, jumătate din ei vulpi albastre, jumătate din ei flongbooi. Și cum intrau așa, teleap-

teleap, în gara din Philadelphia, fiecare cu labe și gheare, cu urechi și păr, adică cu toate cele în afară de cozi, n-aveau nimic să-și spună. Și cu toate că n-aveau nimic să-și spună, călătorii din gară, așteptînd trenurile, își ziseră că ei aveau totuși ceva să-și spună și că o și spuneau. Așa încît toți călătorii din gară care așteptau trenurile ascultară. Oricît ascultară ei și ascultară, însă, nu-i auziră pe vulpile albastre și pe flongbooi spunîndu-și cît de cît.

— Își vorbesc în vreo limbă neobișnuită, de prin locurile de unde sînt — spuse unul dintre călătorii care așteptau un tren.

— Au taine pe care le păstrează pentru ei și nouă nu ni le spun — adăugă un alt călător.

— Aflăm noi despre ce e vorba mîine dimineață, în ziare, citindu-le cu susu-n jos — urmă și un al treilea călător.

După asta, vulpile albastre și flongbooii galbeni porniră teleap-teleap, fiecare cu labe și gheare, cu urechi și păr, adică cu toate cele în afară de cozi, și tropăiră tropa-tropa peste caldarîmurile de piatră, afară, pe peron. Se suiră într-un vagon special, de fumători, cuplat în fața locomotivei.

— Vagonul ăsta cuplat în fața locomotivei a fost așezat aici special pentru noi, ca să fim mereu înainte și să ajungem înaintea trenului — îi spuse comitetului președintele.

Trenul ieși de pe peron. Se ținea mereu pe linie și nu părăsea niciodată șinele. Ajunse la Curba-în-Potcoavă de lîngă Altoona, unde șinele se arcuiesc într-o potcoavă uriașă. În loc să meargă în jurul arcului lung al căii în potcoavă, peste și în jurul munților, trenul făcu cu totul altceva: sări de pe șine în vale și o tăie de-a curmezișul, în linie dreaptă, pe o scurtătură, apoi sări iar pe șine și merse mai departe spre Ohio.

Conductorul spuse:

— Dacă aveți de gînd să faceți ca trenul să sară de pe șine, avertizați-ne.

— Cînd ne-am pierdut cozile, nimeni nu ne-a avertizat — observă bătrînul arbitru flongboo.

Două vulpi albastre mititele, cele mai tinere din comitet, se așezară pe platforma din față. Trecură mile și mile de hornuri. Patru sute de grămezi de fum stăteau roată-mprejur, și hîrdaie după hîrdaie de funingine neagră ieșeau într-una.

— Ăsta-i locul unde vin să se spele pisicile negre— spuse prima mică vulpe albastră.

— Te cred pe cuvînt — spuse a doua vulpe albastră.

Trecînd noaptea prin Ohio și prin Indiana, flongbooii ridicară tavanul vagonului. Conductorul îi admonestă:

— Trebuie să-mi explicați de ce-ați făcut asta!

— Se găsea între noi și stele — îl lămuriră ei.

Trenul ajunse la Chicago. În după-amiaza aceea, în ziare erau poze așezate cu susu-n jos, arătînd cum vulpile albastre și flongbooii galbeni se urcă pe stîlpii de telefon, stau în cap și mănîncă înghețată roz cu securi de fier.

Fiecare vulpe albastră și fiecare flongboo galben își luă cîte un ziar și se uită îndelung și cu atenție cu susu-n jos, să vadă cum arată în poza din ziar urcîndu-se pe un stîlp de telefon, stînd în cap și mîncînd înghețată roz cu o secure de fier.

Trecînd prin Minnesota, cerul începu să se umple de nălucile de ninsoare ale vremii de ninsoare din Minnesota. Și vulpile și flongbooii ridicară iar acoperişul vagonului, spunîndu-i conductorului că mai bine sfărîmă trenul decît să piardă minunăţie de spectacol ca nălucile de zăpadă ale primei ninsori a anului în Minnesota.

Unii s-au dus să se culce, dar cele două vulpi albastre mititele n-au închis ochii toată noaptea, uitîndu-se la nălucile de zăpadă şi povestindu-şi una alteia poveşti cu năluci de zăpadă.

La căderea nopţii, prima vulpe mică albastră spuse celei de-a doua:

— Ale cui năluci sînt nălucile de zăpadă?

A doua vulpe mică albastră răspunse:

— Oricine face un bulgăre de zăpadă, un om de zăpadă, o vulpe de zăpadă, un peşte de zăpadă sau o prăjitură de zăpadă, are o nălucă de zăpadă.

Şi ăsta a fost numai începutul sporovăielilor lor. Mi-ar trebui o carte-ntreagă să povestesc tot ce şi-au spus cele două vulpi mititele în noaptea aceea despre nălucile de zăpadă din Minnesota, fiindcă n-au închis ochii toată noaptea, istorisindu-şi poveşti vechi pe care taţii şi mamele şi bunicii şi bunicile lor le-au povestit şi născocind şi alte poveşti noi, nemaiauzite pînă atunci, despre unde se duc nălucile de zăpadă în dimineaţa de Crăciun şi cum aşteaptă nălucile de zăpadă să vină Anul nou.

Undeva între Winnipeg şi Copită-de-Ren, undeva prin locurile acelea, trenul se opri şi toţi alergară afară. Luna albă strălucea într-o vale cu mesteceni. Era Valea Cintezoiului Alb, unde toţi cintezoii albi din Canada sosesc la începutul iernii şi-şi fac pantofii de iarnă.

În cele din urmă au ajuns la Pălăria-de-Leac, de lîngă rîul Saskatchewan, de unde se stîrnesc viscolele şi vînturile şinoko, unde nimeni nu munceşte decît dacă n-are încotro şi mai toţi n-au încotro. Alergară acolo prin zăpadă pînă ajunseră la locul unde Observatorul-Şef al Celor ce Fac Vremea şedea pe un scaun înalt, într-un turn înalt, pe un dîmb înalt, observînd vremea.

— Dă drumul unui alt vînt mare, care să ne aducă înapoi cozile, dă drumul unui îngheţ mare, care să ne îngheţe cozile la loc. Lasă-ne să ne căpătăm în felul ăsta iar cozile — îi spuseră ei Observatorului-Șef al Celor ce Fac Vremea.

Iar el făcu chiar așa, dîndu-le înapoi ceea ce doreau, încît se întoarseră cu toţii acasă mulţumiţi, fiecare vulpe albastră cu cîte o mare fîșie unduioasă de coadă care s-o ajute să alerge, să mănînce, să umble și să vorbească, cînd pictează sau scrie scrisori în zăpadă, sau cînd ascunde-o bucată de şuncă cu straturi de grăsime și de carne uscată, pentru cînd o vrea ea, sub o stîncă de pe malul unei ape, și flongbooii galbeni, fiecare cu cîte o coadă lungă, galbenă ca o torță, pentru a-și lumina casa lor dintr-un copac găunos sau pentru a-și lumina calea, cînd se tupilează noaptea în prerie, cățărîndu-se pe furiș după boabele de măceş și agrișe, atît de gustoase.

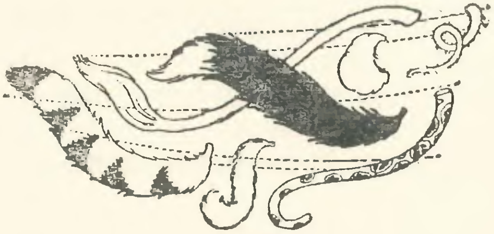

PORUMBEII DIN ȚARA RUTABAGA

1. Două povești istorisite de Orbul cu Fața de Cartof

Persoane : Blixi Bimber
Mama Blixiei Bimber
Orbul cu Fața de Cartof
Un şobolan verde cu reumatism
Cărămidari
Amestecători de mortar
Sudori
Un zgîrie-nori

Picior Alunecos
O scară pîn' la lună
Un trapez

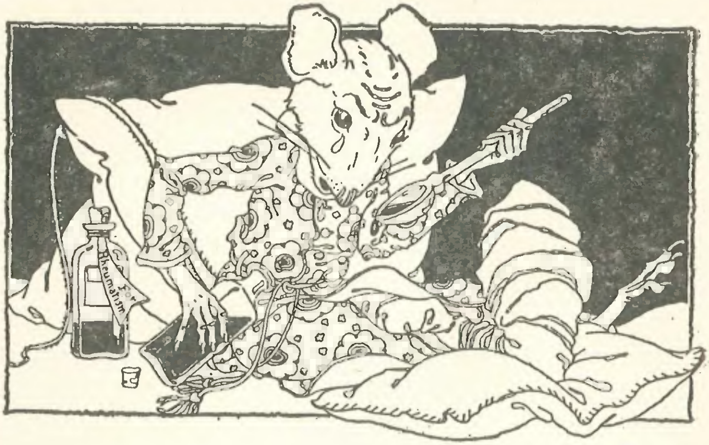

Zgîrie-norul pîn' la lună și cum a fugit șobolanul verde cu reumatism de două ori cîte o mie de mile

Mama Blixiei Bimber toca de zor carne. Și tocătorul se rupse. Așa că Blixi Bimber se duse-n oraș cu cincisprezece cenți, să cumpere un nou tocător de tocat carne.

Cînd ajunse în oraș, aruncă pe furiș o privire în colțul de lîngă poștă, acolo unde stătea Orbul cu Fața de Cartof cu acordeonul lui. Bătrînul Orb avea picioarele încrucișate: un picior pe trotuar și celălalt picior în aer. Pe piciorul care era în aer stătea un șobolan verde înnodîndu-i șireturile de la ghete în noduri simple și-n noduri duble. De cîte ori piciorul bătrînului se legăna și se legăna, șobolanul verde se legăna o dată cu el și se tot legăna. Coada șobolanului se-nfăşură de cinci ori în jurul ghetei și apoi se strînse și legă gheata ca pe un pachet.

Pe spatele șobolanului verde era o dungă lungă albă care-i pornea de la rădăcina nasului pînă la capătul cozii. Două dungi mici albe îi stăteau înfipte deasupra genelor. Și cinci dungi groase și scurte albe se jucau de-a v-ați ascunselea în spatele urechilor şi de-a lungul coastelor șobolanului verde.

Vorbeau între ei, bătrînul și șobolanul verde, vorbeau despre crocodili și pentru ce crocodilii le păstrează copiilor lor peste iarnă ghetele închise în dulapuri — și pentru ce șobolanii din lună își închid mănușile în cutii de gheață.

— Vara trecută, adică acum un an, am avut reumatism — spunea șobolanul. Am avut un reumatism atît de afurisit, încît am alergat o mie de mile spre miazăzi și încă o mie spre apus, pînă cînd am ajuns în orașele de Ouă și m-am oprit în satul Ouălor-din-Deal.

— Chiar așa? îl luă în rîs Orbul.

— Și acolo, în satul Ouălor-din-Deal, m-au întrebat: „Știi cum să oprești luna în loc?“ Și eu le-am răspuns: „Da, știu, m-a învățat un pui de crocodil, dar i-am făgăduit puiului de crocodil să nu mai spun nimănui“.

Cu mulți ani în urmă, în satul acela al Ouălor-din-Deal s-au apucat să construiască un zgîrie-nori care să se ridice pînă la lună. Își spuneau: „Vom intra în ascensor și ne vom sui pe acoperiș și ne vom așeza pe acoperiș și vom mînca supă pe lună“.

Cărămidarii și amestecătorii de mortar și sudorii şi cei care cară cu roaba și tencuitorii cu ipsos se ridicară tot mai sus și mai sus, construind acel zgîrie-nori, pînă ce, în cele din urmă, ajunseră la jumătatea drumului către lună, zicîndu-și în timp ce lucrau:

— Vom intra în ascensor și ne vom sui pe acoperiș și ne vom așeza pe acoperiș și vom mînca supă pe lună.

Da, erau la jumătatea drumului către lună. Și-n noaptea aceea, uitîndu-se la lună, o văzură înaintînd din locul ei și-și spuseră unul altuia:

— Trebuie s-o oprim să se mai miște. Și pe urmă își spuseră iar: Dar nu știm cum să oprim luna în loc.

Și cărămidarii și amestecătorii de mortar și sudorii și cei care cară cu roaba și tencuitorii cu ipsos își spuseră unii altora:

— De continuăm acum să lucrăm și să construim acest zgîrie-nori, nu va ajunge la lună și nu ne vom putea niciodată ridica cu ascensorul să ne-așezăm pe acoperiș și să mîncăm supă pe lună.

Așa că dărîmară zgîrie-norul și se apucară să-l clădească din nou, îndreptîndu-l drept către lună. Și într-o noapte o văzură iar înaintînd de la locul ei și-și spuseră unul altuia:

— Trebuie s-o oprim să se mai miște. Și pe urmă își spuseră iar: Dar nu știm cum să oprim luna în loc.

Și astăzi mai stau pe străzi noaptea, acolo, în satul Ouălor-din-Deal, întinzîndu-și gîturile să se uite la lună și întrebîndu-se: „De ce se mișcă luna și cum s-o oprim în loc?“

De cîte ori îi vedeam stînd așa și-ntinzîndu-și gîturile să se uite la lună, aveam o durere-n zigzag în piciorul stîng de la spate și-mi venea să le spun ceea ce puiul de crocodil îmi spusese — taina prin care să oprești luna în loc. Și-ntr-o noapte durerea aceea mă fulgeră în zigzag atît de rău — în piciorul meu stîng din spate — mă străfulgeră atît de rău în zigzag, că am luat-o la goană încoace, o mie de mile de drum.

Orbul cu Fața de Cartof își legăna gheata — și șobolanul verde se legăna și el. Iar dunga lungă albă de la rădăcina nasului pînă la capătul cozii șobolanului verde se legăna și ea.

— Îți merge mai bine cu reumatismul? îl întrebă bătrînul.

Și șobolanul îi răspunse:

— Orice reumatism merge mai bine dacă alergi de două ori cîte o mie de mile.

Și Blixi Bimber, ducîndu-se acasă cu tocătorul de carne de cincisprezece cenți pentru mama ei ca să toace carnea, își spuse în sinea ei: „Ce dimineață lungă! Să te tot gîndești la ea!“

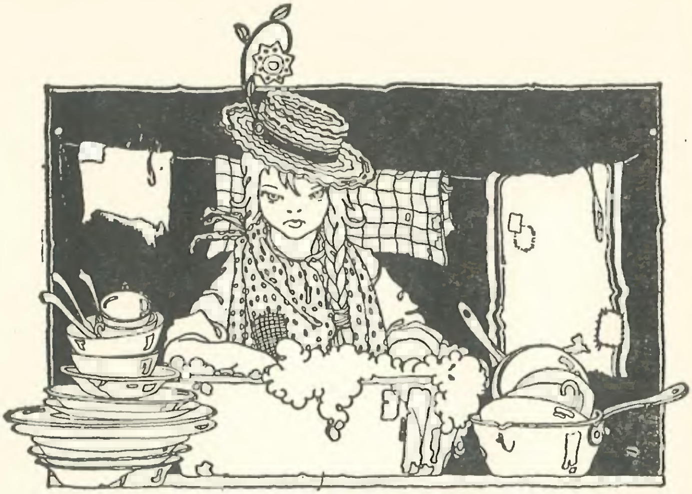

Picior Alunecos și cum el mai niciodată nu capătă ce caută

Într-o dimineață, Blixi Bimber ieși în goană din bucătărie, luîndu-și la revedere mai întîi de la tigaia de bucătărie, apoi de la cîrpa de bucătărie și de la ștergătorul de bucătărie pentru șters vase. Pe un braț își așeză un coș cu bujori de abia culeși, pe un alt braț își așeză un coș cu narcise de abia culese.

Pe urmă dădu fuga în stradă și se duse în oraș ca să așeze coșurile de bujori și narcise de o parte și de alta a Orbului cu Fața de Cartof.

— Am cules bujori roșii și levănțică, și am cules narcise galbene pentru tine, ca să le simți mireasma dintr-o parte și dintr-alta în dimineața asta frumoasă de început de vară — îi spuse ea Orbului. Ai văzut oare pe cineva pe care să-ți facă plăcere să-l vezi mai tîrziu?

— Picior Alunecos a fost pe aici în dimineața asta — spuse bătrînul.

— Și cine-i Picior Alunecos? întrebă Blixi.

— Nu știu. Mi-a spus așa: „Am un picior care alunecă-ntr-una. La-nceput spălam ferestre — și piciorul mi-a alunecat. Apoi am fost regele nasturilor de guler, rege de un milion de dolari — și piciorul mi-a alunecat. Am fost după asta regele alunelor americane, rege iar pe un milion de dolari. Am mai fost și rege al cutiilor de conserve de stridii, vindeam un milion de cutii pe zi. Și de cîte ori am fost rege, piciorul mi-a alunecat. De cîte ori am avut un milion de dolari, piciorul mi-a alunecat. De cîte ori mă sui și-mi așez piciorul mai sus, alunecă. Cineva mi-a dăruit un picior alunecos. Totdeauna alunec".

— Așa că l-ai numit Picior Alunecos? întrebă Blixi.

— Da — răspunse bătrînul.

— A mai fost înainte pe-aici?

— Da, a mai fost și-acum un an și mi-a spus: „M-am însurat cu o femeie care-a fugit de la mine. Eu am fugit după ea — și piciorul mi-a alunecat. Capăt totdeauna ce-mi doresc — dar pe urmă piciorul îmi alunecă. Într-o noapte m-am suit pe-o scară pînă la lună. Am strîns un sac plin cu boabe mici de fasole de aur, mici cărămizi de aur, mici gîze de aur de pe lună, și am coborît în goană pe scară din lună. Pe ultima treaptă a scării, piciorul mi-a alunecat și toate boabele mici de aur, toate micile cărămizi de aur, toate gîzele mici de aur se vărsară din sac și se-mprăștiară care-ncotro. Cînd am coborît de pe scară, îmi țineam sacul în mîini, dar în sac nu mai era nimic. Totdeauna-mi merge strună pînă cînd mi-alunecă piciorul.

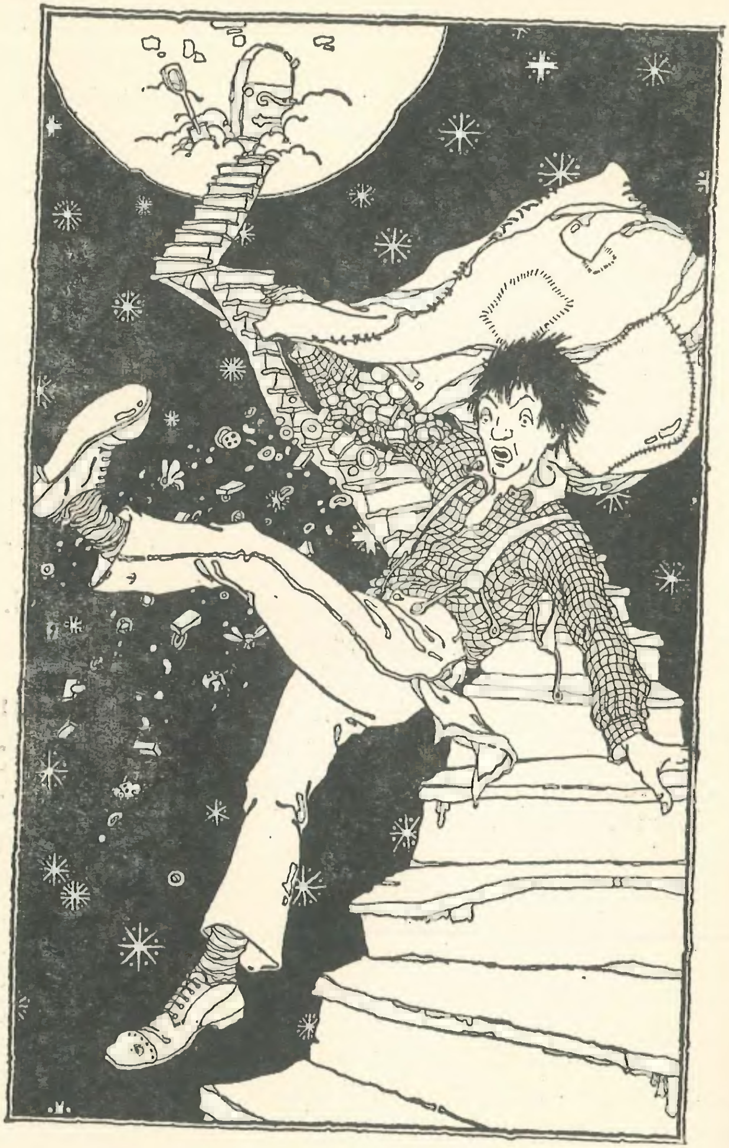

Pe ultima treaptă a scării, piciorul mi-a alunecat.

Sar pe un trapez și-ncep să mă legăn, și mă legăn și mă legăn, pînă cînd ajung să apuc curcubeul ca să-l aduc jos cu mine, unde să mă uit mai bine la el. Și mă atîrn cu piciorul de trapez și mă legăn în sus, pînă cînd sînt gata să apuc curcubeul și să-l aduc jos. Dar atunci piciorul îmi alunecă".

— Ce-i cu el? întrebă Blixi.

— Și el mă-ntreabă la fel — îi spuse Orbul cu Fața de Cartof. Mă-ntreabă de cîte ori vine pe-aici. Îi spun c-ar trebui să-și înțepenească într-un fel piciorul, ca să nu mai alunece. Și atunci are să fie totu-n ordine.

— Te-nțeleg — spuse Blixi. O iei ușor. Totdeauna o iei ușor. Dar mai înainte de a pleca de aici, vrei să-mi făgăduiești că astăzi toată ziua ai să miroși bujori roșii și narcise galbene?

— Îți făgăduiesc — răspunse Orbul. Făgăduielile-s ușoare. Îmi plac.

— Și mie — îi spuse la rîndul ei fetița. Făgăduielile mă cheamă-napoi acasă la tigaia de bucătărie, la cîrpa de bucătărie și la ștergarul de bucătărie pentru șters vase.

— Vezi să nu-ți alunece piciorul — o povățui bătrînul, în timp ce fetița o luă la goană în susul străzii, spre casă.

L. Două povești despre gîngănii și ouă

Persoane : Gîngănii mici
Gîngănii mari
Păpușa de Zdrențe
Mînerul de Mătură
Ciocan și Cuie
Tigaia de Prăjituri Fierbinți
Cleștele de Gheață
Găleata de Cărbuni
Sacul de Cartofi
Banița de Grîu
Jack Cuțitul
Surcica de Aprins Focul
Așchiuță

Cot-co-dac
Dirigintele Poștei
Vînzătorul de obiecte de metal
Sergentul
Pălăria Dirigintelui Poștei
Un ou de Bantam roș-gălbui

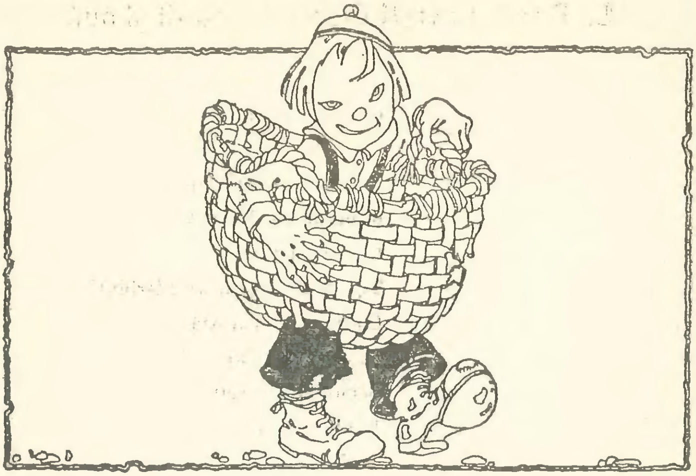

Multe, multe nunți într-o casă cu unghere

A fost odată o casă cu unghere, care-avea unghere ori încotro ți-ai fi aruncat ochii. Și sus, deasupra ungherelor, erau gîngănii în căsuțe de gîngănii, cu uși de gîngănii pe care să le deschizi și ferestre de gîngănii prin care să privești afară.

Vara, dacă seara era răcoroasă, sau iarna, dacă seara era caldă, se apucau să joace fel de fel de jocuri: gîză-n sus și gîză-n jos, prinde-mă, gîză, sau învîrte gîze ineluș.

Casa asta cu unghere era chiar locul unde veniseră după nuntă Păpușa de Zdrențe și Mînerul de Mătură. Asta s-a întîmplat exact în același timp în care bătrînii Ciocan și Cuie se mutaseră în casa cu unghere cu toate micile lor Ciocane și Cuie.

Iată-i, așadar, acolo, tînăra pereche, Păpușa de Zdrențe și Mînerul de Mătură, și bătrîna familie Ciocan și Cuie, și sus, în colțuri, printre jgheaburile streașinei și printre șindrilele acoperișului, gîngăniile, cu mici case de gîngănii, uși de gîngănii pe care să le deschizi, ferestre de gîngănii prin care să privești afară și jocuri de gîngănii — gîze-n sus și gîze-n jos, prinde-mă, gîză, și-nvîrte gîzeineluș.

De după colțul casei, în fiecare sîmbătă dimineața, venea Tigaia de Prăjituri Fierbinți cu o tigaie cu prăjituri fierbinți pentru duminică, luni, marți, miercuri și pentru restul săptămînii. Cleștele de Gheață venea cu gheață, Găleata de Cărbuni venea cu cărbuni, Sacul de Cartofi venea cu cartofi. Iar Banița de Grîu umbla de colo pînă colo, spunîndu-și în barbă: „Grîu, grîu, grîu..."

Într-o bună zi, gîngăniile din căsuțele de gîngănii deschiseră ușile de gîngănii și priviră afară prin ferestrele de gîngănii, spunîndu-și una alteia:

— Uite-i cum își spală cămășile și-și cos nasturii — se vede că se pregătesc de nuntă.

Și a doua zi, gîngăniile își spuseră:

— Au să aibă o nuntă și o masă de nuntă pentru Jack Cuțitul și pentru Surcica de Aprins Focul. Îi invită să vină pe toți cei din bucătărie, din pivniță și din curtea din spate.

Și iată și ziua nunții. Oaspeții veniră. De peste tot, din bucătărie, din pivniță, din curtea din spate, veniră cu toții. Erau acolo Păpușa de Zdrențe și Mînerul de Mătură, Ciocanul și Cuiele și toate micile Ciocane și toate micile Cuie, Cleștele de Gheață, Găleata de Cărbuni, Sacul de Cartofi. Erau cu toții acolo — și Banița de Grîu, umblînd de colo pînă colo și zicîndu-și în barbă: „Grîu, grîu, grîu". Și bineînțeles că și Tigaia

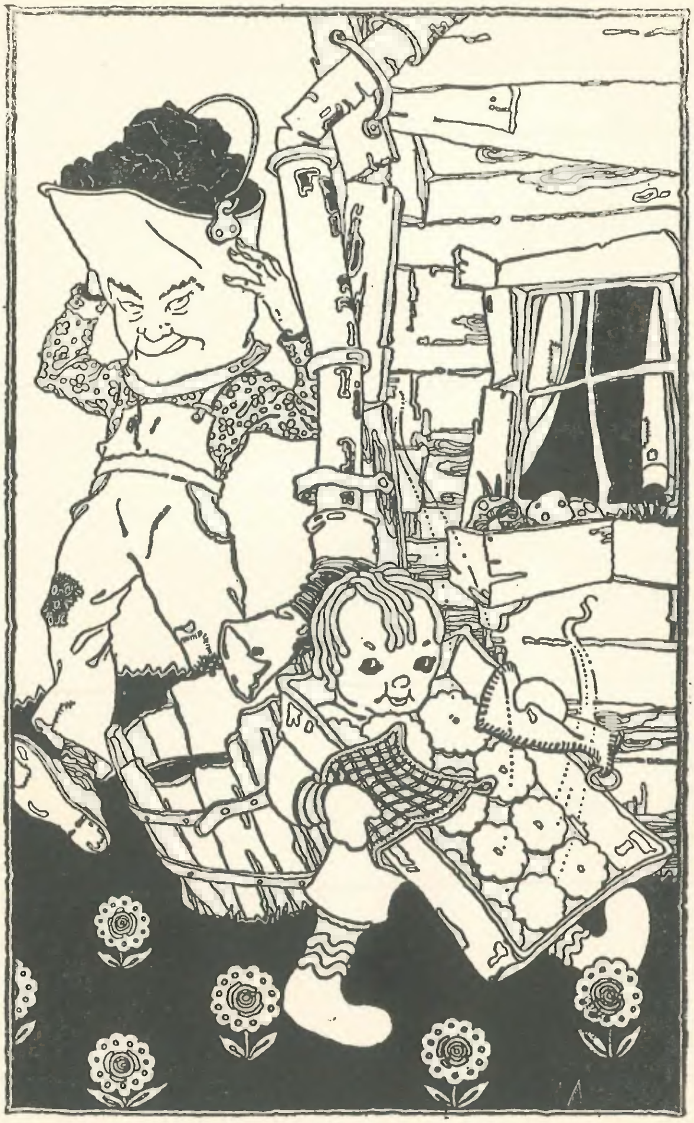

Tigaia de Prăjituri Fierbinți venea cu o tigaie cu prăjituri fierbinți, iar Găleata de Cărbuni venea cu cărbuni.

de Prăjituri Fierbinți era acolo, țopăind în sus și-n jos cu prăjiturile ei fierbinți.

Și-așa începură să locuiască în casa cu unghere Jack Cuțitul și Surcica de Aprins Focul. Le veni un copil, pe care-l numiră Așchiuță. Și Tigaia de Prăjituri Fierbinți se-ntîlni cu Așchiuță și se sărutară și se așezară împreună în colțurile confortabile, unul lîngă altul.

Și gîngăniile, sus, în unghere, în căsuțele de gîngănii, deschiseră ușile de gîngănii și priviră afară prin ferestrele de gîngănii, spunîndu-și una alteia:

— Uite-i cum își spală cămășile și-și cos nasturii, iar o să fie nuntă: Tigaia de Prăjituri Fierbinți cu Așchiuță.

Cît despre Tigaia de Prăjituri Fierbinți și Așchiuță, știm că ei avură o mulțime de copii. Copiii li se împrăștiară în lume și toată lumea îi cunoaște. Așa că de cîte ori găsești cîte o așchiuță sau o surcică sau o mică strujitură de lemn într-o prăjitură fierbinte, să știi că-i unul din copiii Tigăii de Prăjituri Fierbinți cu flăcăul numit Așchiuță, fiul lui Jack Cuțitul și al Surcichii de Aprins Focul, cel care-a crescut și s-a căsătorit cu Tigaia de Prăjituri Fierbinți.

Și uneori, dacă o gînganie mică îi pune unei gîngănii mai mari o-ntrebare ciudată, întortocheată-mbîrligată, greu de răspuns, gîngania cea mare deschide o ușă de gînganie, privește afară pe fereastra de gînganie și-i spune gîngăniei mici:

— Dacă nu crezi ce-ți spun, du-te și întreabă-i pe Ciocan și Cuie sau pe oricare dintre micile Ciocane și Cuie. Pe urmă dă o goană să asculți Banița de Grîu cum umblă-ncolo și-ncoace mormăind în barbă: „Grîu, grîu, grîu..."

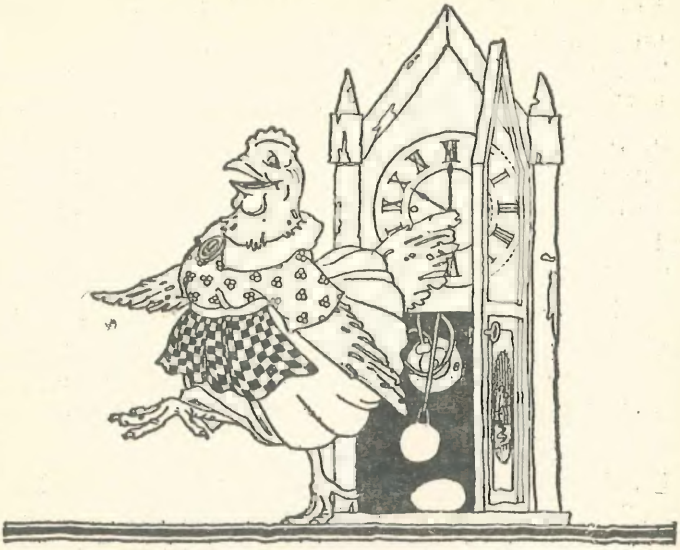

Cot-co-dac, marea găină de Bantam roş-gălbuie, care a ouat un ou în pălăria Dirigintelui Poştei

Cot-co-dac era o găină mare de Bantam roş-gălbuie. Își avea locuința într-un coteț. Uneori ieșea din coteț și se ducea în altă parte unde oua. Dar totdeauna se-ntorcea la coteț.

Și de cîte ori se ducea la poarta din față și lăsa un ou în clopoțelul de la poartă, clopoțelul suna: o dată pentru un ou, de două ori pentru două ouă și de o duzină de ori pentru o duzină de ouă.

Odată, Cot-co-dac se duse în casa familiei Chicoteală și lăsă un ou în pian. Altă dată se sui tocmai sus în pendulă și lăsă un ou în pendulă. Dar totdeauna se întorcea la coteț.

Într-o dimineață de vară, Cot-co-dac ieși prin gardul din față și merse pînă la colțul de alături, apoi la cel următor și tot așa pînă cînd ajunse la poștă. Acolo se duse în biroul Dirigintelui Poștei și-i lasă un ou în pălărie.

Dirigintele Poștei își puse pălăria pe cap, se duse la magazinul cu obiecte de metal și cumpără un butoiaș cu cuie. Își scoase pălăria și oul căzu în butoiașul cu cuie.

Vînzătorul de obiecte de metal ridică oul, îl așeză în pălăria *lui* și ieși să vorbească cu un sergent. Își scoase pălăria vorbind sergentului, și oul căzu pe trotuar.

Sergentul ridică oul și-l așeză în chipiul *lui* de sergent. Trecu pe acolo Dirigintele Poștei; sergentul își scoase chipiul de sergent și oul căzu pe trotuar.

Dirigintele Poștei îi spuse:

— Eu am pierdut oul ăsta, e oul meu.

Îl ridică de jos, îl așeză în pălăria lui de poștaș și uită cu desăvîrșire că avea un ou în pălărie.

După asta, Dirigintele Poștei, un lungan voinic, intră pe ușa poștei, o ușă scundă și mică. Dar Dirigintele nu se aplecă nici în jos și nici înainte, așa că se izbi cu pălăria și capul de pervazul de sus al ușii. Și oul *se sparse* și curse în jos pe fața și pe gîtul lui.

Și cu mult mai înainte de a se întîmpla asta, Cot-co-dac se întorsese înapoi în coteț și stătea în ușă spunînd:

— I-o zi mare pentru mine, fiindcă am ouat unul din marile mele ouă de Bantam roș-gălbui în Pălăria Dirigintelui Poștei.

Cot-co-dac stătea acolo pentru că locuiește în coteț. Uneori iese din coteț și se duce în altă parte și ouă în piane, pendule, pălării. Dar totdeauna se-ntoarce la coteț.

Și ori de cîte ori se duce la poarta din față și ouă un ou în clopoțelul de la poartă, clopoțelul sună: o dată pentru un ou, de două ori pentru două ouă și de o duzină de ori pentru o duzină de ouă.

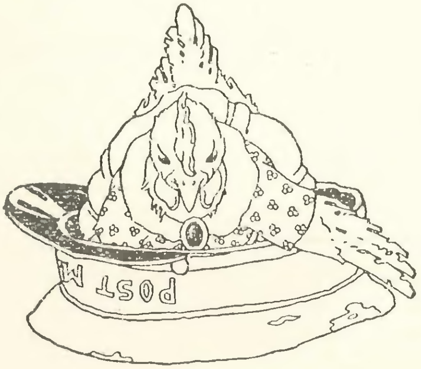

3. Cinci povești despre Hatrack Calul, șase porumbițe, trei maimuțoi sălbatici din Babilon, șase umbrele, Bozo-Pocnește-Nasturi

Persoane : Hatrack Calul
Petruța Poftește-Flori-de-Cartof
Mămuca Boccea
Mai mulți Dă-mi

Wiffle-Puica
Cikamauga
Ceatanuga
Ceatahuci
Ceață Albastră
Balonaș de Săpun
Miercuri Seara între
Asfințit și Înserare
Telegrame

Cei trei maimuțoi sălbatici din Babilon
Trei umbrele
Sergentul de noapte

Șase umbrele
Umbrela cea mare
Pălării de paie
Dippy Cîrlionț

Bozo-Pocnește-Nasturi
Un șoarece
Trandafir Roșu-Aprins
Fierbe Fasolea
Mai Dulce ca Zumzetul Albinelor

GALBEN
ABC
PORTOCALIU

Cum își ținu secretul Mămuca Boccea în timp ce vîntul duse departe satul Ace-de-Pălărie

În satul Bezele-cu-Frișcă era un om cu față de cal. Oamenii îl numiră Hatrack Calul.

Pielea-i stătea întinsă peste oase.

Odată, o fetiță îi spuse:

— Ochii parcă ți-ar fi doi licurici luminînd într-o noapte de vară și furișîndu-se pe două uși mici.

Cînd Hatrack Calul își scotea pălăria, își ducea mîna împrejur și în spate și-și agăța pălăria *pe* un os al umărului care-i ieșea în afară.

Cînd voia să-și *pună* pălăria la loc pe cap, își ducea mîna împrejur și o lua de-acolo de unde era agățată pe osul umărului ieșind în afară.

Într-o vară, Hatrack îi spuse Petruței Poftește-Flori-de-Cartof:

— Am să mă duc spre nord şi spre apus în Ţara Rutabaga, să văd fel de fel de oraşe, diferite unul de altul. Pe urmă am să mă-ntorc spre răsărit, şi-am să merg tot atît de mult cît am mers şi către apus, şi-am să merg spre sud tot atît de mult cît am mers şi spre nord, pînă am să ajung iar acolo unde locuieşte mica mea prietenă Petruţa Pofteşte-Flori-de-Cartof, în satul Bezele-cu-Frişcă.

Zis şi făcut. O luă către nord şi către apus şi se-ntoarse spre răsărit şi spre sud, pînă ajunse din nou în oraşul său, şi se aşeză pe treptele uşii din faţă ale căsuţei lui roşii, pregătind un zmeu ca să zboare.

— Te bucuri c-ai venit acasă? îl întrebă Petruţa.

— Da, sînt acasă, în singurul loc unde ştiu cum bat vînturile, aşa că pot să le vorbesc cînd ridic un zmeu.

— Spune-mi ce-ai văzut şi ce-ai auzit şi dacă ţi-au dăruit daruri frumoase.

— Mi-au dăruit fel de fel de lucruri — spuse Hatrack Calul.

— Departe, către apus, am ajuns în satul Ace-de-Pălărie — adaugă el. Acolo se fac toate acele pălăriilor care se prind cu ace în Ţara Rutabaga. M-au întrebat despre satul Bezele-cu-Frişcă şi cum sînt vînturile pe-aici, pentru că vînturile de-aici ridică şi duc cu ele atît de multe pălării, încît satul Ace-de-Pălărie vinde mai multe ace de pălărie la noi decît oriunde. În satul Ace-de-Pălărie trăieşte o femeie bătrînă. Ea umblă prin oraş şi-n jurul oraşului în fiecare dimineaţă şi-n fiecare după-amiază. Duce în spinare o boccea. Nu scoate niciodată nimic din bocceaua ei. Nu pune niciodată nimic înăuntru. Adică nimeni nu a văzut-o vreodată punînd ceva înăuntru sau scoţînd ceva dinăuntru. Niciodată nu şi-a deschis bocceaua să spuie cuiva să arunce o privire înăuntru ca să vadă ce-are acolo. Se culcă cu bocceaua căpătîi. Așa că bocceaua e totdeauna cu ea și nimeni nu se uită înăuntru decît dacă îl lasă ea. Și ea nu lasă pe nimeni niciodată. Cum o cheamă? Toți îi spun Mămuca Boccea. Poartă șorțuri cu buzunare mari. Și cum nu vorbește niciodată cu oamenii mari, e totdeauna bucuroasă să întîlnească copii: băieți și fetițe. Și mai cu seamă, mai mult decît orice, îi place să-ntîlnească băieți și fetițe care spun: „Dă-mi!" (o dată, chiar așa) sau: „Dă-mi, dă-mi" (de două ori, chiar așa) sau: „Dă-mi, dă-mi, dă-mi!" (de trei ori) sau: „Dă-mi, dă-mi, dă-mi, dă-mi, dă-mi!" (de mai multe ori decît am putea număra). Îi place să-ntîlnească pe cei cu „Dă-mi" fiindcă atunci își scotocește prin buzunare și scoate bucăți de ciocolată pătrate sau bucăți de ciocolată rotunde sau bucăți de ciocolată de forma unei jumătăți de lună, o acadea în spirală cu dungi roșii și albe de jur împrejur, bomboane pentru o zi întreagă, lungi de nu se mai termină, să le sugi nu numai o zi întreagă, dar chiar o săptămînă și încă una, și multe feluri de bile, unele care fac zing-zing cînd alunecă pe trotuare și altele care fac trosc-pleosc, zing-zing, cînd se îngrămădesc cu toatele pe trotuare. Și uneori, dacă vreunul din ce-i cu „Dă-mi" plînge sau e amărît, îi dă o păpușă cît o mînă de copil, dar care știe să spună tot alfabetul și să cînte mici cîntece chinezești-asiriene. Bineînțeles — spuse Hatrack Calul, ducîndu-și mîna-mprejur să vadă dacă pălăria îi era agățată la spate — bineînțeles că trebuie să ai urechi ascuțite, să asculți cu grijă și să fii numai urechi, dacă vrei să auzi o păpușă spunînd alfabetul și cîntînd mici cîntece chinezești-asiriene.

— Eu aș putea să le-aud — spuse Petruța Poftește-Flori-de-Cartof. Știu să ascult. Aș putea să aud păpușile acelea cum cîntă micile lor cîntece chinezești-asiriene.

— Te cred, mica mea prietenă — îi răspunse Hatrack — știu că ai astfel de urechi și știi cum să asculți ca să auzi ceva. Bineînțeles că în fiecare dimineață și-n fiecare după-amiază, cînd Mămuca Boccea umblă prin oraș și-n jurul orașului în satul Ace-de-Pălărie, oamenii o-ntreabă ce are în bocceaua din spinare și ea le răspunde: „Astăzi o să avem o zi frumoasă", sau: „Cred că ploaia se oprește cînd nu mai plouă, nu-i așa?" Iar dacă ei întreabă din nou și o roagă și insistă: „Ce-i în boccea? Ce-i în boccea?", atunci ea le spune: „Cînd vîntul o să ridice și o să ia cu el satul Ace-de-Pălărie și-l va duce atît de departe încît să nu se mai întoarcă niciodată înapoi, atunci, atunci, atunci am să vă spun ce e în boccea". Într-o zi, vîntul suflă atît de tare, încît desprinse satul Ace-de-Pălărie și după ce-l desprinse, îl ridică sus, în înaltul cerului. Și oamenii își spuneau unul altuia: „Ei, acuma o să o auzim pe Mămuca Boccea spunîndu-ne ce are în bocceaua ei." Și vîntul suflă fără întrerupere, ducînd satul Ace-de-Pălărie tot mai sus și mai departe, tot mai sus și mai departe. Și cînd, în cele din urmă, îl duse atît de sus încît ajunse la un nor alb, toate acele de pălărie din oraș ieșiră de pe unde erau și țintuiră de nor satul, așa încît vîntul nu putu să-l ducă mai departe. După un timp, oamenii se-apucară să tragă afară acele de pălărie din nor — și satul căzu iar înapoi, exact unde fusese înainte. Și Mămuca Boccea trece în fiecare dimineață și-n fiecare după-amiază cu bocceaua în spinare prin oraș și-n jurul orașului. Și uneori oamenii-i spun: „Data viitoare cînd vîntul are să ne desprindă, data viitoare cînd vîntul are să ne ducă atît de departe încît n-o să mai fie nici un nor de care să se prindă acele de pălărie, atunci va trebui să ne spui ce ai în boccea." Și Mămuca Boccea răspunde doar: „Da, da, da, da" și-și vede de drum căutînd un alt băiețel sau fetiță care să spună: „Dă-mi!" (o dată, chiar așa) sau: „Dă-mi, dă-mi!" (de două ori, chiar așa) sau: „Dă-mi, dă-mi, dă-mi, dă-mi, dă-mi!" (de mai multe ori decît am putea număra). Și dacă un copil plînge, își scotocește în buzunare și scoate păpușa care spune alfabetul și cîntă mici cîntece chinezești-asiriene.

— Și — adăugă Petruța Poftește-Flori-de-Cartof — trebuie să asculți cu grijă și să fii numai urechi.

— În satul Ace-de-Pălărie pe care vîntul îl luă pe sus și-l duse aproape pentru totdeauna — spuse Hatrack Calul.

Și Petruța Poftește-Flori-de-Cartof plecă de la căsuța roșie, plecă în josul străzii, și pe-urmă, încetinindu-și pasul, își spuse: „Tare-l mai iubesc pe Hatrack Calul, îl iubesc ca pe-un unchi mai mare; ochii parcă i-ar fi doi licurici luminînd într-o noapte de vară și furișîndu-se pe două uși mici".

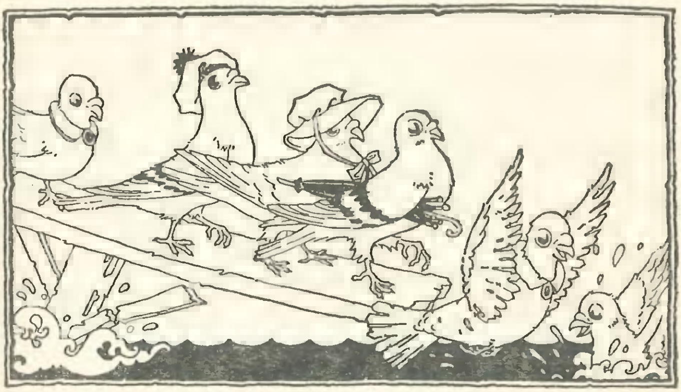

Cum se întoarseră cele șase porumbițe la Hatrack Calul după mai multe accidente și șase telegrame

Șase scări îndoite stăteau sprijinite de zidul din față al căsuței în care locuia Hatrack Calul. Trandafiri galbeni în floare se cățărau în sus și-n jos pe scară, în sus și-n jos și-ncrucișat. Și de pe ambele părți ale scărilor îndoite, vrejuri de trandafiri galbeni ieșeau în afară, se-arcuiau, stăteau gata să cadă.

Hatrack Calul aștepta. Era dimineața în care Wiffle-Puica venea pe la el. Și cînd o văzu venind, îi spuse:

— Așază-te aici pe cutia de biscuiți și-ascultă. Ascultă să auzi cum își spun trandafirii unii altora: „E timpul cățăratului pentru toți trandafirii galbeni, și timpul cățăratului e cel în care te cațeri; dar cum am învățat noi oare să ne cățărăm doar cățărîndu-ne? Ascultă și-ai să auzi: st... ss... st... ss... piciorul trandafirilor galbeni cățărîndu-se în sus și-n jos și ieșind în afară, arcuindu-se și stînd gata să cadă.... st... ss... st... ss..."

Wiffle-Puica se așeză așadar, bucurîndu-se, pe o cutie de biscuiți și ascultînd cum se cățărau trandafirii galbeni în jurul celor șase scări îndoite. Era-nceputul verii.

Hatrack Calul se ivi din casă. Pe umerii lui erau două porumbițe, pe mîinile lui două porumbițe. Și-și întinse mîinile-n jur și în spate, unde îi stătea agățată pălăria, și-și deschise pălăria și-i arătă lui Wiffle-Puica alte două porumbițe în pălărie.

— Sînt niște porumbițe încîntătoare la privit și ochii le sînt plini de-nvățăminte — rosti Wiffle-Puica. Dar poți să-mi spui de ce au picioarele înfășurate în bandaje, bandaje din tifon de spital, mirosind a tifon de spital? De ce le pui acestor porumbițe atît de drăguțe papuci de lînă în picioare?

— Ieri s-au întors acasă — i-a răspuns Hatrack. S-au întors șchiopătînd, și picioarele lor aveau vîrfurile atît de mult întoarse înăuntru, că mai că se întorseseră de tot. Cînd și-au așezat picioarele sîngerînde în mîinile mele, unul cîte unul, parcă și-ar fi scris fiecare numele pe mîna mea cu cerneală roșie.

— Știai că vin? întrebă Wiffle.

— În ultimile șase zile, înainte de a veni, totdeauna primesc zi de zi cîte-o telegramă, adică șase telegrame de la cele șase porumbițe — și pe urmă vin și ele acasă. Și din clipa în care s-au întors îmi spun mereu că vin pentru că-l iubesc pe Hatrack Calul și trandafirii lui galbeni cățărători care se cațără pe cele șase scări îndoite.

— Le-ai dat porumbițelor tale și cîte-un nume? întrebă Wiffle.

— Acestea trei, de-un cafeniu nisipos și auriu, și-au dat singure un nume de acolo de pe unde au venit. Asta-i Cikamauga, asta-i Ceatanuga și asta-i Ceatahuci. Celorlalte trei le-am dat eu numele, odată cînd m-am simțit inspirat și vesel. Asta-i Ceață Albastră, asta-i Balonaş de Săpun și ultima dintre toate, ia aruncă-ți puțin ochii asupra ei, e Miercuri Seara între Asfințit și Înserare.

— Totdeauna îi spui Miercuri Seara între Asfințit și Înserare?

— Nu-i spun așa cînd pregătesc cafeaua pentru masa de dimineață. Atunci îi spun doar Miercuri Seara.

— Și i-ai legat de picioare papucii în mod deosebit de drăguț!

— Da, i-o porumbiță în mod deosebit de drăguță. Îi plîngi de milă cînd cere milă. Și-și închide ochii cînd nu vrea să se uite la tine. Și dacă i te uiți adînc în ochi cînd ochii îi sînt deschiși, atunci ai să vezi acolo lumini întocmai ca luminile de pe pășuni și de pe cîmpii cînd se lasă ceața într-o seară de miercuri, și asta chiar între asfințit și înserare. Acum o săptămînă și o zi au plecat toate, fără să-mi spună un singur cuvînt de ce plecau. Cineva le tăie aripile, le tăie cu foarfeca toate penele cu care zburau, ca să nu mai poată zbura — și nu spuseră un singur cuvînt de ce. Erau la șase sute mile depărtare de acasă — dar n-au să se apuce să spună cum de-au știut că fuseseră șase sute de mile. Au umblat cîte o sută de mile pe zi, șase sute de mile într-o săptămînă. Și în fiecare zi îmi trimiteau cîte o telegramă, într-o zi scriindu-mi o telegramă una dintre ele, în ziua următoare scriindu-mi o alta dintre ele — în tot timpul ăsta mergînd cîte o sută de mile pe zi cu vîrfurile gheruțelor întoarse înăuntru, ca orice gheruțe de porumbel. Te mai miri c-au avut nevoie de bandaje la picioare, bandaje din tifon de spital și papucei de lînă?

— Arată-mi telegramele pe care ți le-au trimis în fiecare zi cîte una, timp de șase zile, în timp ce umblau șase sute de mile pe picioarele lor de porumbițe.

Hatrack Calul scoase atunci telegramele. Pe ele scria așa:

1. *Picioarele sînt tot atît de bune ca și aripile, dacă n-ai încotro.* **Cikamauga.**

2. *Dacă ți-e drag să te duci undeva, e ușor să umbli.* **Ceatanuga.**

3. *Cînd dormi noaptea, nu mai știi dacă ai aripi sau picioare, sau nici una nici alta.* **Ceatahuci.**

4. *La ce-ți folosesc vîrfurile picioarelor, dacă n-arată direcția către ceea ce ți-e dor?* **Ceață Albastră.**

5. *Oricine poate umbla sute de mile punînd un picior înaintea celuilalt.* **Balonaș de Săpun.**

6. *Fie-ți milă de mine. Depărtarea-i depărtare. Apropierea-i apropiere. Și nicăieri nu e ca acasă, unde trandafirii galbeni se cațără pe scări și cîntă la începutul verii. Fie-ți milă de mine.* **Miercuri Seara între Asfințit și Înserare.**

— Au avut vreun accident călătorind șase sute de mile pe picioarele lor de porumbei cu vîrfurile-ntoarse înăuntru? întrebă Wiffle.

— Odată au avut și-un accident — spuse Hatrack, avînd-o pe Ceatahuci pe pălărie, pe Cikamauga pe umărul drept, pe Ceatanuga pe umărul stîng și ținîndu-le pe Ceață Albastră și pe Balonaș de Săpun pe încheieturile mîinilor. Au ajuns la un vechi pod de lemn. Ceatahuci și Miercuri Seara strigară deodată amîndouă: „Podul are să se rupă dacă o să mergem toate pe el, în același timp!“ Dar erau toate șase chiar pe pod, și podul începu să se îndoaie și le prăvăli pe toate în rîu. Dar Miercuri Seara declară că asta le-a făcut bine picioarelor lor ostenite.

— Am o bănuială: că ții la Miercuri Seara între Asfințit și Înserare mai mult decît la oricare — spuse Wiffle.

— Vezi că Miercuri Seara a fost singura pe care am văzut-o pomenind în telegramă de trandafirii galbeni — lămuri Hatrack Calul, luînd-o pe Miercuri și purtînd-o împrejurul său și agățînd-o pe osul umărului din spate.

Pe urmă, bătrînul și fetița stătură pe cutia de biscuiți fără să mai spună nimic, ascultînd doar la trandafirii galbeni, în floare, cum se cățărau în începutul de vară pe scara îndoită, în sus și-n jos și-ncrucișat, unii dintre ei ieșind în afară, arcuindu-se și stînd gata să cadă.

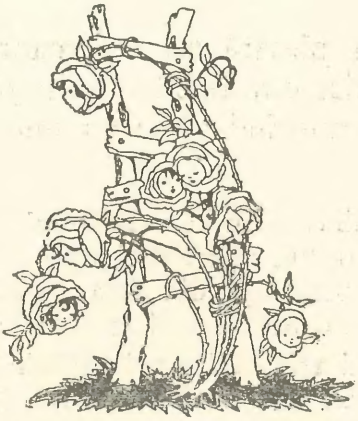

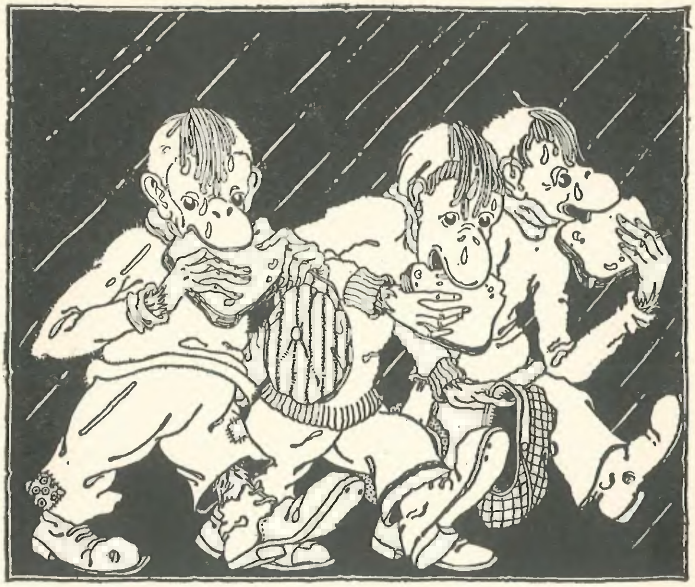

Cum plecară cei trei maimuțoi sălbatici din Babilon prin ploaie, mîncînd pîine cu unt

Într-o dimineață în care bătrînul Hatrack Calul plecă din căsuța lui, așeză mai întîi trei umbrele în ungherul de lîngă ușa din față. Apoi își îndreptă către ele degetul arătător și le vorbi astfel:

— Dacă cei trei maimuțoi sălbatici din Babilon se furișează pînă la căsuță și se furișează pe ușă în casă, atunci voi, trei umbrele, să vă deschideți de parc-ar ploua, să săriți drept la ei, să vă îndesați mînerele în mîinile lor și să nu-i lăsați să plece pînă ce nu mă-ntorc.

Bătrînul Hatrack plecă. Iar cele trei umbrele rămaseră în ungherul de lîngă ușa din față. Și cum stăteau așa, cu urechile ațintite la drum, îi putură auzi pe cei trei maimuțoi sălbatici din Babilon furișîndu-se către căsuță. În curînd, maimuțoii, acoperiți peste tot de păr, cu breton pe frunte, se furișară pe ușă. Și de cum intrară, își și scoaseră pălăriile, ca să arate că erau gata să cotrobăiască prin casă.

Atunci, cele trei umbrele din colț se deschiseră de parc-ar fi plouat, săriră drept la cei trei maimuțoi sălbatici din Babilon, își îndesară mînerele cît mai strîns în mîinile lor și nu-i mai lăsară să plece.

Iată-i, așadar, pe cei trei maimuțoi sălbatici din Babilon, fiecare cu cîte-o pălărie în mîna stîngă și cu cîte o umbrelă în cea dreaptă.

Cînd bătrînul Hatrack se-ntoarse acasă, veni liniștit. Deschise ușa din față liniștit. Pe urmă se uită de jur împrejur prin casă, cu totul liniștit.

În colțul unde așezase cele trei umbrele, îi văzu pe cei trei maimuțoi sălbatici din Babilon dormind pe jos, cu umbrelele deschise peste față.

— Umbrelele au fost atît de mari, încît ei n-au putut ieși, cu ele în mînă, pe ușă — rosti bătrînul Hatrack.

Și stătu mult timp să se uite la bretoanele care le cădeau maimuțoilor pe frunte, pe cînd dormeau. Luă un pieptene și le pieptănă bretoanele de pe frunte. Apoi se duse la bufet și scoase pîine și unt. Luă pălăriile din mîinile stîngi ale maimuțoilor și le așeză pălăriile pe cap. Și în locul pălăriilor le așeză în mîini cîte o felie de pîine cu unt.

După asta îi plesni pe fiecare cu degetul peste nas (*plici*! — uite, chiar aşa!). Ei îşi deschiseră ochii şi se ridicară. Atunci el desprinse mînerele umbrelelor din mîinile lor drepte şi-i duse la uşă.

Toţi trei priviră afară. Ploua.

— Acum puteţi pleca — le spuse el maimuţoilor.

Şi toţi trei maimuţoii ieşiră pe uşa din faţă şi se părea că chicotesc şi că-şi ascund chicotelile.

Cînd îi zări pentru cea din urmă oară, umblau prin ploaie mîncînd pîine cu unt. Şi-şi scoseseră pălăriile, iar ploaia le curgea şiroaie pe bretoanele de pe frunte.

Bătrînul Hatrack se-ntoarse către umbrele şi le spuse:

— Ei, ce ziceţi, nu-i aşa că ne pricepem să le pregătim o primire-surpriză maimuţoilor din Babilon, cînd vin în vizită cu bretoanele lor pe frunte?

Iată ce i-a povestit bătrînul Hatrack sergentului de noapte din satul Bezele-cu-Frişcă.

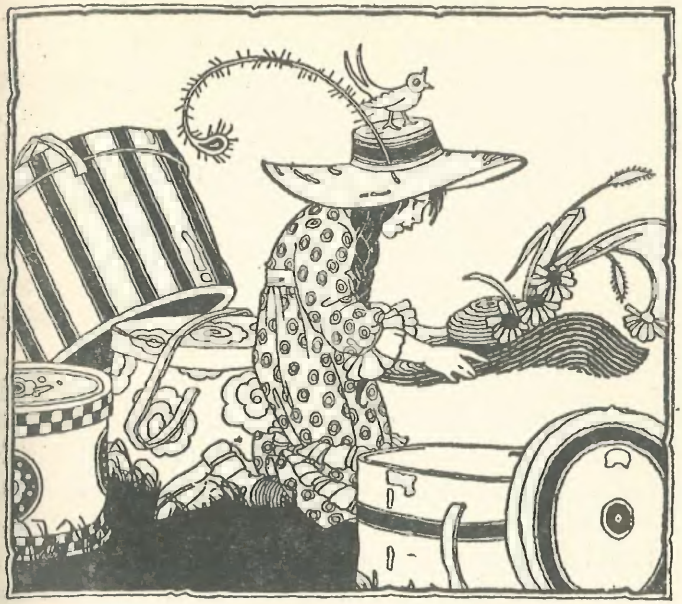

Cum își scoaseră șase umbrele pălăriile lor de pai, în semn de respect pentru o umbrelă mare

Oriunde se ducea, Dippy Cîrlionț își schimba într-una pălăriile. Ținea în mîna *dreaptă* două cutii de pălării cu pălării mari colorate. Și ținea două cutii de pălării cu pălării mari colorate în mîna *stîngă*. Și-și tot schimba pălăriile de la una verde cu aur la alta roșu cu cenușiu, și-apoi iar una verde cu aur, de cîte ori voia.

Trebuie să spun că povîrnișul dealului care coboară de la căsuța lui Hatrack Calul în satul Bezele-cu-Frișcă este un povîrniș, lung, lung. Și într-o dimineață, pe cînd bătrînul stătea privind departe la capătul lung, lung al povîrnișului, văzu patru cutii de pălării. Cineva venea să-i bată la poartă. Și el înțelese că era, fără-ndoială, Dippy Cîrlionț.

Cutiile de pălării suiră povîrnișul. Le văzu oprinduse o dată, de două ori, de mai multe ori. Și înțelese că Dippy Cîrlionț își schimba pălăriile, de la una verde cu aur la alta roșu cu cenușiu, și apoi iar una verde cu aur.

Cînd în sfîrșit ajunse pe culme și veni la căsuța lui Hatrack, îi spuse:

— Născocește o poveste și spune-mi-o. Născocește povestea despre umbrele. Ai călătorit prin toată Țara Rutabaga, ai văzut atît de multe umbrele, și-atît de frumoase. Născocește repede o poveste lungă și frumoasă despre umbrele.

Atunci Hatrak își scoase pălăria de pe cap, își duse mîna împrejur și-și agăță pălăria pe unul din oasele umărului din spate, ieșind în afară. Apoi își aținti privirea departe, în josul povîrnișului cel lung, lung, coborînd de la căsuța lui către satul Bezele-cu-Frișcă. Și abia pe urmă îi istorisi povestea aceasta:

Într-o după-amiază de vară am venit acasă și am găsit toate umbrelele stînd în bucătărie, cu pălării de pai pe cap și povestindu-și una alteia cine sînt.

Umbrela care hrănește peștii cu franzelă proaspătă în fiecare dimineață se ridică și spuse:

—Eu sînt umbrela care hrănește peștii cu franzelă proaspătă în fiecare dimineață.

Umbrela care potrivește ceasurile gratuit se ridică și spuse:

— Eu sînt umbrela care potrivește ceasurile gratuit.

Umbrela care curăță cartofii cu un creion și din coji face cerneală roșie se ridică și spuse:

— Eu sînt umbrela care curăță cartofii cu un creion și din coji face cerneală roșie.

Umbrela care mănîncă șoareci cu piper și sare pe o față de masă curată în fiecare dimineață se ridică și spuse:

— Eu sînt umbrela care mănîncă șoareci cu piper și sare pe o față de masă curată în fiecare dimineață.

Umbrela care spală farfuriile cu un ștergar și șterge farfuriile cu un spălător în fiecare dimineață se ridică și spuse:

— Eu sînt umbrela care spală farfuriile cu un ștergar și șterge farfuriile cu un spălător în fiecare dimineață.

Umbrela care acoperă hornul cu o tigaie înainte de a ploua se ridică și spuse:

— Eu sînt umbrela care acoperă hornul cu o tigaie înainte de a ploua.

Umbrela care aleargă în colț ca să ia colțuri pentru batiste se ridică și spuse:

— Eu sînt umbrela care aleargă în colț ca să ia colțuri pentru batiste.

Și pe cînd umbrelele stăteau așa în bucătărie, cu pălăriile lor de pai pe cap, spunîndu-și una alteia cine sînt, iată că vine o umbrelă mare neagră, străină, care intră în bucătărie fără să deschidă ușa, intră fără să bată, fără să ceară voie nimănui, fără să-i fi spus cuiva mai înainte.

— Cum stăm să ne spunem una alteia cine sîntem — vorbi străina — cum stăm să ne spunem una alteia cine sîntem, am să mă apuc să vă spun cine sînt eu. Eu sînt umbrela care ține sus cerul. Eu sînt umbrela prin care trece ploaia. Eu sînt umbrela care spune cerului cînd să-nceapă să plouă și cînd să oprească ploaia. Eu sînt umbrela care se face fărîme cînd suflă vîntul și-apoi se adună iar la un loc cînd vîntul se oprește. Eu sînt prima și ultima umbrelă, singura și unica umbrelă, toate celelalte umbrele vin după, mai întîi, la urmă și totdeauna.

După ce străina a sfîrșit de vorbit spunînd cine era și de unde venea, toate celelalte umbrele, un timp, rămaseră tăcute în semn de respect. Pe urmă se ridicară cu toatele, își scoaseră pălăriile de pai de pe cap, se duseră la străină și-și lăsară pălăriile la picioarele ei. Voiau să-i arate că-i poartă respect. După asta ieșiră cu toatele, mai întîi umbrela care hrănește peștii cu franzelă proaspătă în fiecare dimineață, pe urmă umbrela care potrivește ceasurile gratuit, pe urmă umbrela care curăță cartofii cu un creion și din coji face cerneală roșie, pe urmă umbrela care mănîncă șoareci cu piper și sare pe o față de masă curată, pe urmă umbrela care spală farfuriile cu un ștergar și șterge farfuriile cu un spălător, pe urmă umbrela care acoperă hornul cu o tigaie înainte de a ploua, pe urmă umbrela care aleargă în colț ca să ia colțuri pentru batiste. Toate își așezară pălăriile de pai la picioarele străinei pentru că intrase fără să bată sau să spună cuiva mai înainte, și pentru că spusese că era umbrela care ține sus cerul, umbrela cea mare prin care ploaia trece mai înainte de orice, prima și ultima umbrelă.

Așa își termină Hatrack Calul povestea pentru Dippy Cîrlionț. Ea tocmai își schimba pălăriile, pregătindu-se de plecare.

Bătrînul își așeză brațele lui osoase în jurul mijlocului ei și o sărută de rămas bun. Și ea își așeză micile ei brațe unduioase în jurul gîtului lui și-l sărută de rămas bun.

Și cînd o zări pentru ultima oară în ziua aceea, ea era departe, la capătul lungului, lungului povîrniș care se întinde de la căsuța lui Hatrack către satul Bezele-cu-Frișcă.

Și de două ori, pe cînd cobora povîrnișul cel lung, se opri să-și schimbe pălăriile, deschizînd și închizînd cutiile de pălării și schimbînd pălăriile de la una verde cu aur la alta roșu cu cenușiu, și-apoi iar una verde cu aur.

Cum îi pocniră toţi nasturii lui Bozo-Pocneşte-Nasturi cînd veni un şoarece

Într-o seară de vară, stelele de pe cer păreau că poartă peşti, pisici şi iepuri.

În seara aceea, trei fete veniră la căsuţa bătrînului Hatrack Calul şi el le întrebă pe fiecare în parte:

— Cum te cheamă?

Şi ele îi răspunseră aşa. Prima:

— Pe mine? Mă cheamă Trandafir Roşu-Aprins!

A doua:

— Pe mine? Mă cheamă Fierbe Fasolea.

Şi cea din urmă:

— Pe mine? Mă cheamă Mai Dulce ca Zumzetul Albinelor.

Şi bătrînul le prinse în păr, fiecăreia dintre ele, cîte un trandafir galben, ca să le aducă noroc, şi le spuse:

— Acum ar trebui să mergeți la voi acasă!

— Dar numai după ce ne spui o poveste — îi ziseră ele.

— În seara asta n-am să vă pot spune decît o poveste tristă și încîlcită — le înștiință el — fiindcă astăzi toată ziua m-am gîndit la Bozo-Pocnește-Nasturi.

— Povestește-ne despre Bozo-Pocnește-Nasturi! exclamară fetele, prinzîndu-și mai bine în păr trandafirii lor galbeni.

Bătrînul se așeză pe treptele din față ale căsuței lui. Ochii îi alunecară departe către un colț de cer încețoșat, unde stelele ce treceau păreau să poarte cozi de foc, pești, pisici și iepuri.

Bozo purta nasturi peste tot, povesti bătrînul, iar nasturii lui Bozo erau atît de strîns îmbumbați, și atît de mulți, încît uneori cînd trăgea aer în piept ca să se-apuce să spună ceva, cîte un nasture îi pocnea și sărea în fața celui cu care stătea de vorbă.

Alteori, cînd iar trăgea aer în piept, cîte doi bumbi îi pocneau și săreau în fața celor doi oameni cu care stătea de vorbă. De aceea lumea zicea:

— Nu-i oare ciudat cum îi pocnesc nasturii lui Bozo cînd trage aer în piept ca să se-apuce să vorbească?

Și după un timp îl porecliră cu toți: Bozo-Pocnește-Nasturi.

Dar trebuie să știți că Bozo nu era ca toți ceilalți oameni. Purta o sfoară legată de el. Era o sfoară lungă, atîrnînd în jos, și cu un nod la capăt. Obișnuia să spună:

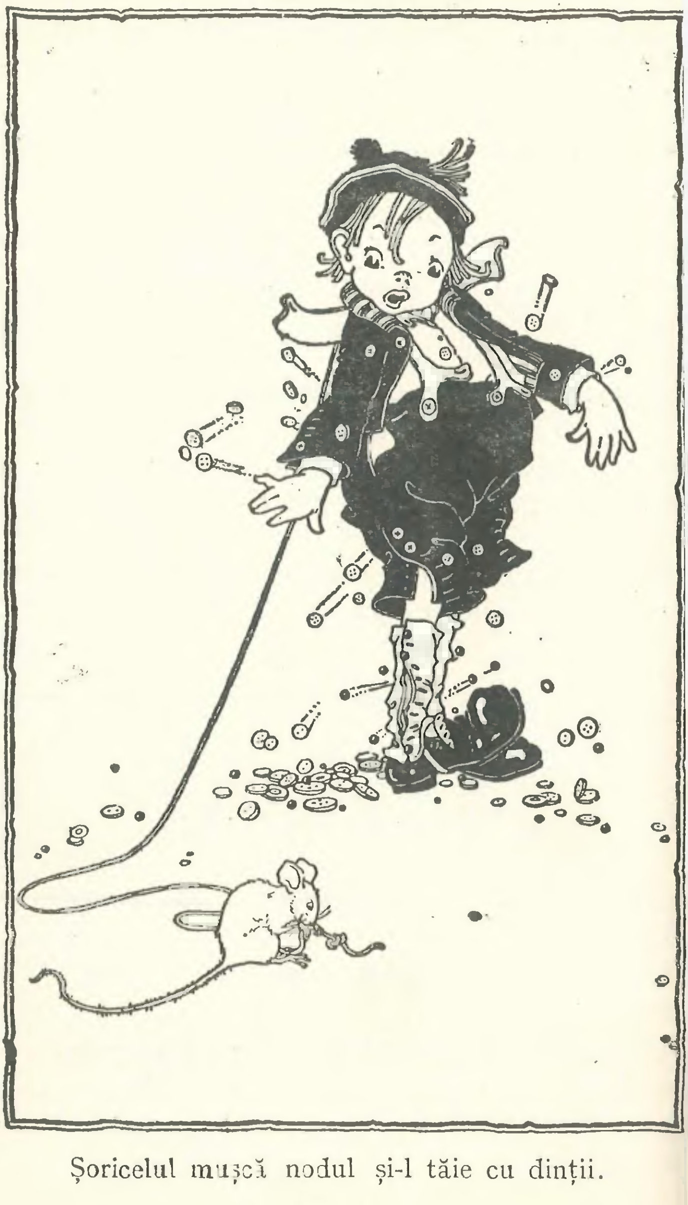

Șoricelul mușcă nodul și-l taie cu dinții.

— Uneori uit unde mă aflu; atunci pipăi sfoara legată de mine și merg după ea pînă unde este legată de mine; și atunci știu iar unde mă aflu.

Uneori cînd Bozo vorbea și-i pocnea cîte-un nasture, întreba:

— A fost un șoarece? Nu era șoarece?

Și uneori le spunea celorlalți:

— Stau de vorbă cu tine, *dacă n-ai vreun șoarece în buzunar.*

Cînd Bozo a fost văzut pentru ultima oară în satul Bezele-cu-Frișcă, ședea în piața publică și era peste tot plin de nasturi; avea pe el mai mulți nasturi decît oricînd, și toți erau strîns încheiați, încît de cîte ori trăgea aer în piept să vorbească mai departe, îi săreau cîte cinci, șase deodată.

« Cînd cerul stă să cadă, cine aleargă să-l țină sus? începu el să spună. Eu sînt acela, eu alerg să-l țin sus, cînd cerul stă să cadă.

Cînd se desprinse albastrul de pe cer, de unde au luat albastrul să-l pună la loc și să facă iar cerul albastru? Eu am fost cel care am prins păsările și porumbeii albaștri și le-am luat albastrul să-l așez pe cer.

Acum, de cîte ori plouă, mai întîi plouă cu umbrele, pentru ca fiecare să aibă cîte-o umbrelă pentru ploaia care vine pe urmă. Cine-a hotărît asta? Eu am făcut-o, eu Bozo-Pocnește-Nasturi.

Cine-a luat curcubeul de pe cer și l-a pus numaidecît la loc? Eu am fost acela.

Cine-a întors toate hambarele cu susu-n jos și pe urmă le-a așezat iar cum trebuie? Eu am făcut-o.

Cine-a scos sarea din mare și a pus-o la loc? Cine a scos peștii din mare și i-a pus la loc? Eu.

Cine-a pus pisicile de mare să vîneze pisici? Cine-a făcut sălciile plîngătoare să fie plîngătoare? Cine l-a îndemnat pe Regele Sticlelor Sparte să umble prin lumea întreagă mormăind: „Ușor, ușor“? Cine-a deschis ferestrele stelelor și a azvîrlit pești, pisici și iepuri peste pervazurile cerului? Eu, eu și iar eu!».

În timp ce Bozo vorbea, nasturii îi pocneau într-una, fiindcă trebuia mereu să se oprească și să tragă aer în piept ca să continue să vorbească. Piața publică se umplu de maldăre de nasturi, de toți nasturii care pocneau într-una în ziua aceea de pe Bozo-Pocnește-Nasturi.

Și în cele din urmă veni un șoarece, un prăpădit de șoricel, furișîndu-se pe-acolo. El se duse ca săgeata drept la sfoara legată de Bozo, sfoara cea lungă, atîrnînd în jos, și cu un nod la capăt. Mușcă nodul și-l tăie cu dinții. Desfăcu sfoara, în timp ce Bozo striga: „Aoleu! Vai de mine!“

Pocni pînă și ultimul nasture de pe Bozo. Hainele căzură de pe el. Și oamenii se apropiară să vadă ce i se întîmpla lui Bozo. Dar în haine nu mai era nimeni. Cel ce fusese înăuntrul lor, pierise. Nu mai rămăseseră decît nasturii și cîteva haine.

De atunci, de cîte ori plouă mai întîi cu umbrele, pentru ca fiecare să aibă cîte o umbrelă pentru ploaia care vine pe urmă, sau cerul pare că stă să cadă, sau dacă vreun hambar se-ntoarce cu susul în jos, sau dacă Regele Sticlelor Sparte răsare de pe undeva mormăind: „Ușor, ușor“, sau dacă noaptea pe cer apar pești, pisici și iepuri, sau dacă vreun nasture pocnește și sare în fața cuiva, oamenii și-aduc aminte de Bozo-Pocnește-Nasturi.

Cînd cele trei fete porniră spre casa lor, fiecare dintre ele îi spuse bătrînului Hatrack Calul:

— E-ntuneric pe prerie și-i pustiu, dar mi-ai prins un trandafir galben în păr să-mi poarte noroc — și n-are să-mi fie frică după ce-am să ajung acasă.

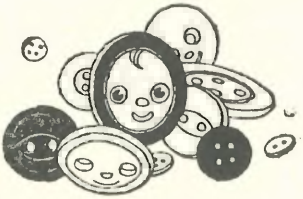

4. Două povești despre patru băieți care aveau diferite vise

Persoane : Gugler }
Gaggler } gemeni
Doctorul familiei
Tatăl gemenilor
Mama gemenilor
Ștergătoarele de penițe și ascuțitoarele de creioane

Orbul cu Fața de Cartof
Nu Mă-ntleba Nimic
Johnny Ghinion
Joe Gogoloi
Lăcuste
Bancnote de o mie de dolari
Uși de alamă
Lizi Lazarus

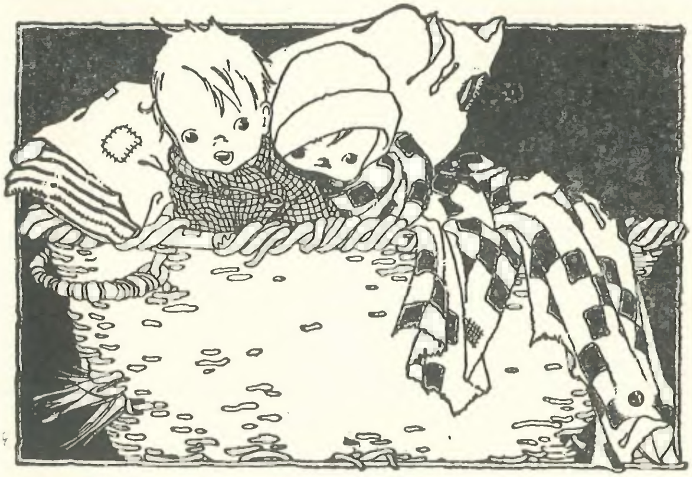

Cum au venit acasă Gugler și Gaggler, cei doi țînci de Crăciun, cu strîmbături de maimuță

1

Doi țînci veniră într-o noapte, printr-o vijelie cu zloată, la o cocioabă de carton gudronat, dintr-un colț plin de zgură, de lîngă o gară de triaj de la capătul satului Ficat-cu-Ceapă.

Doctorul familiei veni și el în noaptea aceea, veni într-un automobil bubuitor, ale cărui faruri azvîrleau o mare pată de lumină pe prerie prin ninsoarea vifornitei.

— Gemeni — spuse doctorul.

— Gemeni — spuseră tatăl și mama țîncilor.

Iar vîntul, zgîlțîind cocioaba de carton gudronat și hîțînînd ușile și pervazurile ușilor cocioabei, vîntul părea să vîjîie ușor:

— Gemeni, gemeni.

Trecură apoi șase zile și veni ajunul Crăciunului. Mama celor doi gemeni aprinse două lumînări, două lumînări mici de două-la-un-ban, în fiecare ferestruică. Și-apoi îi dădu tatălui pe cei doi gemeni și-i spuse:

— Astea-s darurile tale de Crăciun.

Tatăl îi luă pe cei doi țînci și rîse:

— De două ori două ori e două ori.

Cele două lumînări de două-la-un-ban picau stropi de ceară în fiecare ferestruică în acel ajun de Crăciun, și în cele din urmă picurară toată ceara și dispărură, lăsînd preria întunecată și pustie. Tatăl și mama gemenilor stăteau în fereastră, ținînd fiecare în brațe cîte un țînc. Din cînd în cînd își schimbau între ei țîncii, ca fiecare să-i țină pe rînd și pe unul și pe celălalt. Și de cîte ori și-i schimbau, rîdeau spunîndu-și:

— De două ori două ori e două ori.

Pe unul din țînci îl botezară Gugler, pe celălalt Gaggler. Ei crescură mari și pe capetele lor roșii fără păr crescu păr. Urechile, care le erau umede dindărăt, li se uscară. Învățară să-și tragă ciorapii și pantofii în picioare și să-și înnoade șireturile. În sfîrșit se deprinseră să ia o batistă, s-o desfacă și să-și sufle nasurile.

Tatăl lor se uită la ei cum creșteau mari și le spuse:

— Cred că o să fiți o pereche tocmai potrivită să duceți o căruță de alune americane și să turnați unt fierbinte în saci cu porumb pentru floricele.

Doctorul familiei văzu an de an perindîndu-li-se petele roșii și mîncărimea, pojarul și tusea măgărească. Îi văzu pe voinicul Gugler și pe viteazul Gaggler azvîrlind de pe ei petele roșii și mîncărimea, pojarul și tusea măgărească. Și în cele din urmă spuse:

— Au să meargă departe și au să vadă multe, și n-au să facă nimic dac-au să stea cu cei care stau, să tot împletească cu cei care împletesc.

Gugler și Gaggler crescură mari și, mergînd la școală în pantalonii lor scurți, săreau în mîini și fluierau, cu cărțile de școală sub braț. Umblau cu picioarele goale și cu părul plin de așchii, sîcîiau pisici și ucideau șerpi, se cățărau în copaci și mestecau gumă. Își striveau degetele și-și tăiau picioarele în sticlele sparte și se duceau să înoate în iazurile șantierului de cărămizi și se-ntorceau acasă cu spinările atît de arse de soare, încît pielea li se jupuia de tot. Și-n fiecare noapte, mai înainte de-a se culca, se așezau cu capu-n jos și făceau o tumbă.

Într-o dimineață, la-nceputul primăverii, broaștele cele tinere porniră să săgeteze cerul cu mici cîntece noi, ca niște suliți argintii. Fire de iarbă proaspătă prinseră să răsară pe dealuri și să păteze preria cu smocuri și pete de verde crud.

În dimineața aceea, Gugler și Gaggler se duseră la școală cu ochii scăpărîndu-le de năstrușnicii, de primejdii și visuri. Iar cînd se întoarseră acasă în ziua aceea, îi spuseră mamei lor:

— S-a iscat un război între ștergătoarele de penițe și ascuțitoarele de creioane. Milioane de ștergătoare de penițe și milioane de ascuțitoare de creioane au pornit unele împotriva celorlalte, și merg cîntînd:

Pas-de-fîn și pas-de-paie,
Numa' ciorbă de păstaie.

Ștergătoarele de penițe și ascuțitoarele de creioane, milioane și milioane, mărșăluiesc cu tobe, bubuind:

bum, bum, bum, bara-bum. Ştergătoarele de peniţe spun: „N-are a face cîte milioane de pete de cerneală ne va costa şi n-are a face cîte milioane de ascuţitoare de creioane vom ucide, noi vom ucide şi vom ucide pînă cînd ultima ascuţitoare de creioane va fi ucisă". Ascuţitoarele de creioane spun: „N-are a face cîte milioane de strujiri ne va costa, n-are a face cîte milioane de ştergătoare de peniţe vom ucide, noi vom ucide şi vom ucide pînă cînd ultima ştergătoare de peniţe va fi ucisă".

Mama lui Gugler şi Gaggler ascultă cu mîinilempreunate, cu degetele aduse sub bărbie, uitîndu-se la năstruşniciile şi primejdiile şi visurile scăpărînd în ochii celor doi băieţi, şi le spuse:

— Păi bine, vai de capul meu, dar ştergătoarele astea de peniţe şi ascuţitoarele astea de creioane se urăsc de-a binelea!

Apoi îşi întoarse ochii spre smocurile şi petele de iarbă verde crudă răsărind pe dealuri şi pe prerie, şi-şi aţinti urechea la tinerele broaşte săgetînd cerul în ziua aceea cu micile lor cîntece ca nişte suliţi argintii. Şi le spuse celor doi băieţi:

— Luaţi-vă picioarele la spinare şi alergaţi chiar acum. Duceţi-vă la iarbă, duceţi-vă la iarba cea verde crudă. Duceţi-vă la broaşte şi întrebaţi-le de ce săgetează cerul cu cîntece în ziua asta de-nceput de primăvară. Luaţi-vă picioarele la spinare şi alergaţi chiar acum.

2

În cele din urmă, Gugler şi Gaggler se făcură băieţi mari, destul de mari să-şi scoată unul altuia aşchiile din păr, destul de mari să-şi ia picioarele la spinare şi să fugă dinaintea oricui i-ar fi gonit.

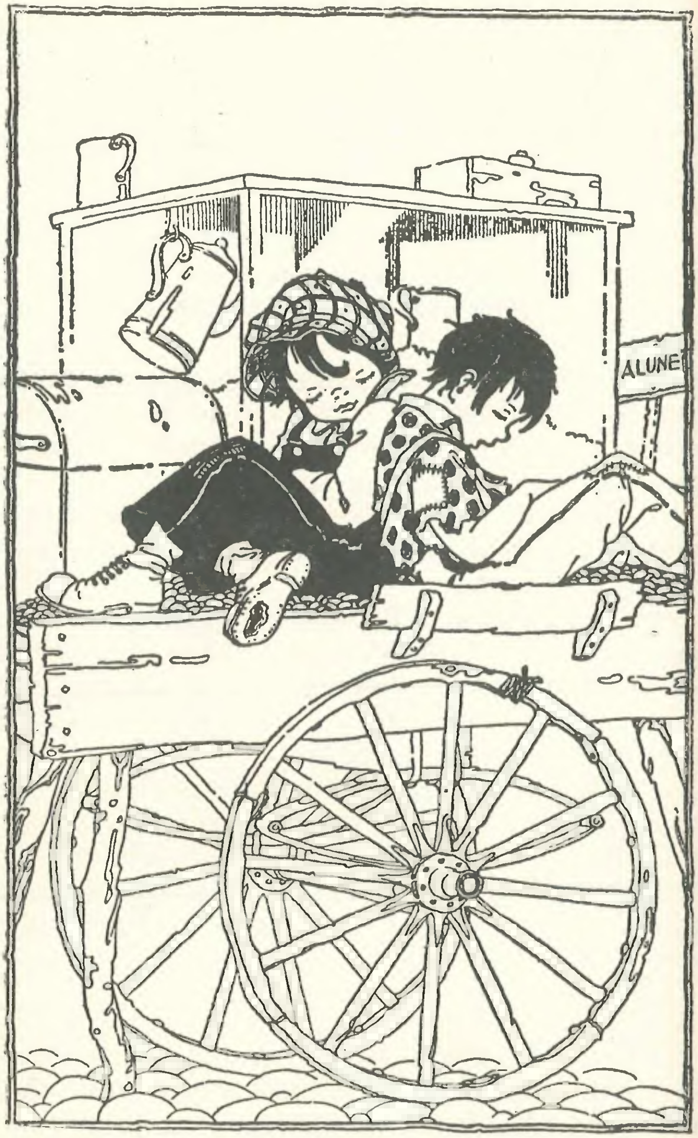

Se culcară în vîrful căruței.

Într-o noapte se dădură tumba, săriră pe mîini și se cățărară în vîrful unei căruțe cu alune americane, unde un om turna unt fierbinte în sacii cu porumb pentru floricele. Se culcară în vîrful căruței. Gugler visă că sîcîia pisici, omora șerpi, se cățăra în meri și fura mere. Gaggler visă că înoată în iazurile șantierului de cărămizi și că se întoarce acasă cu spinarea arsă atît de rău de soare, că pielea i se jupuia de tot.

Se deșteptară ținînd în brațe niște saci grei de pînză. Săriră din căruță și o luară spre casă, la tatăl și la mama lor, ducîndu-și în spinare sacii lor grei de pînză. Și le spuseră tatălui și mamei lor:

— Am alergat departe, în Țara Degetarelor, unde oamenii poartă degetare în loc de pălării; acolo femeile își spală farfuriile în găleți în formă de degetare, bărbații se duc să muncească cu lopeți în formă de degetare. Am văzut și un război: războiul stîngacilor împotriva dreptacilor. Dar de fapt norii de fum au dus tot războiul. Toți aveau strîmbături de maimuță și căutau să se strîmbe de tot unii pe alții. Și la strîmbăturile de maimuță mai luau și mutre de maimuță, ca să se înspăimînte unii pe alții. Și cît timp ținu războiul, oamenii din Țara Degetarelor stăteau și se uitau, femeile cu gălețile lor în formă de degetare, bărbații cu lopețile lor în formă de degetare. Își fluturau batiste unii altora, unii batiste de purtat cu mîna stîngă, alții batiste de purtat cu mîna dreaptă. Au stat să se uite pînă cînd norii de fum cu strîmbăturile lor de maimuță îi strîmbară pe toți, mai-mai să-i fărîme.

Și atunci Gugler și Gaggler deschiseră sacii lor grei de pînză.

— Uite — spuseră ei — aici e o strîmbătură de maimuță stîngace, aici este o strîmbătură de maimuță dreptace. Și-aici e o strîmbătură de maimuță cu o mutră de maimuță, ca să înspăimînte.

Iar tatăl și mama lui Gugler și Gaggler se-ntrebară cum au să sfîrșească toate astea. Doctorul familiei spunea într-una:

— Au să meargă departe și-au să vadă multe, dar niciodată n-au să stea cu cei care stau, să împletească cu cei care împletesc.

Și uneori cînd tatăl lor se uita la ei, își spunea ceea ce-și spusese și-n acel ajun de Crăciun în care două lumînări de două-la-un-ban stătuseră două cîte două în ferestre:

— De două ori două ori e două ori.

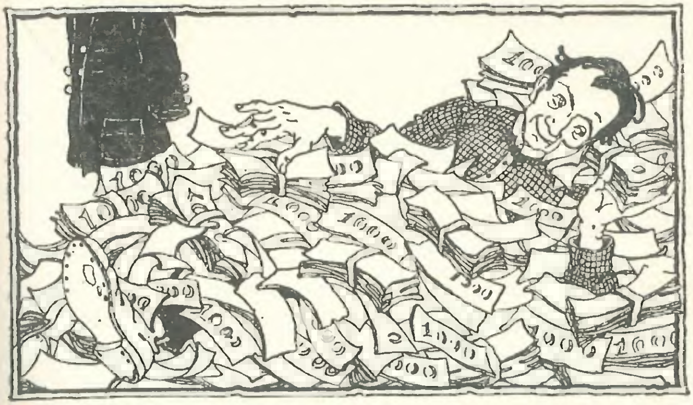

Cum doarme Johnny Ghinion toată vremea în bani, iar Joe Gogoloi face să lucească și are vedenii

Odată, Orbul cu Fața de Cartof se-apucă să vorbească despre aritmetică și geometrie, de unde vin numerele și de ce adunăm și scădem mai înainte de-a înmulți, cînd au fost inventate primele fracții și zecimale, cine le-a dat rîurilor denumirea și de ce unele rîuri au nume scurte alunecînd de pe limbă ușor ca un fluierat, iar altele au nume lungi de tocesc de tot boantele vîrfuri ale creioanelor de plumb.

Fetița Nu Mă-ntleba Nimic îl întrebă pe bătrîn dacă băieții stau totdeauna în orașele unde-i casa lor în care s-au născut și au crescut, sau dacă băieții își fac bagajele și-o pornesc în altă parte după ce se fac mari. Întrebarea asta îl făcu pe bătrîn să-nceapă să povestească despre Johnny Ghinion și Joe Gogoloi, și despre ceea ce-și amintea despre ei.

Johnny Ghinion și Joe Gogoloi sînt doi băieți care au locuit aici, în satul Ficat-cu-Ceapă, mai înainte de-a pleca. Au crescut aici, crestîndu-și inițialele J.G. pe arșice și alune americane și roabe. Și oricine găsea un arșic sau o alună americană sau o roabă cu inițialele J.G. încrustate pe ea, nu știa dacă era vorba de Johnny Ghinion sau de Joe Gogoloi.

Se întîlneau în zilele de vară, își vîrau mîinile în buzunare și făceau schimb de lăcuste care învățau să spună da și nu. O lovitură și un scuipat însemna da. Două lovituri și un scuipat însemna nu, una-două-trei, patru-cinci-șase lovituri și un scuipat însemna că lăcusta număra și învăța numerele.

Făcură amîndoi cîte-o făgăduință despre ceea ce aveau să facă după ce plecau din sat. Johnny Ghinion spuse:

— Am de gînd să mă culc în bani care să-mi ajungă pînă la genunchi, și peste mine, în chip de cuvertură, să fie numai bancnote de o mie de dolari.

Joe Gogoloi spuse:

— Am de gînd să văd lucruri și să lucesc, și am de gînd să lucesc și să văd lucruri.

Plecară. Și fiecare făcu ceea ce zisese. Se duseră spre nord, în țara lăcustelor de lîngă satul Ouăle-de-Sus, unde lăcustele mîncau porumbul pe cîmpuri fără să numere cît. Stătură în cîmpurile acelea pînă cînd lăcustele învățară să spună da și nu și învățară să numere. O lovitură și un scuipat însemna da. Două lovituri și un scuipat însemna nu. Una-două-trei, patru-cinci-șase lovituri și un scuipat însemna că lăcustele numărau și învățau să numere. După asta, lăcustele mîncau coceni de porumb pe cîmpuri numărînd cîți și cît.

Astăzi, Johnny Ghinion doarme într-o cameră plină de bani din Banca cea Mare a satului Ouăle-de-Sus.

Camera în care doarme este cea în care se păstrează bancnotele de o mie de dolari. Noaptea, mai înainte de a intra în patul de pe podea, el umblă prin bancnote de o mie de dolari care-i ajung la genunchi. Un pachet de bancnote de o mie de dolari îi este pernă. Se acoperă ca un om într-o claie de fîn sau de paie, cu bancnote de o mie de dolari. Banii de hîrtie stau morman în jurul lui și se ridică în sus și se dau laoparte în jurul lui, întocmai ca fînul sau ca paiele. Iar Lizi Lazarus, care a vorbit cu el săptămîna trecută în satul Ouăle-de-Sus, a declarat că Johnny Ghinion îi spusese:

— Bancnotele de o mie de dolari au un fel de muzică a lor. Mai înainte de a mă duce să mă culc, noaptea, și cînd mă trezesc dimineața, stau să le ascult muzica. Șoptesc și plîng și cîntă cîntece cu tra-la, tra-la-la pe cînd se răsucesc și foșnesc unele lîngă altele. Cîteva, care au fețele murdare și urechile rupte, pete și urme de degete pe fețele lor, plîng și șușotesc de ți se rupe inima să le asculți. Și-adesea se prăpădesc de rîs. Am auzit o bancnotă de o mie de dolari murdară spunîndu-i alteia pătate și cu urme de degete: „Ne sărută de bun venit cînd venim, ne sărută de dulce rămas bun cînd plecăm". Plîng și șoptesc și rîd despre multe și felurite lucruri, lucruri deosebite și extra deosebite — porumbei, căluți, purcei oarecare, porumbei, căluți, purcei deosebiți, porumbei, căluți, purcei extra deosebiți — pisici, păpuși, maimuțe, saci mari cu pisici, păpuși, maimuțe, saci mari extra extra cu pisici, păpuși, maimuțe deosebite — bijuterii, înghețată, banane, prăjituri, pălării, pantofi, cămăși, găleți de gunoi, curse de șoareci, căni de cafea, batiste, ace de siguranță — diamante, sticle și mari uși de intrare cu clopot — plîng și șoptesc și rîd despre toate lucrurile astea, și niciodată nu te doare atît de mult ca atunci cînd bancnotele murdare de o mie de dolari cu urechile rupte și pete pe față își spun una alteia: „Ne sărută de bun venit cînd venim, ne sărută de dulce rămas bun cînd plecăm“

Bătrînul Orb se opri. Își trecu ușor degetele peste clapele acordeonului, încercînd parcă să găsească o melodie pentru vorbele: „Ne sărută de bun venit cînd venim, ne sărută de dulce rămas bun cînd plecăm“.

Nu Mă-ntleba Nimic se uită la el cu o privire duioasă și spuse încet:

— Acum poate ai să-mi povestești ceva despre Joe Gogoloi!

Și el îi povesti mai departe:

Joe Gogoloi lustruiește ușile principale ale băncii pînă le dă luciu. Ușile sînt de alamă și Joe Gogoloi vine cu cîrpe și cenușă și petice de piele de căprioară, ca să le facă să lucească.

— Alama lucește numaidecît și arată tot ce se petrece în stradă ca o oglindă — i-a spus el lui Lizi Lazarus; dacă trec pe acolo porumbei, căluți, purcei sau pisici, căței, maimuțe, sau bijuterii, înghețate, banane, prăjituri, pălării, pantofi, cămăși, găleți de gunoi, curse de șoareci, căni de cafea, batiste, ace de siguranță, sau diamante, sticle și uși mari de intrare cu clopote, Joe Gogoloi le vede pe toate în alamă. Frec ușile de alamă și lucrurile încep să-mi sară în mîini din luciul alamei. Persoane, sobe, elefanți, păsări-colibri galbene și flori de porumb albastre, în care am văzut lăcuste dormind două cîte două și două cîte două — toate apar în luciul alamei pe uși cînd le-o cer. Dacă faci să lucească tare alama, și dorești tot atît de puternic cît dorește și alama, și tot faci mereu să lucească și dorești, atunci lucrurile îți sar totdeauna în mîini din luciul alamei.

— Așa că vezi — îi spuse Orbul cu Fața de Cartof fetiței Nu Mă-ntleba Nimic — uneori făgăduielile pe care și le fac băieții cînd pleacă departe, mai tîrziu se-mplinesc.

— Fiecare a căpătat ceea ce ceruse, dar oare au să-și păstreze ce-au căpătat sau nu? întrebă Nu Mă-ntleba Nimic.

— Numai lăcustele pot răspunde acestei întrebări — îi răspunse bătrînul. Lăcustele sînt mai bătrîne. Ele știu mai multe și despre sărituri. Și mai cu seamă lăcustele care spun da și nu și numără unu-doi-trei, patru-cinci-șase.

Și tăcu, trecîndu-și degetele peste clapele acordeonului și încercînd parcă să găsească o melodie pentru vorbele: „Ne sărută de bun venit cînd venim, ne sărută de dulce rămas bun cînd plecăm".

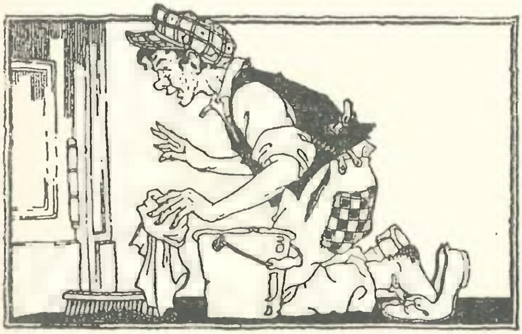

5. Două povești istorisite de Orbul cu Fața de Cartof despre două fete cu inimi roșii

Persoane: Blixi Bimber
Orbul cu Fața de Cartof
Bretele de Umăr
Sus Sus Deasupra
Șase Fărîmițe
Trandafir Roșu-Aprins
Un ceas
O oglindă
Bagaj

Bujor Roz
Spuds, jucătorul cu mingea
Patru Luni
Păuni
Broaște
Portocale
Batiste de mătase galbenă

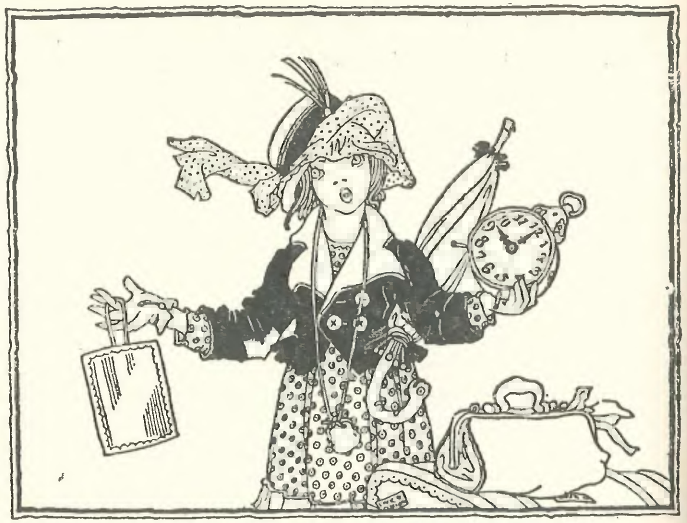

Cum merge Trandafir Roșu-Aprins înainte și înapoi între ceas și oglindă

Într-o dimineață în care nori mari albi se împingeau cu umărul unii pe alții, rostogolindu-se-n rostogolul unui nesfîrșit cer albastru, Blixi Bimber sosi acolo unde Orbul cu Fața de Cartof stătea și făcea să strălucească tra-la-la-urile de alamă ale acordeonului.

— Îți place să faci să strălucească tra-la-la-urile de alamă ale acordeonului? îl întrebă Blixi.

— Da — îi răspunse el. Odată, de mult, tra-la-la-urile erau de aur, dar pe cînd nu mă uitam, li s-a furat aurul. Clipi, lăsîndu-și pleoapele peste ochii fără lumină, și urmă: Le-am mulțumit, pentru că și-au

luat aurul pe care-l doreau. Mie, alama mi-e tot atît de bună la degete ca și aurul.

Și continuă să facă să strălucească tra-la-la-urile de alamă ale acordeonului, fredonînd un mic vers al unui vechi cîntec:

Mîine n-o să-l mai prindă niciodată pe ieri,
Căci ieri a-nceput mai devreme.

— Pare o dimineață frumoasă, iar soarele-și revarsă grămezi de raze — îi mai spuse el lui Blixi, care-i răspunse:

— Nori mari albi se-mping cu umărul unii pe alții, rostogolindu-se-n rostogolul unui nesfîrșit cer albastru.

— Parcă-ar fi iar luna aprilie — șopti el, aproape de parcă n-ar fi vorbit de loc.

— Chiar așa, iar luna aprilie — șopti și Blixi, aproape de parcă n-ar fi vorbit de loc.

Și-așa se lăsară duși, bătrînul de-ale lui, fetița de-ale ei, pînă cînd el se trezi povestind. Și povestea pe care o povesti era uite-așa și cu vorbele astea:

„Trandafir Roșu-Aprins era o fetiță drăguță cu ochii în lumini albastre de cer, cum sînt luminile albastre ale cerului la începutul lunii aprilie. Și buzele ei le aduceau aminte oamenilor de trandafirii roșu-aprins așteptînd răcoarea înserărilor de vară.

Ea-l întîlni pe Bretele de Umăr într-o zi în care mai era încă tînără. El îi făgădui s-o ia de nevastă. Și ea îi făgădui să-l ia de bărbat. Dar el plecă. Unul din marile războaie dintre două războaie scurte, l-au luat. Și într-o țară depărtată, el, atunci, se căsători c-o altă fată. Și nu se mai întoarse la Trandafir Roșu-Aprins.

După asta veni Sus Sus Deasupra, într-o zi în care ea mai era încă tînără. Era dansator și se ducea dintr-un oraș într-altul să danseze, și-și petrecea după-amiezele și serile și nopțile pînă tîrziu dansînd, iar diminețile dormea pînă la prînz. Și cînd el îi făgădui s-o ia de nevastă, îi făgădui și ea, în schimb, să-l ia de bărbat. Dar el plecă în alt oraș și după aceea în alt oraș. Și se căsători cu o femeie și pe urmă cu altă femeie. În fiecare an sosea cîte o nouă poveste despre una din noile neveste ale lui Sus Sus Deasupra, dansatorul. Și pe cînd mai era încă tînără, Trandafir Roșu-Aprins uită tot ce făgăduise și că-i făgăduise să-l ia de bărbat pe Sus Sus Deasupra, dansatorul care fugise de la ea.

Șase Fărîmițe a venit după aceea. Și el nu era nici soldat, nici dansator, nici altceva în mod deosebit. Era un om căruia nu-i păsa de nimic, schimba o meserie după alta, de la agățător de afișe la tencuitor cu ipsos, de la fixător al șindrilelor pe acoperiș acolo unde șindrilele erau despicate, la deschizător de conserve cu aparatul de deschis conserve.

Șase Fărîmițe își dădu cuvîntul lui Trandafir Roșu-Aprins, și ea, la rîndul ei, îi dădu cuvîntul că se vor lua. Dar el întîrzia într-una să-și țină cuvîntul. Cînd nunta trebuia să se țină marți, el nu venea pînă miercuri. Dacă trebuia să fie vineri, el venea sîmbătă. Și n-a mai avut loc nici o nuntă.

Așa că Trandafir Roșu-Aprins își spuse:

— Am să mă duc departe să învăț, am să mă duc să vorbesc cu nevestele lui Sus Sus Deasupra, dansatorul, și poate dac-am să mă duc destul de departe, am s-o găsesc pe nevasta lui Bretele de Umăr, soldatul, și poate că nevestele bărbaților care mi-au făgăduit să mă ia pe mine au să-mi spună ce să faci ca să-ți ții făgăduielile.

Își adună lucrurile și și le îngrămădi într-o valiză pînă cînd nu mai rămase loc în tot bagajul decît pentru un singur lucru. Așa că trebui să se hotărască dacă să pună în bagaj *un ceas* sau dacă să pună *o oglindă.*

— Capul îmi spune să iau cu mine ceasul, ca să pot spune totdeauna dacă-i devreme sau tîrziu — își zise ea. Dar inima îmi spune să iau oglinda ca să-mi pot vedea fața și să știu dacă îmbătrînesc sau întineresc.

În cele din urmă se hotărî să ia ceasul și să lase oglinda — fiindcă așa-i spunea capul. Și-o porni la drum. Ieși pe ușă, ieși din casă, ieși în stradă, porni pe stradă în jos.

Pe urmă inima-i spuse să se-ntoarcă și să ia în locul ceasului oglinda. Se-ntoarse pe stradă, intră pe ușă în casă, în camera ei. Se-așeză dinaintea ceasului și a oglinzii, spunîndu-și:

— În noaptea asta mă culc aici, încă o noapte, iar mîine dimineață am să hotărăsc iar.

Și-n fiecare dimineață Trandafir Roșu-Aprins hotărăște cu capul să ia ceasul. Ia ceasul și o pornește la drum. Pe urmă se-ntoarce pentru că inima-i spune că trebuie să ia oglinda.

Dacă ai să te duci în dimineața asta la casa ei, ai s-o găsești în pragul ușii, în picioare, cu ochii în lumini albastre de cer cum sînt luminile albastre ale cerului la începutul lunii aprilie și cu buzele aducîndu-ți aminte de trandafirii roșu-aprins în răcoarea înserărilor de vară. Ai s-o vezi părăsind pragul ușii și ducîndu-se la poartă cu ceasul în mînă. Și pe urmă, dacă ai să mai aștepți, ai s-o vezi întorcîndu-se de la poartă, intrînd pe ușă înapoi în camera ei, unde-și așază jos ceasul și ia oglinda.

După asta se hotărăște să aștepte pînă a doua zi de dimineață ca să hotărască iar ce să hotărască. Capu-i spune una, inima alta. Între două, rămîne acasă. Uneori se uită în oglindă la fața ei și-și spune:

— Mai sînt încă tînără și cît mai sînt încă tînără am de gînd să fac ce-am să hotărăsc singură.

Blixi Bimber își atinse bărbia cu degetul cel mic și spuse:

— E-o poveste ciudată. Vrea să țintească undeva. Și m-ar durea dacă n-aș putea să privesc sus la marii nori albi ce se împing cu umărul unii pe alții, rostogolindu-se-n rostogolul unui nesfîrșit cer albastru.

— E o poveste bună de povestit cînd luna aprilie e iar prin locurile astea, iar eu fac să strălucească tra-la-la-urile de alamă ale acordeonului meu — răspunse Orbul cu Fața de Cartof.

11
12
1
2
10
3
9
4
8
7
6
5

Cum îl trimise Bujor Roz pe Spuds, jucătorul cu mingea, să culeagă de patru ori luna din copac

Într-o seară de vară timpurie, luna stătea atîrnată de vîrfurile copacilor. Frunzele foșneau ușor. Și clarul de lună, cernindu-se agale, părea să aibă ceva de spus foșnetului frunzelor.

Fetița cu numele de Blixi Bimber veni în acea seară de vară în colțul străzii unde Orbul cu Fața de Cartof stătea cu acordeonul lui. Ea veni mergînd ușor și pe gînduri într-acolo unde el stătea în umbra de seară. Și-i spuse despre luna de vară din vîrful copacilor, despre foșnetul frunzelor și despre clarul de lună ce căuta să spună ceva foșnetului frunzelor.

Bătrînul se lăsă pe spate, pipăi claviatura acordeonului lui și spuse că asta-i aducea aminte de lucruri întîmplate de mult.

— Într-o seară ca asta, fiecare copac își avea cîte-o lună a lui, și dacă într-o seară ca asta te cațări într-o mie de copaci, poți culege o mie de luni — șopti bătrînul. Îmi amintești astă-noapte de taine care-mi zac adînc săpate în mine.

Și după ce șovăi puțin — și se gîndi puțin — și apoi șovăi ceva mai mult — bătrînul începu să povestească povestea asta:

A fost odată o fată pe care-o cunoșteam și care se numea Bujor Roz. Era o fată despre ai cărei obraji și buze, bujorii vorbeau între ei.

De cîte ori trecea pe lîngă un buchet de bujori, unele flori șopteau:

— E mai drăguță decît noi!

Și celelalte flori răspundeau tot în șoaptă:

— Așa *trebuie* să fie, *așa*... trebuie... să... fie.

Ei, și mai era și un jucător cu mingea pe care-l chema Spuds și care-ntr-o noapte veni să o ia cu mașina într-o vale în care totdeauna păunii strigă mai înainte de-a ploua, iar broaștele totdeauna după miezul nopții joacă „zaruri“ cu zaruri de aur.

Și după ce trecură de valea aceea, ajunseră la un copac uriaș răsfirîndu-și ramurile către cer. Și sus, în înaltul ramurilor răsfrînte, unde foșnetul frunzelor i-un murmur, acolo o lună se lăsase în jos și fusese prinsă în crengi.

— Spuds, cațără-te și culege-mi luna *aceea* — îi spuse ușurel Bujor Roz lui Spuds.

Și jucătorul cu mingea, sări din mașină, se cățără-n copacul uriaș, tot mai sus și mai sus, pînă ajunse departe-n înaltul ramurilor răsfirate, unde luna se lăsase în jos și fusese prinsă.

Coborînd, îi dădu fetei o pălărie de-argint plină cu perle de culoare piersicilor. Ea o așeză pe canapeaua din spate a mașinii, unde să fie la loc sigur. Și merseră mai departe.

Ajunseră la un alt copac uriaș răsfirîndu-și ramrile către cer. Și sus era prinsă luna.

— Culege-mi-o pe *aceea,* Spuds — îngînă iar cu neglijență Bujor Roz.

Și cînd el coborî, îi dădu un cerc de aur pe o frunză de toamnă roșie ca sîngele. Și-l așezară pe canapeaua din spate a mașinii, să fie la loc sigur. Pe urmă merseră mai departe.

— Spuds, ești bun cu mine — spuse Bujor Roz cînd el se sui într-un alt copac ce-și răsfira ramurile în înaltul cerului și coborî aducîndu-i o pansea de alamă presărată cu două curcubeie.

Ea o așeză pe canapeaua din spate a mașinii, ca să fie la loc sigur, și merseră mai departe.

Spuds se mai sui o dată și coborî cu ceea ce culesese sus, unde luna era prinsă în ramurile răsfirate.

— Un guler egiptean întrețesut cu diamante — spuse el.

— Ești un scump și un drag, Spuds — spuse ea cu neglijență, aruncîndu-i o privire în adîncul ochilor.

Ea lăsă gulerul egiptean întrețesut cu diamante pe canapeaua din spate a mașinii, unde să fie la loc sigur, și merseră mai departe.

Stătură să asculte, opriră și stătură îndelung să asculte broaștele jucîndu-se cu zaruri de aur după miezul nopții.

Și cînd, în cele din urmă, auziră păunii strigînd, înțeleseră că avea să plouă. Așa că plecară acasă.

Și pe cînd păunii strigau, și chiar înainte de a ajunge acasă, priviră pe canapeaua din spate a mașinii la pălăria de argint plină cu perle de culoarea piersicii, la cercul de aur cu o frunză de toamnă roșie ca sîngele, la panseaua de alamă cu două curcubeie și la gulerul egiptean întrețesut cu diamante.

Mergînd spre casă, geana unei zori violete se desfăcu peste cerul de răsărit. Și se crăpă de ziuă cînd înaintară spre ușa din față a casei lui Bujor Roz. Ea alergă în casă să ia un coș în care să-și ducă darurile. Și ieși din casă în goană, ținînd în mînă coșul în care să-și ducă darurile.

Privi pe canapeaua din spate, pipăi cu mîinile și cu degetele de-a lungul întregii canapele. Nu putu găsi pe canapeaua din spate decît patru portocale. Deschiseră portocalele și-n fiecare dintre ele găsiră cîte-o batistă galbenă de mătase.

Astăzi, dacă ai să te duci la casa unde locuiesc Bujor Roz și Spuds, ai să găsești patru copii jucîndu-se, și fiecare purtînd cîte-o batistă galbenă în jurul gîtului, legată în față cu un nod miraculos.

Fiecare copil are fața ca o lună și un nume de lună. Și uneori tatăl și mama lor îi vîră pe toți într-o mașină și o pornesc afară din oraș în valea în care păunii strigă totdeauna înainte de-a ploua, iar broaștele totdeauna după miezul nopții joacă „zaruri" cu zaruri de aur.

Și la ceea ce se uită cu toții îndelung este o lună de vară atîrnînd în vîrful copacilor, pe cînd frunzele foșnesc și clarul de lună și fîșîitul frunzelor par a-și povesti unii altora ceva.

Așa-și termină Bătrînul cu Față de Cartof povestirea. Blixi Bimber îl sărută pe nas și-i ură noapte bună, adăugînd:

— Ți-ai amintit de lucruri frumoase în noaptea asta.

6. Trei povești despre clarul de lună, porumbei, albine, Egipt, Jesse James, Ceapă Spaniolă, Regina Capetelor Trăsnite, Regele Sacilor de Hîrtie

Persoane : Dippy Cîrlionț
Lasă-mă S-Alunec
Orbul cu Fața de Cartof
Egipt
Jesse James
Ceapă Spaniolă
Regina Capetelor Trăsnite
Regele Sacilor de Hîrtie
Regina Pălăriilor Goale
Baloane Încinse
Un snoox
Un gringo
Scufundoi îndrăgostiți
Șobolani - înghite - cuie
Cei Dinainte
Cei De După

Alte persoane : Capete Trăsnite
Capre mîncătoare de ceasuri
Pui de crocodil
Alune americane roz și stacojii
Pălării goale
Lilieci, pisici, șoareci
Strîngători de vechituri
Negutători de vechituri
Veverițe, pești, maimuțoi, pisici negre
Un automobil de oțel și un automobil de aer
Lăcuste

Cum au ajuns Dippy Cîrlionț și Lasă-mă S-Alunec în clarul de lună-n care stătea Orbul cu Fața de Cartof cu acordeonul lui

Într-o sîmbătă noapte, cerul cernea o ploaie măruntă peste oameni, peste clădirea Poștei și tejgheaua cu alune americane din satul Ficat-cu-Ceapă.

Și după ploaie, cerul slobozi o lună care-și aduse clarul ei de aur peste băltoacele de ploaie. Și mai veni și un vînt de apus dinspre cerul de apus, scurtînd aurul clarului de lună pe vîrful băltoacelor de ploaie.

Atunci sosiră și Dippy Cîrlionț și Lasă-mă S-Alunec, două fetițe zdravene ca niște ponei, două zvelte și mlădioase fete de prerie, fredonînd în clarul de lună cîntece ușoare de leagăn.

Ajunseră-n colțul de lîngă Poştă unde stătea Orbul cu Fața de Cartof cu acordeonul în brațe și-ntrebîndu-se ce și cine și cum o să mai fie.

Își spunea:

— Cine mi-a spus oare că şoarecii din lună, în mijlocul iernii, își închid mănușile în cutii de gheață?

Și chiar atunci Dippy Cîrlionț și Lasă-mă S-Alunec sosiră spunînd:

— Ce seară cețoasă și umedă-n clarul de lună, nu-i așa?

Iar el le răspunse:

— Astă-seară luna-i o poartă rotundă de aur cu zăvoare de argint. Bărzăunii și albinele care fac miere se fugăresc prin poarta de aur a lunii și peste zăvoarele de argint.

Dippy Cîrlionț scoase atunci un fagure, scoase albinele din fagure, le făcu să se legene pe deget, fredonînd un cîntec de leagăn. Și Lasă-mă S-Alunec se uită la ea și-o-ngînă în cîntecul de leagăn. Și, bineînțeles, albinele prinseră să zumzăie și să zumzăie propriile lor cîntece de leagăn de albine.

— Le-ați dat cîte un nume? le-ntrebă Orbul.

— Ăstora trei de pe degetul meu, albinelor ăstora deosebite albastre-violacee, le-am scris numele pe panglici albe de mătase, pe care le-am legat în jurul genunchilor. Pe asta de-aici o cheamă Egipt — și are călimări de cerneală înfipte în urechi. Astălaltă e Jesse James — și își lipește timbre poștale pe nas. Iar asta-i Ceapă Spaniolă — căreia-i place să poarte batiste de culoarea perlei în jurul gîtului ei galben.

— Albinele stau în faguri, dar astea nu sînt albine ca toate albinele — șopti bătrînul.

— Astea-s albine fugare — adăugă Dippy Cîrlionț. Au plecat zumzăind, s-au întors zumzăind,

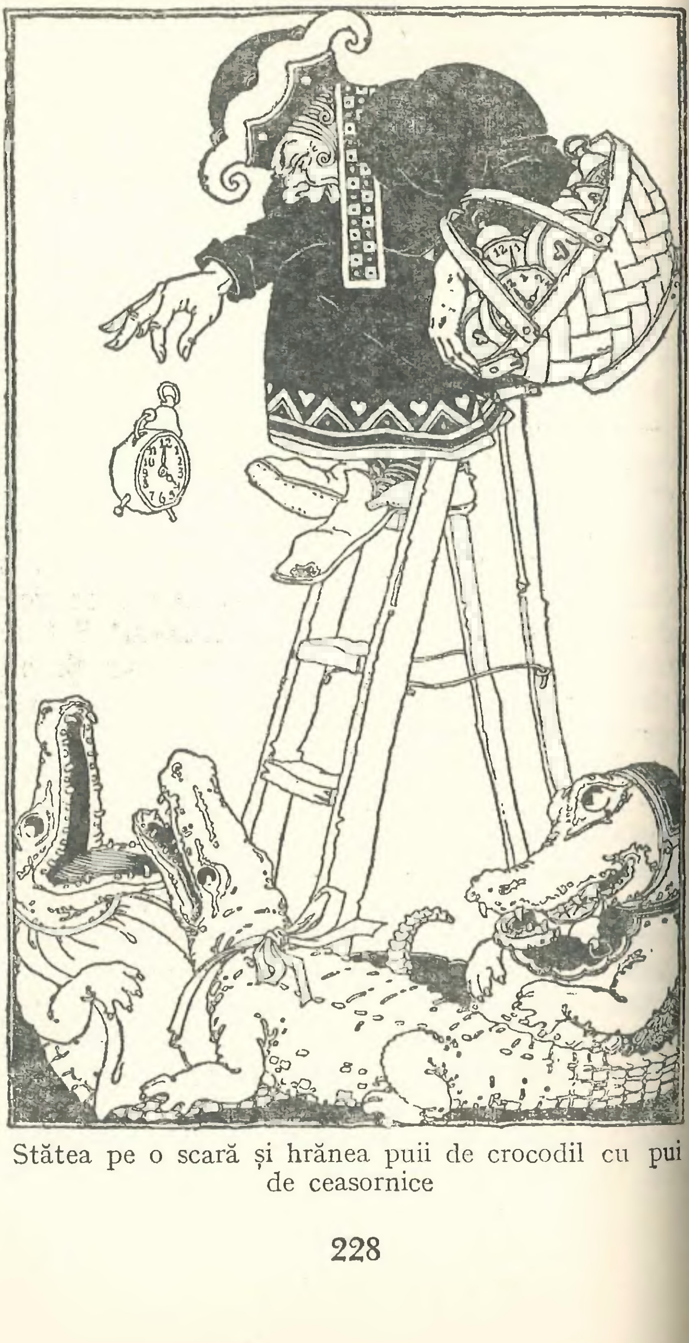

Stătea pe o scară și hrănea puii de crocodil cu pui de ceasornice zumzăind acasă, zumzăind secrete, silabe și șoapte. Astăzi, Egipt veni acasă zumzăind cu călimările ei în urechi. Și zumzăi așa: „Am zburat și-am zburat și-am zumzăit și-am zumzăit departe, tot mai departe, pînă am ajuns acolo unde am întîlnit-o pe Regina Capetelor Trăsnite, care avea un cap trăsnit de tot, și ea mă luă de un picior și mă duse la palatul Capetelor Trăsnite, unde toți aveau capetele trăsnite. Palatul era plin de capre umblînd în sus și-n jos pe scări, alunecînd pe rampele scărilor și mîncînd ceasuri care ticăiau tic-tac. Înainte de a mușca dintr-un ceas, de a-l mesteca și a-l înghiți, am băgat de seamă că fiecare capră îi făcea vînt în sus și-l făcea să ticăie tic-tic-tac, și după asta îl mînca. Am băgat de seamă asta. Și caprele grase, foarte grase, buhăite de grase, aveau ceasuri suplimentare agățate de coarne — și ceasurile, ostenind de a aștepta, își vorbeau unele altora în graiul lor ticăit tic-tac. Și am băgat de seamă și asta. Am stat toată dimineața acolo, uitîndu-mă cum dădeau de mîncare caprelor celor mari bucăți mari și caprelor mici bucăți mici, și ceasurilor celor mari tic-tac-uri mari și ceasurilor mici tic-tac-uri mici. Și în cele din urmă, pe seară, Regina Capetelor Trăsnite veni cu capul ei trăsnit să-și ia rămas bun de la mine. Stătea pe o scară și hrănea puii de crocodil cu pui de ceasornice, cărora mai întîi le făcea vînt în sus și-i punea să ticăie tic-tac, așa că după ce puii de crocodil îi înghițeau, îi auzeau ticăind tic-tic-tac-tic. Și Regina le citea celor mai mici dintre puii de crocodil alfabetul, iar ei spuneau A B C-ul crocodililor, în timp ce ea spunea A B C-ul capetelor trăsnite. Și-n cele din urmă îmi spuse la revedere și vino iar în curînd, la revedere și data viitoare să stai mai mult. Cînd am ieșit pe ușă, toți puii de crocodil se suiră pe scară și-și luară rămas bun de la mine ticăind tic-tic-tac. Am alergat acasă zumzăind fiindcă mă simțeam singură. Sînt așa, *așa* de bucuroasă că sînt iar acasă!“

Orbul privi în sus îi spuse:

— E-o povestire tot atît de drăguță ca și aceea cu șoarecii din lună care-și închid în miezul iernii mănușile în cutii de gheață. Ia povestește-ne acum despre astălaltă albină albastră-violacee, Jesse James.

— Jesse James — începu Dippy Cîrlionț — Jesse James veni acasă zumzăind cu un timbru poștal pe nas. Și Jesse James zumzăi: „Am zburat și-am zburat și-am zumzăit și-am zumzăit, departe, tot mai departe, pînă ce am ajuns acolo unde l-am întîlnit pe regele Sacilor de Hîrtie, care locuiește într-un palat din saci de hîrtie. Am intrat în palat crezînd c-am să văd peste tot saci de hîrtie. Dar în loc de saci de hîrtie, palatul era plin de alune americane roz și stacojii, umblînd în sus și-n jos pe scări, spălîndu-și fețele și cosînd batiste. Seara, toate alunele americane roz și stacojii își pun galoși și fac saci de hîrtie. Regele Sacilor de hîrtie se plimbă-ncolo și-ncoace printre ele, spunîndu-le:

— Dacă vă-ntreabă cineva cine sînt eu, să-i spuneți că sînt Regele Sacilor de Hîrtie.

Odată, o mică alună americană, plesni în fața Regelui și-l întrebă:

— Ia mai spune o dată — *cine* crezi că ești?

Asta-l jigni atît de rău pe Rege, că-ntinse mîna și, din două mișcări, grămădi cincizeci de alune americane roz și stacojii într-un sac de hîrtie. Și strigă:

— Sacul și banul, un ban pe-un sac!

Și le azvîrli peste o grămadă de tigăi ruginite.

Cînd am plecat de acolo, îmi strînse mîna și-mi spuse:

— La revedere, Jesse James, bătrînă zumzăitoare; dacă te-ntreabă cineva, spune-i că l-ai văzut pe Regele Sacilor de Hîrtie la reședința lui.

Cînd am ieșit din palat, porțile și pervazurile ferestrelor, colțurile acoperișurilor și streșinile prin care se scurge ploaia, toate erau pline de alune americane roz și stacojii, în galoși, spălîndu-și fețele, cosînd batiste și luîndu-și la revedere de la mine, la revedere și mai vino, la revedere și să stai mai mult data viitoare. Pe urmă am venit acasă, fiindcă mă simțeam singură. Și sînt așa, *așa* de bucuroasă că sînt iar acasă!“

Orbul cu Fața de Cartof privi iar în sus și spuse:

— I-o seară cețoasă și umedă-n clarul de lună. Și-acum spune-ne despre albina asta albastră-violacee: Ceapă Spaniolă.

Și Dippy Cîrlionț făcu un nod la bastista de culoarea perlei din jurul gîtului galben al Cepei Spaniole și spuse:

— Ceapă Spaniolă se-ntoarse acasă zumzăind, cu fața murdară și-ngrozită, și ne spuse: „Am zburat și-am zburat și-am zumzăit și-am zumzăit pînă ce am ajuns acolo unde-am întîlnit-o pe Regina Pălăriilor Goale. Mă luă de un picior și mă duse prin Cetatea Pălăriilor Goale, spunîndu-mi pe șoptite:

— E pe undeva un șurub care s-a desprins, i-o scurgere în bazin.

Șoareci grași, lilieci grași, pisici grase apărură sub pălării goale și regina îmi spunea mereu pe șoptite:

— E pe undeva un șurub care s-a desprins, i-o scurgere în bazin.

În case, pe străzi, umblînd în mașini zornăitoare și fistichii, singurii trecători erau pălăriile, pălăriile goale. Cînd șoarecii cei grași își trecură pălăriile liliecilor grași, pălăriile erau goale. Cînd liliecii cei grași își trecură pălăriile *acelea* pisicilor grase, pălăriile erau goale. Mi-am scos pălăria de pe cap și am văzut că era goală. *Și-am început să mă simt și eu de parc-aș fi fost o pălărie goală.* M-am înspăimîntat. M-am desprins din mîna Reginei Pălăriilor Goale și-am pornit-o zumzăind spre casă. Sînt așa, *așa* de bucuroasă că sînt iar acasă!

Orbul cu Fața de Cartof stătea cu acordeonul în brațe. El privi în sus și spuse:

— Pune-ți albinele la loc în fagure, zumzăie prea multe secrete, silabe și șoapte.

— La ce te poți aștepta cînd luna i-o poartă de aur cu zăvoare de argint? întrebă Lasă-mă S-Alunec.

—Chiar așa — adăugă și Dippy Cîrlionț — la ce te poți aștepta cînd bărzăunii și albinele care fac miere se fugăresc prin poarta de aur a lunii și peste zăvoarele de argint?

Și cele două fete zdravăne ca niște ponei, mlădioase fete de prerie, plecară mai departe fredonînd un cîntec ușor de leagăn, prin aurul clarului de lună de pe vîrful băltoacelor de ploaie.

EGYPT
JESSE JAMES
SPANISH ONIONS

Cum a trecut Baloane Încinse în Țara Rutabaga cu cele două fete ale lui în chip de porumbei

Baloane Încinse era un om care trăia cu totul și cu totul singur printr-o mulțime de oameni care-și tot vindeau fel de fel de lucruri: haine și pui, plesnituri și vorbe șui, cu duzina, cu cutia, cu grămada, cu bucata, unii altora și-ntr-una.

Baloane Încinse obișnuia să-și deschidă fereastra dimineața și să le spună celor ce strîngeau vechituri și negutătoreau vechituri:

— Departe, hăt departe de aici, porumbeii cheamă; departe, departe de aici, aripile lor se-afundă în albastru, în albastrul cerului.

Iar cei ce strîngeau vechituri și cei ce negutătoreau vechituri își ridicau capetele peste sacii lor de vechituri și-i răspundeau:

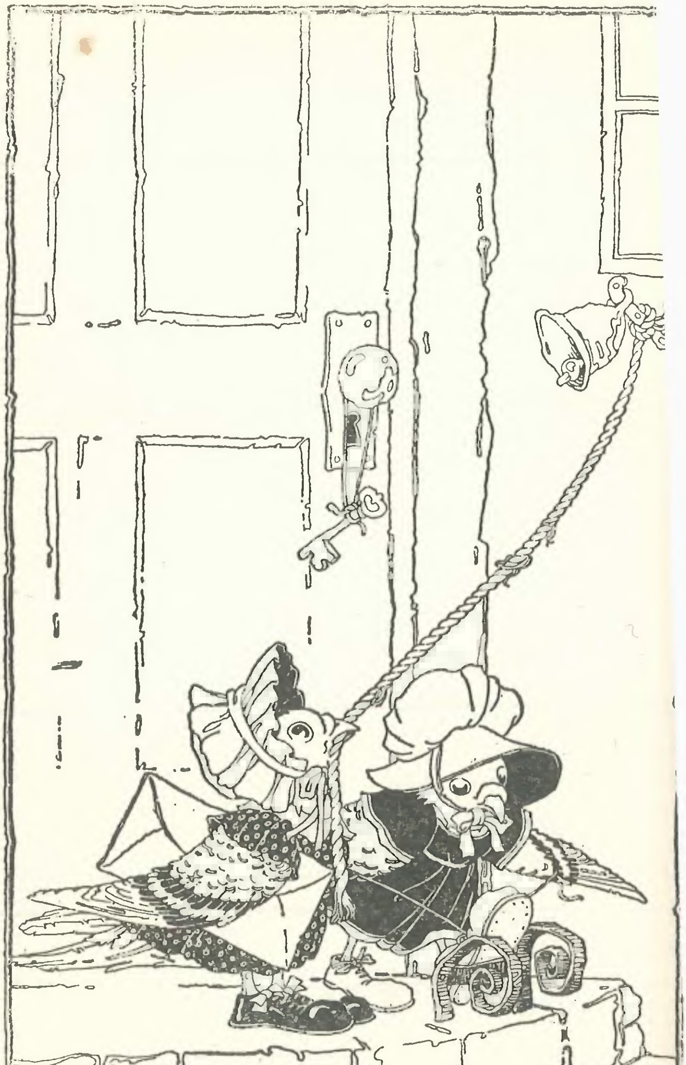

Unul din porumbei trase de clopot.

— Departe, departe de aici, vechiturile zboară; departe, departe de aici, vechiturile fluieră-n bătaia vîntului, a vîntului din văzduh.

Ei, și iată că într-o zi doi porumbei veniră la ușa lui, veniră pînă la clanța ușii lui și la clopotul de sub fereastra lui. Unul dintre porumbei trase de clopot. Celălalt porumbel, de asemenea, se duse la clopot și-l făcu să sune. După asta așteptară, înnodîndu-și șireturile pantofilor și legîndu-și panglicile bonetelor sub bărbie în timp ce așteptau.

Baloane Încinse deschise ușa. Și ei zburară pe mîinile lui, fiecare porumbel pe cîte o mînă, dînd și bătînd din aripi și gungurind „glu, glu, gluu..." Și-i lăsară o scrisoare în mîini, după care zburară repede de-acolo.

Baloane Încinse păși pe treptele din față ale casei, ca să citească scrisoarea, căci acolo era mai multă lumină în zorii zilei. Scrisoarea era zmîngălită pe o bucată de hîrtie, cu scrisul albastru al unui picior de porumbel, în multe silabe și taine.

După ce Baloane Încinse citi scrisoarea, își spuse:

— Mă-ntreb dacă cei doi porumbei n-au fost cele două fete ale mele: Dippy Cîrlionț și Lasă-mă S-Alunec. Cînd au plecat, mi-au spus că au să treacă rîul Șampon ca să se ducă să stea în Țara Rutabaga. Și-am auzit că-n Țara Rutabaga o lege cere ca de cîte ori o fată trece rîul Șampon pentru a se-ntoarce acolo de unde-a venit, să se preschimbe în porumbel — și rămîne porumbel pînă cînd trece iar înapoi peste rîul Șampon în Țara Rutabaga.

Și-și puse mîinile streașină la ochi să privească departe, departe în albastru, în albastrul cerului. Și tot privind așa îndelung și pătrunzător, văzu doi porumbei afundîndu-și aripile în albastru, zburînd repede, în cercuri și cercuri, sus, tot mai sus, către rîul Șampon, către Țara Rutabaga.

— Mă-ntreb, bănui, cred — își spuse el — mă-ntreb și cred că cei doi porumbei trebuie să fie fetele mele care-au plecat, cele două fete ale mele: Dippy Cîrlionț și Lasă-mă S-Alunec.

Luă scrisoarea și o mai citi o dată de sus în jos și de jos în sus, înainte și înapoi.

— Pentru prima oară citesc scrisul albastru al unui picior de porumbel — își spuse el.

Și iată cam ce spunea scrisoarea, după felul cum a citit-o:

Tătucă, tătucă, tatucă, vino acasă la noi, în Țara Rutabaga, unde porumbeii gunguresc „glu, glu, gluuu", unde veverițele duc scări și pisicile sălbatice îți cer ghicitori și peștii sar din rîuri și stau de vorbă cu tigăile de prăjit, unde maimuțoii poartă de grijă țîncilor și pisicile negre umblă încolo și-ncoace în ciorapi portocalii și aurii, unde păsările poartă pălării roz și roșii lunea după-masă sus în lumina de seară a cerului.

(*semnat*) *Dippy Cîrlionț*
Lasă-mă S-Alunec

Și citind scrisoarea pentru a doua oară, Baloane Încinse își spuse:

— Nu-i de mirare că-i scrisă pe hîrtie, cu un scris albastru de picior de porumbel. Nu-i nici o mirare că-i plină de silabe și taine.

Așa că își aruncă pe el o cămașă și o cravată, o pălărie și o vestă, și sări într-un automobil de oțel, care se porni să zdrăngăne și să pufnească mai înainte de-a o lua din loc alunecînd ușor și lin ca o pisică.

— Am să mă îndrept spre rîul Șampon mai repede decît pot să zboare doi porumbei — spuse el. Am să fiu acolo.

Ceea ce se și întîmplă. Ajunse acolo înaintea celor doi porumbei. Dar degeaba. Căci ploaia și rafalele ploii făcuseră ravagii — ploaia și rafalele ploii rupseseră și luaseră cu ele și duseseră de-acolo podul de oțel de pe rîul Șampon.

— Acum nu mai e decît un pod de aer peste rîu — își spuse el — iar un automobil de *oțel* se-mpiedică și sare afară și cade dacă trece pe un pod de aer.

Iată-l așadar singur, în mijlocul ploii și al rafalei de ploaie din jurul lui — și departe, cît putea vedea cu ochii, punîndu-și mîinile streașină la ochi și privind în zare, nu se vedeau decît ploaia și rafalele de ploaie peste rîu — și podul de aer.

Și pe cînd aștepta ca ploaia și rafalele de ploaie să se termine, doi porumbei veniră în zbor pe mîinile lui, cîte un porumbel pe fiecare mînă, dînd și bătînd din aripi și gungurind „glu, glu, gluu..." Și după felul în care începură să-și înnoade șireturile pantofilor și să-și lege panglicile bonetelor sub bărbie, el își dădu seama că erau aceiași doi porumbei care sunaseră clopotul de la ușa lui în dimineața aceea.

Se apucară să scrie pe unghiile degetelor lui cu un scris albastru de picior de porumbel, și el citi scrisul care-l întreba de ce nu trecea rîul Șampon. Și el îi lămuri:

— N-a mai rămas decît un pod de aer peste rîu. Un automobil de oțel se-mpiedică și sare afară și cade dacă trece pe un pod de aer. Schimbați-mi automobilul de *oțel* într-unul de *aer*. Și atunci am să pot trece pe podul de aer.

Porumbeii dădură și bătură din aripi, își afundară aripile și gunguriră „glu, glu, gluu...“ Și-i scriseră pe unghia degetului cu scrisul lor de picior de porumbel să aștepte. Și zburară peste rîul Șampon.

Se întoarseră cu un coș. În coș era un snoox și un gringo. Și aceștia luară ciocane, cîrlige, flanșe, buloane, șuruburi, cuzineți, rulmenți cu bile, osii, ulei de osii, cozi de unelte, aparate care-mprăștie scîntei și flăcări, și se puseră pe lucru.

— Strașnică treabă! îi spuse snooxul gringoului.

— Zic și eu că-i strașnică! îi răspunse gringoul snooxului.

— Îi dăm noi de hac — îi spuse snooxul gringoului, lucrînd mai mult decît era nevoie și de două ori pe atît.

— Da, îl așezăm la curățat și îl azvîrlim în sus — spuse gringoul, răspunzîndu-i snooxului, lucrînd mai mult de cît era nevoie și de două ori pe atît.

Schimbară oțelul în aer și făcură din automobilul de *oțel* unul de *aer*, îi așezară pe Baloane Încinse și pe cei doi porumbei în automobilul de aer și *conduseră automobilul de aer peste podul de aer.*

Și-n zilele noastre, în Țara Rutabaga, cînd oamenii vorbesc despre-ntîmplarea de atunci, spun: „Snooxul și gringoul conduseră automobilul de aer peste podul de aer curat și rece, ca un fluier în bătaia vîntului. Și de îndată ce automobilul trecu de pod și intră în Țara Rutabaga, cei doi porumbei se preschimbară într-o clipită și Baloane Încinse văzu că nu erau decît cele două fete ale lui, Dippy Cîrlionț și Lasă-mă S-Alunec, care-i stăteau în față și-i zîmbeau și arătau atît de fragede și zglobii ca doi pești zglobii într-un rîu zglobiu, fragede și zglobii ca doi cînepari pe o ramură de cînepioară.

El le sărută pe amîndouă, cu două sărutări lungi, și pe cînd le săruta, snooxul și gringoul lucrau de două ori pe cît era nevoie și mai mult de atît, schimbînd automobilul de *aer* într-unul de *oțel.*

Și Dippy Cîrlionț și Lasă-mă S-Alunec se urcară în automobil, care se porni să zdrăngăne și să pufnească mai înainte de-a o lua din loc alunecînd ușor și lin ca o pisică, și-i arătară tatălui lor, Baloane Încinse, unde duc veverițele scări și pisicile sălbatice îți cer ghicitori și peștii sar din rîuri și stau de vorbă cu tigăile de prăjit, unde maimuțoii poartă de grijă țîncilor și pisicile negre umblă încolo și-ncoace în ciorapi portocalii și aurii, unde păsările poartă pălării roz și roșii lunea după-masă sus în lumina de seară a cerului.

Și, adesea, sîmbătă noaptea sau de ajunul Anului Nou sau în dimineața de Crăciun, Baloane Încinse își aduce aminte cum erau lucrurile înainte și le povestește celor două fete ale lui despre strîngătorii de vechituri și negustorii de vechituri de-acolo de unde oamenii vînd fel de fel de lucruri: haine și pui, plesnituri și vorbe șui, cu duzina, cu cutia, cu grămada, cu bucata, unii altora și-ntr-una.

Cum au stat doi scufundoi îndrăgostiți în razele de lună pe gardul unui depozit de cherestea și-au auzit despre Cei Dinainte și Cei De După

Nu prea departe și nici prea aproape de satul Ficat-cu-Ceapă este un mic oraș de scufundoi în care obișnuia să trăiască poporul de scufundoi.

Și odată de mult, foarte de mult, scufundoii îndrăgostiți stăteau în fereastra casei lor privind cum își înclină stelele înclinarea în clina cerului.

Scufundoi erau cei care au luat leandrul sălbatic alergător și trandafirul agățător sălbatic alergător și i-au păstrat pentru ca iernile sălbatice alergătoare să nu le facă nici un rău.

— Este ușor să fii un scufundoi... printre scufundoi... nu-i așa? își șușoteau unul altuia cei doi scufundoi îndrăgostiți, stînd în umbra unei frunze de leandru, de trandafir agățător.

Numele acestui oraș de scufundoi a fost dat din întîmplare. Numele orașului este Degetoaiele-de-Sus, și pentru că mai înainte i se spunea Degetoaiele-de-Jos, speră ca din cînd în cînd să-și schimbe numele, și să i se spună cînd Degetoaiele-de-Sus, cînd Degetoaiele-de-Jos.

Leandrii sălbatici alergători și trandafirii agățători sălbatici alergători cresc acolo peste marile depozite de cherestea în care intră toate vechile scînduri de cherestea.

Scufundoii și scufundoii îndrăgostiți se duc acolo, la depozitele de cherestea, și se-așază pe gard în nopțile cu lună și privesc la scînduri.

Cuiele ruginite ale scîndurilor de cherestea ruginesc tot mai mult și mai mult, pînă cînd cad. Și de cîte ori cad, totdeauna-i cîte un șobolan dedesubt care să ia cuiul în dinți, să-l mestece și să-l înghită. Căci acolo-i locul unde șobolanii-înghite-cuie sosesc din toată Țara Rutabaga. Tații-șobolani și mamele-șobolani își trimit acolo copiii ca să mănînce cuie și să se-ntărească.

Dacă vreun tînăr șobolan se-ntoarce dintr-o călătorie făcută la șantierul de cherestea din Degetoaiele-de-Sus și se-ntîlnește cu un alt tînăr șobolan care se duce la acel șantier, își spun unul altuia:

— Unde-ai fost?

— La Degetoaiele-de-Sus.

— Și cum te simți?

— *Tare ca un cui.*

Și, cum spuneam, într-o noapte, doi dintre scufundoii îndrăgostiți, un băiat și o fată, se duseră la marele depozit de cherestea și se-așezară pe gard și priviră la scînduri și la leandrii sălbatici alergători și la trandafirii agățători sălbatici alergători. Și atunci zăriră două cuie mari ruginite cum rugineau tot mai mult și mai mult, și cum căzură din scîndură și picară în dinții a doi tineri șobolani. Și cei doi tineri șobolani stăteau în cozi, acolo, în lumina lunii, sub leandri, sub trandafiri, și unul dintre tinerii șobolani îi spuse celuilalt tînăr șobolan o poveste pe care o născoci chiar atunci.

Mestecînd de zor marele cui ruginit și apoi înghițindu-l, povestind mai departe după ce l-a înghițit și mai înainte de-a se apuca să mestece iară cuiul, iată povestea pe care o povesti și pe care cei doi scufundoi, cei doi scufundoi îndrăgostiți, așezați pe gard în lumina lunii, o auziră:

Departe, departe, acolo unde cerul se lasă spre pămînt, iar asfințiturile-și deschid porțile ca nopțile să intre prin ele, unde vînturile hoinare se-ntîlnesc și se schimbă la chip și se-ntorc — acolo e o prerie în care crește iarbă verde de jur împrejur.

Și pe preria aceea, popîndăii — veverițele de pămînt — negri și cu dungi cafenii, stau cu spinările drept în sus, sprijiniți în cozile lor moi căptușite, în susurul melodios de primăvară al vîntului de sud, spunîndu-și unii altora:

— Asta-i preria și preria e a noastră.

Or, popîndăii veniseră acolo în vremurile cele de demult, gonindu-se unii pe alții, jucîndu-se leapșa pe ouate, jucîndu-se de-a v-ați ascunselea, de-a uite popa nu e popa, de-a ineluș-învîrtecuș.

Pe urmă veniră și purceii cu spinarea ca briciul, mîncînd alune, cartofi, dovleci. Veni [calul sălbatic, bizonul, renul, cu coarnele lui rămuroase de cerb răsfirîndu-i-se pe frunte, veni și el — și vulpea, și lupul.

Popîndăii făcură o tumbă înapoi în vizuinele lor cînd veniră vulpea şi lupul. Iar vulpea și lupul se așezară în fața vizuinelor lor şi le spuseră:

— Parc-ați fi șoareci, alergați ca șoarecii, şi chiar sînteți șoareci, șoareci cu dungi. Pfui! Nu sînteți decît niște şoareci. Pfui!

Pentru prima oară cineva le spunea „pfui" popîndăilor. Așa că se așezară în cerc cu nasurile ridicate, întrebînd:

— Ce-nseamnă vorba asta „pfui"?

Și un bătrîn socotitor al vremii, cu blana numai petice, cu dungile de pe coada cea moale peticite cu petice, bătrînul acesta popîndău le spuse:

— „Pfui" vrea să spună mai mult decît înseamnă, ori de cîte ori este rostit.

După asta veniră Cei Dinainte și Cei De După spunînd: „Pfui!" și spunînd-o în atîtea chipuri, pînă cînd vulpea, și lupul, și cerbul, și calul sălbatic, și bizonul, și porcul cu spinarea ca briciul își puseră coada pe spinare și o luară la sănătoasa fără să se mai uite înapoi.

Atunci Cei Dinainte și Cei De După se apucară să-și clădească fel de fel de case: de iarbă, din butuci, din scînduri, din șipci cu ipsos, case de piatră, cărămidă și oțel; dar cele mai multe dintre case erau din scînduri cu cuie care să prindă scîndurile unele de altele, să se adăpostească de ploaie și de vînt, și de viscol.

La început, Cei Dinainte şi Cei De După povestiră istorioare, se ținură de glume, cîntară cîntece, ținîndu-se de umeri. Săpară puțuri, ajutîndu-se unii pe alții să scoată apă. Construiră sobe împreună, ajutîndu-se să-și scoată fumul din casă. Și-n fiecare an în ajun de sărbătoarea denumită Ziua Mulțumirii[1], se duceau împreună cu sapele lor de săpat gropi pentru stîlpi și săpau toate gropile pentru stîlpii anului care urma să vină.

---

[1] Sărbătoare americană la începutul lunii noiembrie (n. t.)

Asta se-ntîmpla dimineața. În după-amiaza aceleiași zile își luau fiecare curățitorul de rezervoare și curățau toate rezervoarele pentru anul care avea să vină. Și-n ziua următoare, cînd se sărbătorea Ziua Mulțumirii, rupeau oase de curcan și-și mulțumeau unii altora pentru că-și săpaseră toate gropile pentru stîlpi și-și curățiseră toate rezervoarele pentru anul care avea să vină.

Dacă Cei De După aveau nevoie de porumb de mătură ca să-și facă mături, Cei Dinainte veneau și le spuneau:

— Uite porumb de mătură.

Dacă Cei Dinainte aveau nevoie de un ulcior de melasă, Cei De După veneau și le spuneau:

— Uite ulciorul de melasă.

Își dădeau unii altora ouă mari de rață să le prăjească, mari ouă de gîscă să le fiarbă, ouă purpurii de porumbel pentru micul dejun din ziua de Paști. Vagoane întregi de ouă de Bantam roșii-gălbui treceau încoace și-ncolo între Cei Dinainte și Cei De După. Și ei luară căruțe-ntregi pline de găini de Bantam roșii-gălbui și le vîndură între ei pentru căruțe-ntregi de cocoși de Bantam roșii-gălbui.

Și odată, la o petrecere, într-o după-amiază de vară, Cei Dinainte le dădură Celor De După o mie de clești de gheață din aur, cu inimi și mîini cioplite pe mînere. Iar Cei De După le dădură Celor Dinainte o mie de cărucioare de argint, cu inimi și mîini cioplite pe mînere.

Pe urmă veniră porci, porci, porci și iară porci. Și Cei Dinainte și Cei De După spuseră că porcii trebuiau vopsiţi. Şi se făcu război pentru a hotărî dacă să fie vopsiţi în roşu sau în verde. Cei ce spuseră să fie în roşu învinseră.

Războiul următor trebuia să hotărască dacă porcii să fie vopsiţi cadrilat sau în dungi. Învinseră cei ce spuseseră „cadrilat". Iar războiul care urmă după acesta trebui să hotărască dacă să fie cadrilatul vopsit roşu sau verde. Învinseră cei cu verde.

Şi după asta veni războiul cel mai lung dintre toate, şi care dură pînă aproape în zilele de-acum. Şi-acest război hotărî ca porcii să fie vopsiţi şi cu roşu şi cu verde, şi să fie şi cadrilaţi şi în dungi.

Abia atunci se odihniră. Dar a fost o odihnă de scurtă durată. Pentru că după asta veni războiul care să hotărască dacă culegătorii de piersici să culeagă piersici marţea dimineaţă sau sîmbăta după-amiază. Cîştigară cei cu marţea dimineaţă. Acesta fusese un război scurt. După el urmă un război lung — pentru a hotărî dacă cei ce se caţără pe stîlpii de telegraf să mănînce ceapă la prînz cu lingura sau dacă cei ce spală vase să-şi păstreze banii în urechile porcilor cu lacăte prinse cu cleştele.

Şi aşa războaiele urmară unul după altul. Şi între războaie îşi ziceau unii altora prostănaci şi prostălăi, bandiţi şi escroci şi hoţi, vagabonzi şi pierde-vară şi mari pierde-vară şi mari pierde-vară soioşi, marionete şi fantoşe, mumii, caraghioşi şi batjocuri, sforăitori, capete pătrate, gură-cască, şnapani, zgîrie-brînză, nătîngi, neghiobi şi idioţi, smiorcăiţi şi sclifosiţi.

Uneori, cînd oboseau să-şi tot azvîrle nume batjocoritoare, le scriau în aer cu degetele şi se strîmbau unii la alţii, scoţîndu-şi limba, o limbă răsucită covrig.

Și după o vreme, pare-se, n-a mai fost porumb, nici mături de porumb, nici mături, nici măcar urmă de porumb, sau de mătură de porumb sau de mătură. Și n-au mai fost ouă de rață de prăjit, nici ouă de gîscă de fiert, nici ouă de Bantam roșii-gălbui, nici găini de Bantam roșii-gălbui, nici cocoși de Bantam roșii-gălbui, nici căruțe pentru încărcat ouă de Bantam roșii-gălbui, nici căruțe de încărcat găini de Bantam roșii-gălbui și cocoși de Bantam roșii-gălbui.

Și cei o mie de clești de gheață din aur pe care Cei Dinainte le-au dat Celor De După, și cele o mie de cărucioare de argint pe care Cei De După le-au dat Celor Dinainte, și unele și altele cu inimi și mîini cioplite pe mînere, s-au spart de mult, într-unul din primele războaie care urmau să hotărască dacă porcii să fie vopsiți totdeauna și roșu și verde, în același timp cadrilat și în dungi.

Și pînă în cele din urmă, n-au mai fost nici porci de vopsit, fie în roșu, fie în verde, sau cadrilat sau în dungi. Porci, porci, porcii pieriră.

Așa că Cei Dinainte și Cei De După pieriră cu toții în războaie sau își înșurubară picioare de lemn pe cioturile lor de picioare, și plecară de-acolo către prerii mai mari, mai mari, sau porniră către rîuri și munți, oprindu-se mereu din drum ca să numere cîți purici se găsesc în fiecare grămadă de purici pe care-o găsesc. Dacă vedeți cumva pe cineva oprindu-se să numere cîți purici sînt într-o grămadă de purici, să știți că acela e ori unul dintre Cei Dinainte, ori unul dintre Cei De După.

Așa încît popîndăii negri și cu dungi cafenii stau iară cu spinările drept în sus, sprijiniți în cozile lor moi căptușite, în susurul melodios de primăvară al vîntului de sud, spunîndu-și unii altora:

— Asta-i preria și preria e a noastră.

Și astăzi încă, departe, departe, acolo unde cerul se lasă spre pămînt și asfințiturile-și deschid porțile ca nopțile să intre prin ele, unde vînturile hoinare se-ntîlnesc, și se schimbă la chip și se-ntorc — popîndăii se joacă leapșa pe ouate, de-a v-ați ascunselea, de-a uite popa nu e popa, de-aineluș-învîrtecuș. Și uneori se așază în cerc și se-ntreabă:

— Ce-nseamnă vorba asta „pfui"?

Și un bătrîn socotitor al vremii le răspunde:

— „Pfui" vrea să spună mai mult decît înseamnă, ori de cîte ori este rostit.

Asta-i povestea pe care tînărul șobolan i-a povestit-o celuilalt tînăr șobolan sub leandri, sub trandafiri, în timp ce cei doi scufundoi îndrăgostiți stăteau pe gard în razele de lună privind la scînduri și ascultînd.

Tînărul șobolan care povestise istorioara de-abia apucase să-nceapă să-și mănînce cuiul pe care-l mesteca, în timp ce tînărul șobolan care ascultase mestecase și înghițise un piron întreg.

Și pe cînd cei doi scufundoi de pe gard se uitau la leandrul sălbatic alergător și la trandafirii agățători sălbatici alergători de peste scîndurelele din lumina lunii, își spuseră unul altuia:

— E ușor să fii un scufundoi... printre scufundoi... nu-i așa?

Și coborîră de pe gard și se duseră acasă în clarul de lună.

7. O poveste din iarba înaltă

Persoane : John Jack Johannes Hummadummaduffer zis şi Ladă de Nutreţ
Eva Evelyn Evanghelina Hummadummaduffer zisă şi Azurul Cerului
Luna recoltei
Un greier din claia de fîn

Pui-de-Lună
Semilună
Lună-de-Argint

Sonerii de uşi, hornuri, pivniţe

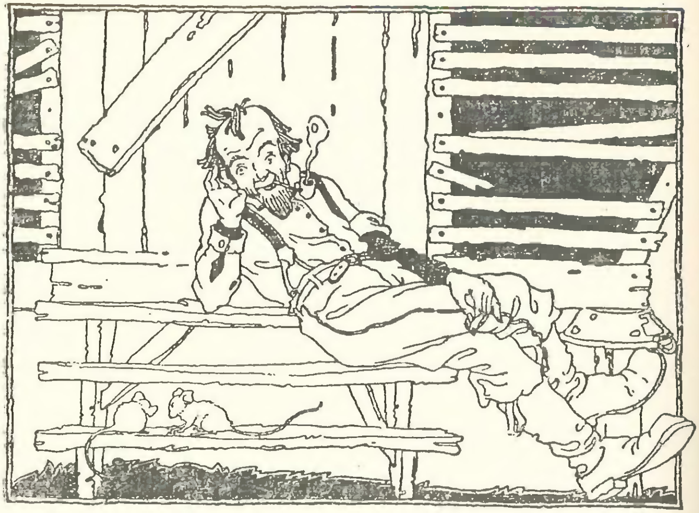

Greierul din claia de fîn şi cît de diferite sînt lucrurile sus, în oraşele din lună

În lanurile de porumb din preria vălurită de lîngă rîul Șampon locuiește un bătrîn atît de zbîrcit, de parcă și-ar fi pus pe față o piele anume numai din încrețituri. Îl cheamă John Jack Johannes Hummadummaduffer. Dar prietenii și cei ce-l cunosc îi zic Ladă de Nutreț.

Fiica lui i-o fată a lanului de porumb, cu părul strălucind ca mătasea de porumb toamna, cînd porumbul e copt. Șuvițele de mătasea porumbului atîrnă și flutură în bătaia vîntului într-un auriu întunecat ruginiu și par împletite cu părul ei. O cheamă

Eva Evelyn Evanghelina Hummadummaduffer. Dar prietenii și cei care o cunosc îi zic Azurul Cerului.

Luna a unsprezecea, noiembrie, sosește în fiecare an prin lanurile de porumb ale acelei vălurite prerii. Căruțele aduc porumbul de pe cîmp în zilele recoltei și crăpăturile ieslelor de porumb strălucesc de galbenul și aurul porumbului.

Pe cer sosește și luna recoltei. Se spune că stivuiește șuvițe din clarul de lună auriu de noiembrie în clăi de porumb de aur pe cer. Așa se spune.

În acele dimineți de noiembrie, bătrînul căruia îi ziceau Ladă de Nutreț se așezase acolo unde soarele lumina pe marginile ieslei.

Fata căreia-i spuneau Azurul Cerului, cu toate că numele ei de fapt era Eva Evelyn Evanghelina Hummadummaduffer, veni agale într-o astfel de dimineață. Tatăl ei, care stătea în soare cu spatele la iesle, îi spuse că el în fiecare an se așază acolo să asculte cum se pregătesc șoarecii din lanul de grîu să se mute în casa cea mare a fermei.

— Cînd vine-nghețul și porumbul e curățat și așezat în hambare, lanurile sînt curățate și sosesc nopțile cele reci. Atunci tata-șoarece și mama-șoarece le zic copiilor lor că a venit timpul să se furișeze în pivnița și în podul casei fermei — îi spuse Ladă de Nutreț.

— Ascult — îi răspunse ea — și cred că-i aud pe tata-șoarece și pe mama-șoarece spunîndu-le copiilor lor cum au să dea acolo peste zdrențe și hîrtii și lînă și așchii și talaș și păr, și-au să-și facă cuiburi călduroase pentru iarnă în noua casă a fermei — dacă nici o pisică, motan sau pisică-motan n-are să-i piardă.

Bătrînul Ladă de Nutreț își frecă spinarea și umerii de marginile hambarului și-și spălă mîinile de parcă le-ar fi spălat în aurul razelor de soare ale toamnei. Pe urmă istorisi această întîmplare:

În acel timp al anului cînd șoarecele de pe cîmp șușotește așa de-l pot auzi și eu, îmi amintesc de un noiembrie odată, pe cînd eram copil.

Într-o noapte, cînd luna recoltei strălucea pe cer și stivuia clăi de porumb de aur pe cer, m-am rătăcit. În loc să merg spre casă, mă depărtam de casă. Și-n ziua următoare și-n noaptea următoare în loc să merg spre casă, mă-ndepărtam de casă.

Și-n cea de a doua noapte am ajuns la o claie de fîn în care cînta un greier galben-auriu. Și cînta același cîntec pe care greierii îl cîntă în carele de fîn acasă, unde toți cei din familia Hummadummaduffer strîng fîn și porumb, în lanurile de porumb de lîngă rîul Șampon.

Și greierul îmi spuse, acest greier, că dacă stă să asculte cu atenție și dacă totu-i liniștit în iarbă și pe cer, atunci poate să audă greierii de aur cum cîntă în clăile de fîn pe care luna le-a strîns pe cer.

M-am dus să mă culc ascultînd cum cîntă greierii galbeni-aurii în acel car cu fîn. Și a doua zi, dis-de-dimineață, cred că mult înainte de-a răsări soarele, am pornit amîndoi într-o lungă călătorie, departe de carul cu fîn.

Am luat-o la drum. Greierul galben-auriu îmi arăta drumul.

— Este chemarea lunii recoltei de pe cer —îmi spuse într-o șoaptă cîntată —ne ducem sus, în orașele din lună, unde luna recoltei stivuiește clăile de porumb pe cer.

Am ajuns într-o mică vale a cerului. Acolo, luna recoltei furişase trei mici oraşe, trei mici oraşe denumite Semilună, Pui-de-Lună şi Lună-de-Argint.

În oraşul Semilună, oamenii *privesc* afară din case prin uşi şi *intră* în case pe ferestre. Aşa încît toate clopotele de la uşi au fost luate şi aşezate la ferestre. De cîte ori voiam să sunăm un clopot de intrare, ne duceam la fereastră.

În oraşul Pui-de-Lună, hornurile caselor aveau ferestre pentru ca fumul să privească afară pe fereastră şi să vadă cum e vremea, mai înainte de a ieşi pe horn. Şi de cîte ori hornurile obosesc de a sta ţintuite sus, pe acoperiş, coboară în pivniţe şi se apucă să danseze. Noi am văzut cinci hornuri coborînd de pe acoperiş, luîndu-se de mîini, îndoindu-şi capetele şi apucîndu-se să danseze un dans vesel al hornurilor.

În oraşul Lună-de-Argint, pivniţele sînt nemulţumite. Ele îşi spun una alteia: „Am obosit să stăm tot dedesubt, mereu dedesubt". Se furişează afară din case şi se caţără sus, pe vîrful acoperişului.

Şi asta-i tot ce-am văzut acolo sus printre oraşele din lună: oraşele Semilună, Pui-de-Lună şi Lună-de-Argint. A trebuit să ne întoarcem repede la claia de fîn, ca să ne putem trezi de dimineaţă după somnul nopţii.

— Totdeauna cînd vine vremea asta a anului, mi-aduc aminte de acel noiembrie — îi spuse bătrînul Ladă de Nutreţ fetei sale Azurul Cerului.

Şi Azurul Cerului îi răspunse:

— Am să încerc să mă culc şi eu uneori într-o claie de fîn în noiembrie, numai ca să văd dacă are să vină vreun greier galben-auriu să murmure cîntece și să mă ia cu el într-o călătorie spre locurile în care clopotele ușilor sînt la ferestre, iar hornurile coboară de pe acoperișurile caselor și se-apucă să danseze.

Bătrînul îi șopti:

— Nu uita nici de pivnițele ostenite de-a sta tot dedesubt, mereu dedesubt.

8. Două povești din Oklahoma și Nebraska

Persoane : Ionas Ionas Huckabuck
Mama Mama Huckabuck
Pony Pony Huckabuck

Un dovleac galben
O cataramă de argint
O cataramă de papuc chinezesc de argint
Floricele de porumb

Yang Yang
Hei Hei
Mama lor

Umbra gîştei
Piciorul stîng al umbrei gîştei
O casă din Oklahoma

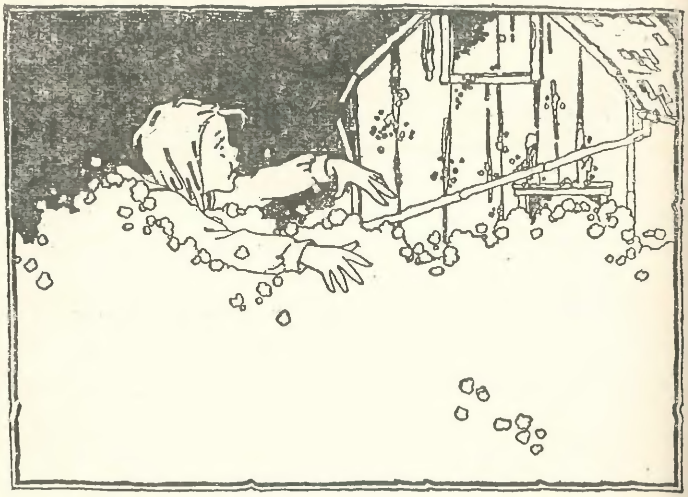

Familia Huckabuck și cum a cultivat porumb de floricele în Nebraska, a plecat și a venit înapoi

Ionas Ionas Huckabuck era un fermier din Nebraska și avea o nevastă Mama Mama Huckabuck și o fiică Pony Pony Huckabuck.

— Tatăl tău ți-a dat de două ori același nume de botez — îi spuneau oamenii.

Și el le răspundea:

— Da, două nume sînt mai ușor de ținut minte. Dacă mă strigi după primul meu nume Ionas și n-aud, atunci am să aud poate cînd mă strigi după al doilea nume Ionas. Și pe urmă — adăugă el — i-am dat fetei mele cu fața ca un ponei numele de Pony Pony, pentru că dacă nu mă aude cînd o strig prima oară, să audă cu siguranță cînd o strig a doua oară.

Și uite așa trăiau ei la o fermă unde cultivau porumb pentru floricele de porumb, tustrei: Ionas Ionas Huckabuck, nevasta lui, Mama Mama Huckabuck, și fata lor cu fața ca un ponei, Pony Pony Huckabuck.

Și într-un an, după ce și-au cules recolta, li se umplură de porumb toate hambarele, lăzile, șoproanele, bărăcile și toate șurile și cotloanele fermei; toate se umplură de porumb.

— Am venit în Nebraska să cultivăm porumb de floricele — spuse Ionas Ionas — și cred că am cules în anul ăsta îndeajuns porumb pentru toți cîți fac floricele și pentru toți prietenii și toate rubedeniile celor ce fac floricele de porumb în Statele Unite.

Acesta era tocmai anul în care Pony Pony urma să-și coacă singură, cu mîna ei, prima ei plăcintă de dovleac. Într-un colț al unei lăzi cu porumb, ladă plină vîrf cu porumb, își ținea secretul: un dovleac rotund, un dovleac durduliu, galben, un dovleac barosan, plin de pete aurii.

Ea duse dovleacul în bucătărie, luă un cuțit lung, ascuțit și lucitor și tăie dovleacul drept prin mijloc, încît căpătă două mari jumătăți de dovleac. Iar amîndouă jumătățile erau și pe dinăuntru ca și pe dinafară de un galben aprins, pătat cu pete aurii.

Ceva lucea însă argintiu. Și Pony Pony se-ntrebă de unde apăruse în dovleac licărul acela argintiu. Își înfundă degetele în dovleac, scormonind, și scoase la iveală ceea ce lucea.

— E-o cataramă! exclamă ea. O cataramă de argint, catarama unui papuc chinezesc de argint.

Alergă cu ea la tatăl ei și-i spuse:

— Uite ce-am găsit cînd am tăiat dovleacul galben-auriu, pătat cu pete de aur — catarama unui papuc chinezesc de argint.

— Asta-nseamnă că are să ni se schimbe soarta, și nu se știe dacă are să fie spre bine sau spre rău —îi spuse Ionas Ionas fiicei sale Pony Pony Huckabuck.

Pe urmă ea alergă cu catarama la mamă-sa și-i spuse:

— Uite ce-am găsit cînd am tăiat dovleacul galben-auriu, pătat cu pete aurii — catarama unui papuc chinezesc de argint.

— Asta-nseamnă că are să ni se schimbe soarta, și nu se știe dacă are să fie spre bine sau spre rău — îi spuse Mama Mama Huckabuck.

Și iată că în chiar noaptea aceea luă foc ferma cu toate hambarele, șoproanele, șurile, lăzile și cotloanele în care era ținut porumbul. Toată noaptea porumbul s-a prăjit. Dimineața, tot pămîntul în jurul casei fermei și hambarului era acoperit cu floricele de porumb, încît părea acoperit cu un strat gros de zăpadă.

A doua zi, toată ziua, focul arse într-una, prăjind fără oprire boabele de porumb, încît cînd Pony Pony încercă să iasă din casă ca să se ducă la hambar, floricelele de porumb îi ajunseră pînă la umeri. Și-n noaptea aceea, în toate hambarele, lăzile, șoproanele, șurile și cotloanele fermei, porumbul continuă să se prăjească.

În dimineața următoare, cînd Ionas Ionas Huckabuck privi afară pe fereastra de la etaj, văzu porumbul prăjindu-se și înălțîndu-și stratul tot mai sus și mai sus. Ajungea acum pînă aproape de fereastră. Înainte de-a se-nsera și a se-ntuneca în ziua aceea, Ionas Ionas Huckabuck, împreună cu nevastă-sa, Mama Mama Huckabuck, și cu fata lor, Pony Pony Huckabuck, părăsiră ferma, zicîndu-și:

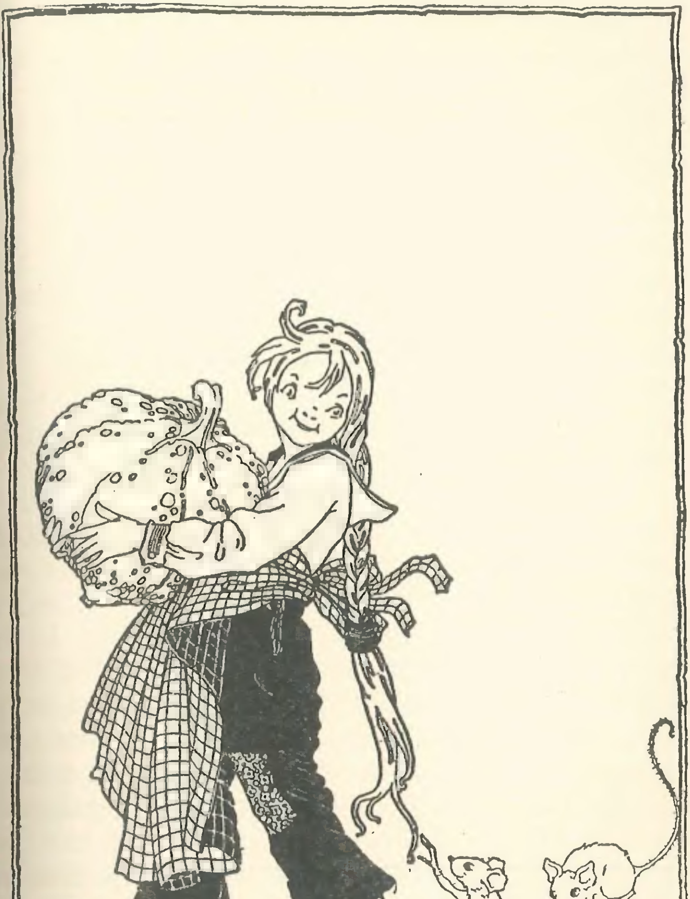

Ea duse dovleacul în bucătărie.

— Am venit noi în Nebraska să cultivăm porumb, dar asta-i prea de tot. N-o să ne mai întoarcem pînă cînd vîntul n-are să împrăștie toate floricelele de porumb, ducîndu-le de aici. Nu ne mai întoarcem pînă nu căpătăm de la soartă un semn și un semnal că o putem face.

S-au dus în orașul Oskaloosa din statul Iowa. Și-n anul următor, Pony Pony Huckabuck se simți tare mîndră cînd de pe trotuarul unei străzi îl văzu pe tatăl ei stînd cocoțat sus pe capra unei căruțe de cărbuni, conducînd doi cai mari și iuți, înhămați la căruță cu hamuri împodobite cu alămuri lucitoare. Și cu toate că Pony Pony și Ionas Ionas au fost mîndri de dînșii, foarte mîndri în tot acel an, nu le-a venit de nicăieri nici un fel de semn, de semnal.

Anul următor a fost un alt an de care să fie mîndri, la fel de mîndri ca de cel petrecut în Oskaloosa. S-au dus la Paducah, în Kentucky, la Defiance, în Ohio; la Peoria, în Illinois; la Indianopolis, în Indiana; la Walla Walla, în Washington. Și-n toate locurile astea, Pony Pony Huckabuck l-a văzut pe tatăl ei, Ionas Ionas Huckabuck, stînd într-un șanț, cu cizme de cauciuc în picioare și ținînd în mîini o lopată de oțel lucitor cu care scotea lut galben și noroi negru din șanț și-l azvîrlea în sus, tot mai sus, peste umeri. Și cu toate că a fost un an de care puteau să fie mîndri, n-au căpătat nici de data asta vreun semn, vreun semnal.

Veni și anul următor. Era anul ce-i îndreptăți să fie mai mîndri ca oricînd. Acesta era anul în care Ionas Ionas Huckabuck și familia lui locuiră în orașul Elgin din statul Illinois, și Ionas Ionas era veghetor într-o fabrică de ceasornice de vegheat și veghea ceasornicele de vegheat.

— Știu unde-ai fost — i-a spus într-o seară Mama Mama Huckabuck lui Pony Pony Huckabuck. Ai fost la fabrica de ceasuri de vegheat, să-l veghezi pe taică-tău cum veghează ceasornicele de vegheat.

— Da — îi răspunse Pony Pony — da, și-n seara asta, pe cînd îl vegheam pe tata cum veghea ceasornicele de vegheat din fabrica de ceasornice de vegheat, am privit peste umărul meu stîng și-am văzut un sergent cu o stea și cu nasturi de alamă, care mă veghea, să vadă dacă-l veghez pe tata veghind ceasornicele de vegheat în fabrica de ceasornice de vegheat.

Iată un an de care să fii într-adevăr mîndru! Pony Pony își puse bani la o parte. Și în ziua cînd căzu marea sărbătoare, Ziua Mulțumirii, Pony Pony își zise:

— Am să caut un dovleac, să fac o plăcintă cu dovleac.

Căută pe la toți vînzătorii, umblînd de la unul la altul; pîndi apoi carele fermelor venind la Elgin cu dovleci. Și în cele din urmă găsi ceea ce căuta: dovleacul acela galben, pătat cu pete aurii. Îl luă acasă, îl tăie, și văzu că pe dinăuntru era la fel ca pe dinafară: de-un galben aprins, pătat cu pete aurii. Și înlăuntrul său ceva lucea argintiu. Ea-și înfundă atunci degetele în dovleac, scormoni și trase, trase pînă cînd scoase afară ceea ce lucea argintiu.

— E un semn, e un semnal — își spuse ea. E-o cataramă, o cataramă de papuc. Este perechea celeilalte catarame. Are să ni se schimbe soarta. Ura! Uraaaa!

După care se duse să-i spună tatălui și mamei, de cataramă. Și astfel, ei se întoarseră la ferma din Nebraska. În vremea asta, vîntul suflase și suflase trei ani de zile încheiați, și toate floricelele de porumb fuseseră împrăștiate, și duse de-acolo cine știe unde.

— Acum o să fim iară fermieri — vorbi Ionas Ionas Huckabuck către Mama Mama Huckabuck și Pony Pony Huckabuck. Și vom cultiva varză, sfeclă și napi; vom cultiva dovleci, napi rutabaga, bostani, curcubăț și piper pentru murături; vom cultiva grîu, ovăz, orz, secară. Vom cultiva porumb indian sau porumb asiatic, dar *nu* vom cultiva nici un fel de porumb de floricele pentru cei ce fac din porumb floricele.

Și fata cu fața ca un ponei, Pony Pony Huckabuck, a fost mîndră, pentru că purta papuci noi, negri; iar în jurul gleznei, ca să-i țină papucii strîns pe piciorul stîng și pe piciorul drept, erau două catarame, catarame de argint, catarame de papuci chinezești argintii. Și cataramele erau perechi.

Uneori de Ziua Mulțumirii și în ziua de Crăciun și în cea de Anul Nou, ea le spune prietenilor ei să fie atenți cînd despică un dovleac.

— Un dovleac poate să-ți schimbe soarta, din bună s-o facă rea și din rea s-o facă bună — spunea Pony Pony.

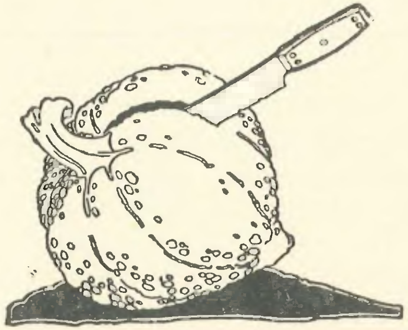

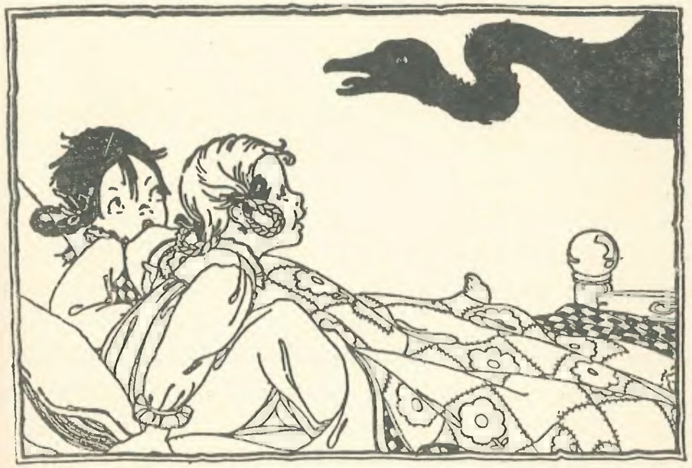

Yang Yang și Hei Hei, sau cîntecul piciorului stîng al umbrei gîștei din Oklahoma

Yang Yang și Hei Hei erau două fete care locuiseră în orașul Bardă-de-Luptă din statul Michigan, mai înainte de a se muta la Gaura Roții-de-Căruță din statul Colorado și apoi înapoi la Ușile-Sparte din statul Ohio, și apoi spre nord la Ferestrele-Deschise din statul Iowa și în cele din urmă în sud la Trifoiul-Alfafa din statul Oklahoma, unde obișnuiesc să-și spună una alteia:

— Casa noastră din Oklahoma este în Oklahoma.

Într-o dimineață de vară, Yang Yang și Hei Hei se treziră spunîndu-și ca de obicei:

— Casa noastră din Oklahoma este în Oklahoma.

Dar acea dimineață era tocmai cea în care umbra unei gîște zbură înăuntru pe fereastra deschisă, chiar deasupra patului în care Yang Yang și Hei Hei dormeau cu ochii închiși toată noaptea și se trezeau cu ochii deschiși dimineața. Umbra gîștei fîlfîi un timp de-a lungul tavanului, flutură un timp de-a lungul peretelui și apoi, după încă un fîlfîit și-o fluturare, se așeză pe perete ca și cum ar fi fost zugrăveala unei gîște așezate anume acolo ca să te uiți la ea, atît doar că era o zugrăveală vie, care-și arcuia gîtul și apoi și-l întindea drept înainte.

— Yang yang — țipă atunci Yang Yang — yang yang!

— Hei hei — șopti Hei Hei — hei hei!

Și-n timp ce Hei Hei continua să cheme încet și ademenitor hei hei, Yang Yang continua să țipe yang yang cu un glas strident și zgomotos, pînă cînd toți cei din casele vecine îi auziră yang-yang-urile.

Umbra gîștei își ridică puțin aripa stîngă, își ridică puțin piciorul drept, se înălță pe picioarele ei de gîscă și păși de jur împrejur, rotocol, pe picioarele ei de gîscă. Și de cîte ori încheia un rotocol, se întorcea în același loc din care pornise, cu piciorul stîng sau cu cel drept în aceeași urmă de picior din care pornise. Pe urmă se opri în același loc, ca o zugrăveală așezată acolo ca să te uiți la ea, atît doar că era o zugrăveală vie, cu gîtul uneori întins drept în sus, alteori aplecat într-o înclinare lungă arcuită.

Yang Yang își azvîrli de pe ea plapuma, coborî din pat și o luă la goană pe scări în jos, chemîndu-și mama cu yang-yang-urile ei. Dar Hei Hei se așeză în capul oaselor în pat, rîzînd și numărîndu-și degetele roz de la picioare, pentru a vedea dacă erau tot zece degete roz ca și în dimineața dinainte. Și pe cînd își număra degetele roz, se uita cu coada ochiului la umbra gîștei de pe perete.

Și din nou umbra gîștei își ridică puțin aripa stîngă, își ridică puțin piciorul drept, se înălță pe picioarele ei de gîscă și păși de jur împrejur, rotocol, pe picioarele ei de gîscă. Și de cîte ori încheia un rotocol, se întorcea în același loc din care pornise, cu piciorul stîng sau cu cel drept în aceeași urmă de picior din care pornise. Pe urmă se opri în același loc în care se așezase pe perete ca o zugrăveală la care să te uiți, atît doar că era o zugrăveală vie, cu gîtul întins mai întîi drept în sus și apoi aplecîndu-i-se într-o înclinare lungă arcuită.

Și-n tot timpul ăsta, mica Hei Hei stătea în capul oaselor în pat, numărîndu-și degetele roz de la picioare și uitîndu-se cu coada ochiului la umbra gîștei.

Din cînd în cînd, mica Hei Hei șoptea:

— Bună dimineața, ție, hei hei și iar hei hei, mă uitam pe fereastră cînd ai intrat. Te-am văzut așezîndu-te pe perete ca o zugrăveală. Te-am văzut cum ai început să umbli și cum te-ai întors acolo de unde-ai pornit, cu gîtul întins drept în sus, apoi cu gîtul aplecat într-o înclinare. Îți dau bună dimineața. Îți trimit o suflare de hei hei, ba îți trimit două suflări de hei hei.

Atunci umbra de gîscă, parcă pentru a răspunde la bună dimineața și pentru a răspunde la ceea ce Hei Hei înțelesese spunîndu-i: „Îți trimit două suflări de hei hei“, își întinse gîtul în sus, drept și lung, mai lung decît oricînd pînă atunci, și apoi își aplecă gîtul într-o înclinare mai mare decît oricînd pînă atunci.

Și-n tot acest timp, Hei Hei stătea în pat pipăindu-și degetele de la picioare cu degetele de la mînă, pentru a vedea dacă avea cîte un deget la picior pentru fiecare deget de la mînă, și pentru a vedea dacă avea un mic deget roz la picior care să se potrivească la degetul ei mic roz de la mînă, și pentru a vedea dacă are un deget mare, lat și-ndesat la picior care să se potrivească cu degetul ei cel mare, lat și-ndesat de la mînă.

Și pe urmă, cînd în cameră se făcu o liniște adîncă, umbra de gîscă își ridică piciorul ei stîng și începu să cînte — să cînte întocmai cum cîntă întotdeauna o umbră de gîscă — cu piciorul stîng — atît de ușor încît trebuie să asculți cu cele mai mici și mai fine ascultătoare pe care le ai în adîncul urechilor.

Și iată cîntecul, vechiul cîntec de modă veche, cîntec al piciorului stîng pe care umbra de gîscă îl cîntă pentru Hei Hei:

Fii un Yang Yang dacă vrei,
Fii un Hei Hei dacă vrei.

Yang Yang-ii mereu cheamă yang dimineața,
Hei Hei-ii mereu cîntă hei dimineața.

Dis-de-dimineață, cei care așază stau să-ți așeze,
Să-ți așeze pe nas, să-ți așeze-n urechi,
Să-ți așeze pe ochi și pe gene,
Să-ți așeze-n bărbia bărbiei bărbii.

Și după ce cîntă cîntecul piciorului stîng, umbra de gîscă păși de jur împrejur într-un lung rotocol, se-ntoarse în același loc din care pornise, se opri și stătu nemișcată cu mîndra nemișcare a unei gîște, și pe urmă își întinse gîtul în sus, drept și lung, mai lung decît oricînd pînă atunci, și apoi își aplecă gîtul înclinîndu-l și răsucindu-l în arcuri mai lungi decît oricînd pînă atunci.

Pe urmă umbra se desprinse de pe perete, dădu din aripi de-a lungul tavanului și deasupra patului, zbură afară pe fereastră și pieri, lăsînd-o pe Hei Hei singură, în capul oaselor, în pat, numărîndu-și degetele roz de la picioare.

Cu coada ochiului, ea se uită pe peretele camerei, la locul unde umbra de gîscă se așezase ca o zugrăveală. Și văzu acolo o pată ca o umbră. Se uită mai bine și văzu că era urma unui picior stîng, același picior stîng care cîntase cîntecul piciorului stîng.

După puțin timp, Yang Yang veni în cameră țipînd yang yang și ținîndu-se de șorțul mamei. Hei Hei îi povesti mamei toate întîmplările cîte se-ntîmplaseră. Dar mama n-o crezu. Atunci Hei Hei îi arătă pe perete piciorul stîng, pata de umbră lăsată în urmă de umbra gîștii cînd se desprinsese de pe perete.

Și astăzi, cînd Yang Yang și Hei Hei dorm toată noaptea cu ochii închiși și se trezesc dimineața cu ochii deschiși, uneori își mai spun:

— Casa noastră din Oklahoma este în Oklahoma.

Și uneori cîntă :

Fii un Yang Yang dacă vrei,
Fii un Hei Hei dacă vrei.

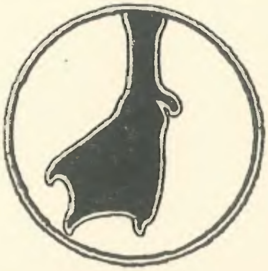

9. O poveste despre uriașii de-acum și despre piticii de-altădată

Persoane: Petruța Poftește-Flori-de-Cartof
Trei pisici care șoptesc
Hannah
Hannah Încă
Susquehannah

Hum Cel Tras ca Prin Inel

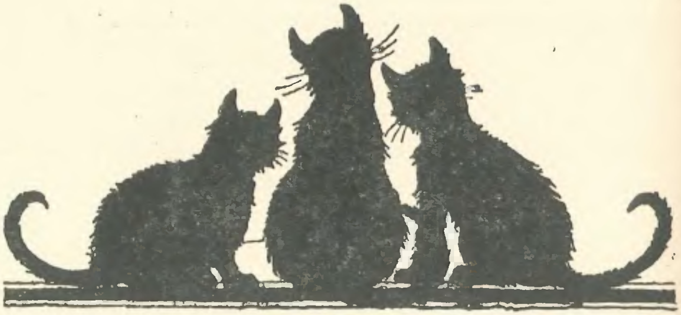

Cum au fost luaţi un zgîrie-nori şi un tren şi au fost duşi departe de Valea Ochiului-de-Porc, departe de Munţii Hîrleţ

Într-o dimineaţă de primăvară, Petruţa Pofteşte-Flori-de-Cartof stătea cu cele trei pisici ale ei: Hannah, Hannah Încă şi Susquehannah. Le punea celor trei pisici diferite întrebări. Dar totdeauna primea aceleaşi răspunsuri, orice le-ar fi întrebat.

Erau pisici care ştiau să şuşotească. Hannah era o pisică „da, da" şi mereu şoptea „da, da" şi nimic altceva. Hannah Încă era o pisică „nu, nu" şi mereu şoptea „nu, nu" şi nimic altceva. Iar Susquehannah era o pisică bîlbîită care şoptea ceva între da şi nu, şovăia cînd şoptea şi nimic altceva.

— Rînduiala-şi fluieră rînduiala şi rînduieşte mereu — îşi spuse Petruţa în şoaptă. E primăvară-n pădurile adînci şi peste-ntinsele pămînturi negre. Cîntătoarele şi ciripitoarele vin către nord să-şi facă iar cuiburi. Florile copacilor foşnitori îşi deschid buzele lor albe şi reci în ceaţa albăstruie. Oriunde îmi aţin urechea, cîte-o rînduială-şi fluieră rînduiala şi rînduieşte mereu. Primăvara din păduri şi din pămînturile negre cheamă primăvara care face să mă doară inima.

Şi iată că cele trei pisici care ştiau să şuşotească auziră ceea ce Petruţa Pofteşte-Flori-de-Cartof îşi murmura despre „primăvara care face să mă doară inima".

Şi Hannah, pisica — „da, da", răspunse „da, da", iar Hannah Încă, pisica — „nu, nu", răspunse „nu, nu" şi Susquehannah, pisica bîlbîită, şovăi între „da, da" şi „nu, nu". Şi Petruţa le mîngîie pe blană, le scărpină uşor între urechi şi îşi şopti:

— E-o dimineaţă în care să nu-ţi pese de nimic — şi mie nici nu-mi pasă.

În dimineaţa aceea, inima-i săltă şi-i tresări cînd zări sus, în înaltul cerului, o mierlă ce de-abia se vedea cît un strop. Apropiindu-se, ea fredona uşor, şi apoi îşi opri gunguritul, încetă să mai zboare, se lăsă să cadă... şi se-aşeză pe pămînt ca o uriaşă pasăre uşoară cu aripi mari strînse.

Hum Cel Tras ca Prin Inel ieşi din casă, îşi şterse mîinile pe cîrpele de ulei, aşeză un zbenghi de ulei de osie pe bărbia Petruţei, o sărută pe nas, îi dădu de două ori uşor peste urechi, şi pe urmă intrară împreună în casă să ia un întîrziat mic dejun, care pentru ea era cel de-al doilea mic dejun, iar pentru el, primul.

— Am zburat pînă am ajuns în Valea Ochiului-de-Porc din Munţii Hîrleţ — îi spuse Hum Cel Tras ca Prin Inel. Purceii-hîrleţ de acolo aleargă săpînd cu picioarele lor ca hîrleţele şi cu rîturile lor ca hîrleţele. Sînt porci jigăriţi, cu picioare lungi şi cu buzunare peste tot: urechi grase, în faţă, ca nişte buzunare, cozi grase, în spate, ca nişte buzunare, şi toate buzunarele pline cu praf ruginiu. Îşi înfundă nasul în buzunare, trag de acolo tot praful ruginiu și pe urmă strănută azvîrlindu-și praful ruginiu fiecare în obrazul zbîrcit și schimonosit al celuilalt. Am luat o sapă și o răzătoare cu motor, le-am pornit și am așteptat ca ele să sape și să răzuiască un oraș. Casele mi-au ajuns la glezne, fabricile mi-au ajuns la genunchi, iar vîrful acoperișului celui mai înalt zgîrie-nori mi se ridică pînă la nas. Un păianjen ieși în grabă dintr-o pivniță. Din gură îi căzu o carte. Și cînd am pus mîna pe ea, se prefăcu în praf ruginiu. N-am putut salva decît o singură pagină. În ea scria că milioane de oameni citiseră cartea și alte milioane aveau s-o mai citească.

Hum Cel Tras ca Prin Inel se căută în buzunar. Cînd scoase mîna, în palmă ținea un tren cu o locomotivă cuplată în față și un vagon de fumători și vagoane de dormit cuplate în spate.

— L-am curățat, ca să arate frumos pentru tine, Petruța — spuse el. Dar porcii-hîrleț au strănutat peste el cu praf ruginiu. Așază-l în batistă. Și-acum — urmă el — am să dezvelesc învelitorile de pe un zgîrie-nori... Ia uite-te la el!... Are treizeci de etaje. În vîrf este un catarg de steag pentru a așeza pe el un steag. La jumătatea înălțimii este un ceas cu limbile pierdute. La primul etaj este un restaurant cu inscripții: „Păziți-vă pălăriile și paltoanele". Uite și biroul administrației clădirii, cu o inscripție pe perete: „Fii scurt". Aici, ascensoarele aleargă în sus și în jos. Pe uși sînt tot felul de anunțuri de bancheri, doctori, avocați, asigurări de viață, de foc, ingineri termomecanici și de șantier, ingineri de poduri și de construcții în fier și în oțel, depozite, obligații, siguranțe, arhitecți, scriitori, detectivi, curățitoare de ferestre, bijuterii, diamante, ceasornice, haine, cămăși, ciorapi, mătase, lînă, bumbac, scînduri, cărămizi, nisip, porumb, ovăz, grîu, hîrtii, cerneală, creioane, cuțite, pești, pămînt, cărbune, ulei, pe o ușă se află o inscripție mare: „Cumpărăm și Vindem Orice", pe o altă ușă: „Fixăm orice", iar pe alte uși se poate citi: „Ca nicăieri", „Cea mai bună din lume", „Cea mai desăvîrșită din lume", „Cea mai veche întreprindere din lume", „Cea mai mare din lume", „Nicăieri mai mare", „Pe lume cea mai mare", „Cea mai mare ce s-a văzut vreodată".

Și Hum Cel Tras ca Prin Inel luă într-adevăr în brațe un zgîrie-nori, îl ridică în spinare și-l duse pe scări în sus, acolo unde Petruța Poftește-Flori-de-Cartof îi spuse să-l așeze, într-un colț al camerei ei. După care, ea scoase din batistă trenul cu locomotiva cuplată în față, cu vagonul de fumători și cu vagoanele de dormit cuplate în spate. Și așeză trenul chiar lîngă parterul acelui zgîrie-nori, astfel încît cei din tren să poată ieși afară și să intre drept în zgîrie-nori.

— Trenurile cele mititele și zgîrie-norii cei mici sînt tot atît de mari pentru cei de staturi mici ca și trenurile cele mari și zgîrie-norii cei mari pentru cei de staturi mari, nu-i așa? îl întrebă ea pe Hum Cel Tras ca Prin Inel.

Drept răspuns, el îi întinse o oglindă lungă cît o jumătate din degetul ei cel mic și-i spuse:

— Femeile din acest zgîrie-nori s-au deprins să se privească din cap pînă-n picioare în oglinda asta.

Și pe urmă Petruța începu să cînte un cîntec ca al unei păsări primăvara:

— Acum să uităm și de porcii-hîrleț care strănută praf ruginiu, și de Valea Ochiului-de-Porc, și de Munții Hîrleț. Să ne ducem acolo unde rînduiala-și fluieră rînduiala și rînduiește mereu, unde e iară primăvară-n pădurile adînci și peste-ntinsele pămînturi negre, unde cîntătoarele și ciripitoarele vin către nord să-și facă iar cuiburi și florile copacilor foșnitori își deschid buzele lor albe și reci în ceața albăstruie.

Și se așezară sub un copac în care verdele fraged al primăverii foșnea ușor în ramurile negre, și de unde le putură auzi pe Hannah, pe Hannah Încă și pe Susquehannah șușotind „da, da“, „nu, nu“, și șovăind bîlbîit între „da, da“ și „nu, nu“, mereu șovăind.

10. Trei povești despre litera X și cum intră ea în alfabet

Persoane : Un rege al stridiilor
Urechi de Lopată
Codiţă de Purcel
Oamenii care schimbă alfabetul

Un rege al cherestelei
Sărută-Mă
Ochi de In
Pisici sălbatice

Un om bogat
Argint albastru
Prietenii ei, cîntînd

În Ţara Rutabaga se povestesc şase sute de poveşti diferite despre felul în care a intrat pentru prima oară litera X în alfabet şi de ce s-a întîmplat asta. Autorul a ales dintre acestea, trei poveşti mai scurte şi mai ciudate. Sînt povestite în paginile următoare.

Codiță de Purcel

A fost odată, departe spre miazăzi, un rege al stridiilor, care se pricepea să deschidă scoica stridiilor și să scoată dinăuntru perlele. El ajunse bogat, și de peste tot începu să i se reverse bani cu nemiluita, fiindcă era un mare deschizător de stridii și se pricepea să scoată dinăuntru perlele.

Fiul acestui rege al stridiilor se numea Urechi de Lopată. Și mai de loc n-avea ținere de minte.

— Se pricepe să deschidă stridiile, dar uită să scoată perlele — spunea tatăl lui Urechi de Lopată. Se deprinde să-și amintească din ce în ce mai prost și să uite din ce în ce mai bine — spunea tatăl lui Urechi de Lopată.

În același loc, departe spre miazăzi, era o fetiță cu două codițe împletite pe spate și cu o față care spunea: „Venim încoa'; dar de pe unde?“ Și mama ei îi spunea Codiță de Purcel.

De două ori pe săptămînă, Codiță de Purcel alerga la măcelărie să cumpere un ciolan de supă. Dar înainte de a pleca de acasă, își încrucișa degetele, și pe urmă tot drumul pînă la măcelărie își ținea degetele încrucișate. Dacă se întîlnea cu prieteni care-i spuneau să se oprească să se joace împreună șotron sau forfecuța sau de-a hoții și vardiștii, ea le spunea:

— Am degetele-ncrucișate și alerg la măcelărie să iau un ciolan de supă.

Într-o dimineață, alergînd la măcelărie, se ciocni de-un băiat mătăhălos și aiurit și-l trînti cît era de lung pe trotuar.

— Nu te uiți pe unde-alergi? îl întrebă ea.

— Iar am uitat — spuse Urechi de Lopată. Îmi amintesc din ce în ce mai prost. Uit din ce în ce mai bine.

— Încrucișază-ți degetele, uite-așa — îi spuse Codiță de Purcel, arătîndu-i cum.

El alergă la măcelărie cu ea, și-o văzu că-și ține degetele încrucișate pe cînd măcelarul îi dădea ciolanul de supă.

— După ce-l iau — îi spuse ea — ciolanul îmi aduce aminte să mă duc cu el acasă. Dar pînă-l capăt, îmi țin degetele încrucișate.

Urechi de Lopată se duse la tatăl lui și se apucă să-l ajute să deschidă stridiile. Și-și ținu degetele încrucișate ca să-și aducă aminte să scoată dinăuntru perlele. Scoase o sută de găleți de perle chiar din prima zi și-i aduse tatălui cel mai lung, mătăsos, lucitor șirag de perle ce s-a văzut vreodată în țara stridiilor.

— Cum de-ai izbutit să faci asta? îl întrebă tatăl lui.

— Datorită degetelor încrucișate, uite-așa — îi răspunse Urechi de Lopată, încrucișîndu-și degetele ca o literă X. Ăsta-i felul în care să-ţi aminteşti mai bine şi să uiţi mai prost.

Atunci, regele stridiilor se duse să le povestească celor ce schimbă alfabetul toată întîmplarea. Cînd cei ce schimbă alfabetul auziră una ca asta, hotărîră să pună în alfabet o nouă literă, litera X, la sfîrşitul alfabetului, semnul degetelor încrucişate.

Iar în ziua nunţii Codiţei de Purcel cu Urechi de Lopată, cei ce schimbă alfabetul veniră cu toţii la nuntă, cu degetele încrucişate.

La cununie, cînd Codiţă de Purcel şi Urechi de Lopată se ridicară în picioare ca să fie căsătoriţi, îşi încrucişară degetele şi îşi spuseră unul altuia că-şi vor aminti de făgăduiala făcută.

Şi Codiţă de Purcel avea două şiraguri de perle împletite pe spate şi un obraz proaspăt şi dulce care parcă spunea: „Venim încoa'; dar de pe unde?“

Săruță-Mă

De mult, pe cînd purceii se cățărau pe hornuri și goneau pisicile-n copaci, de mult de tot, se spune c-a fost un rege al cherestelei care locuia într-o cetate de lîngă un rîu, cu multe pisici sălbatice prin codrii din împrejurimi.

Și regele cherestelei spuse:

— Îmi pierd părul și dinții și-am ostenit de multe lucruri; nu mai am decît o singură bucurie: copila mea, ca un licăr de lumină dănțuitoare pe mînerul bardei dimineața.

Copila regelui cherestelei era iute din fire și sălbatică. Nu sărutase niciodată. Nici mama ei, nici tatăl ei, nici vreun tînăr îndrăgit nu primise vreodată o pecete de dragoste a buzelor ei. Era mîndră. Și i se zicea Săruță-Mă.

Ei nu-i plăcea numele ăsta, Săruță-Mă. Niciodată nu i se zicea așa cînd era de față. Dacă se-ntîmpla să fie de față, i se zicea Găsește-Mă, Scapă-Mă, Ia-Mă. Nu pomeneau niciodată de sărutări, fiindcă știau că atunci o lua la goană și devenea așa cum spunea tatăl

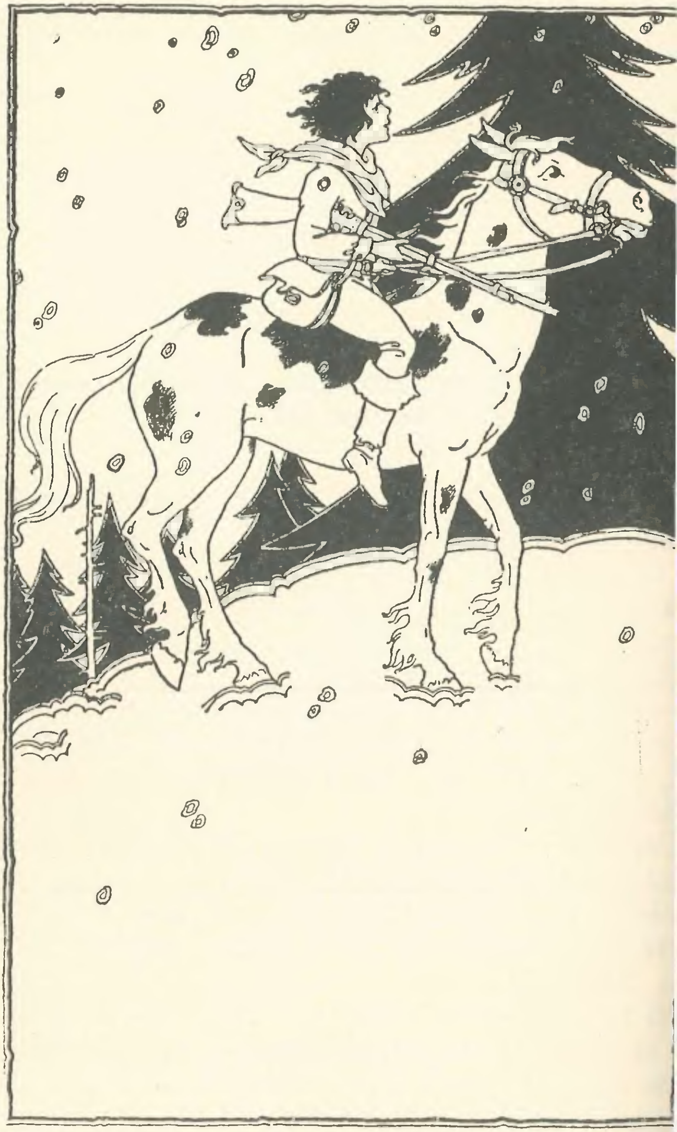

Toată ziua aceea, Ochi-de-In călători prin vijelie..

ei: „Un licăr de lumină dănțuitoare pe mînerul bardei dimineața".

Dar cînd nu era de față, ei se întrebau: „Unde-i astăzi Sărută-Mă?" sau vreunul spunea: „În fiecare dimineață, Sărută-Mă se face tot mai frumoasă; mă-ntreb dacă are să primească vreodată în toată tinerețea ei o sărutare de la un om care să merite să o sărute".

Într-o zi, Sărută-Mă se pierdu. Ieși din cetate călare pe-un cal, cu o pușcă, să vîneze pisici sălbatice — se duse în codrii din împrejurimi. Plecase încă din ajun. Toată noaptea umblase printr-o vijelie de zăpadă cu calul și pușca, vînînd pisici sălbatice. Și vijelia se-nteți în ziua următoare.

Și atunci regele cherestelei îl chemă la el pe un tînăr lung, lung și deșirat, cu fața tăbăcită și părul ca paiul. Și-i spuse:

— Ochi de In, ești omul cel mai leneș și mai nepăsător din întreaga țară a cherestelei de lîngă rîu; du-te acum prin vijelie, printre pisicile sălbatice, unde Sărută-Mă se luptă să-și apere viața, și scap-o.

— Eu sînt eroul potrivit pentru una ca asta. Eu sînt cel care știe ce are de făcut. Eu sînt cel care așteaptă de mult un asemenea prilej — răspunse Ochi de In.

Toată ziua aceea, Ochi de In călători prin vijelie cu un cal și cu o pușcă. Departe, departe călări el, pînă acolo unde Sărută-Mă, sălbatica Sărută-Mă cea iute din fire, stătea cu spatele rezemat de-o stîncă uriașă și vîna pisici sălbatice.

În țara aceea, vijeliile de zăpadă le fac pe pisicile sălbatice încă și mai sălbatice, și Sărută-Mă ostenise de-a tot împușca pisici sălbatice, ostenise de-a se lupta în zăpadă, era gata să se dea bătută și să le lase pe pisici s-o sfîșie.

Atunci sosi Ochi de In. Pisicile sălbatice săriră la el, şi el le azvîrli cît colo. Năvăliră mai multe pisici sălbatice, sărindu-i drept în faţă. El le apucă de gît şi le-azvîrli peste stînca cea uriaşă, sus în copaci, departe-n zăpadă şi-n vînt.

Pînă la urmă le luă pe toate pisicile sălbatice una cîte una şi le azvîrli atît de departe, încît să nu mai poată veni înapoi. O aşeză pe Sărută-Mă pe calul lui, se-ntoarse acasă la regele cherestelei şi-i spuse leneş şi nepăsător:

— Iată-ne!

Regele cherestelei văzu că faţa lui Ochi de In era acoperită toată cu semne în cruciş, ca litera X. Şi mai văzu regele cherestelei că pisicile sălbatice îi sfîşiaseră lui Ochi de In cămaşa, şi pe piept, pe umeri, pe braţe el avea semnele în cruciş ale ghearelor pisicilor sălbatice, semne în cruciş ca litera X.

Aşa că regele se duse la cei ce schimbă alfabetul şi le spuse să aşeze semnele în cruciş ale ghearelor pisicilor sălbatice în chip de literă nouă, litera X, la sfîrşitul alfabetului. Şi la nunta lui Sărută-Mă cu Ochi de In, cei ce schimbă alfabetul veniră purtînd gheare de pisică sălbatică încrucişate ca o literă X.

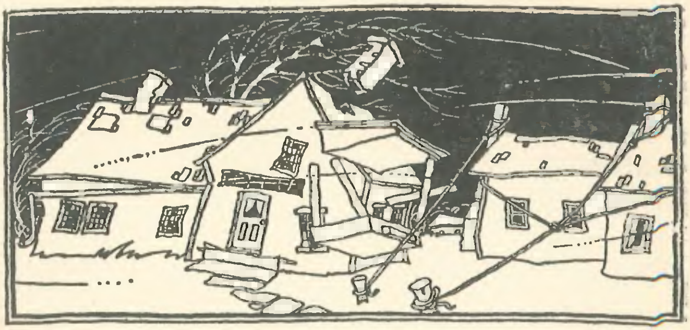

Argint Albastru

De mult, pe cînd anii erau întunecați și ploile cele negre obișnuiau să vină cu vînturi puternice, să smulgă porțile caselor și să scoată hornurile de pe case, grămădindu-le într-alte case, de mult, pe cînd oamenii aveau o mare înțelegere pentru ploaie și vînt, trăia un om bogat care avea o fată pe care-o iubea ca pe ochii din cap.

Și într-o noapte, cînd sosi ploaia cea neagră cu un vînt puternic care smulgea și scotea hornurile, fata omului bogat adormi un somn adînc.

Cînd se făcu dimineață, n-o mai putură trezi. Ploaia cea neagră și vîntul cel puternic nu se opriră toată ziua aceea, în timp ce fata dormea somnul ei adînc. Veniră la ea bărbați și femei cu muzică și flori; băieții și fetele cu care se-nsoțea la joc intrară la ea cîntînd tot felul de cîntece și strigînd-o pe nume. Dar ea dormea într-una. Și tot timpul, brațele îi erau puse cruce pe piept, brațul stîng deasupra celui drept, ca o literă X.

Zile trecură; două, cinci, șase, șapte zile trecură — și-n toată vremea asta ploaia cea neagră și vîntul cel puternic nu încetară nici o clipă, iar fata omului bogat nu se trezi nici o clipă să asculte muzica sau să miroasă florile, sau să-i audă măcar pe cei cu care se însoțea la joc, băieți și fete, cîntîndu-i tot felul de cîntece și strigînd-o.

Ea dormea mereu somnul ei adînc, cu brațele puse cruce pe piept, brațul stîng deasupra celui drept, ca o literă X.

Atunci îi făcură o raclă lungă de argint, destul de lungă ca să-i ajungă de la cap la picioare.

Pe urmă o îmbrăcară într-o rochie de argint ce bătea în albastru și-i așezară în jurul frunții o cununiță de argint albastru și-i puseră pantofi de argint albastru în picioare. O mătase ușoară de argint albastru și mîneci de argint îi acopereau brațul stîng și brațul drept — cele două brațe puse cruce pe piept ca litera X.

Luară apoi racla de argint și o duseră într-un colț al grădinii, acolo unde ea se ducea de obicei să privească liliacul albastru și cățărătoarele zorele albastre ale dimineții licărind în lumina albăstrie.

Printre frunzele bătrîne ale liliacului albastru și ale zorelelor de dimineață săpară un loc în care să fie așezată racla de argint.

Bărbați și femei cu muzică și flori stătură priveghind lîngă racla de argint, iar cei cu care ea se-nsoțise cîndva la joc, băieți și fete, i-au cîntat cîntecele pe care le cînta ea de obicei și i-au strigat numele.

Cînd totul se sfîrși și toți se-mprăștiară, din tot ce se-ntîmplase își amintiră mai cu seamă un singur lucru. Și anume cum stătuseră brațele ei în mătasea cea ușoară și în mînecile de argint albastru, brațul stîng deasupra celui drept ca o literă X.

Cineva se duse la regele țării aceleia și-i povesti despre toate astea, adică despre ploaia cea neagră care venise cu un vînt puternic, despre somnul cel adînc al fetei, despre cîntecele celor cu care se-nsoțea la joc, despre racla de argint și despre mătasea cea ușoară și mînecile de argint albastru pe brațele așezate cruce, cel stîng deasupra celui drept ca o literă X.

Pînă atunci nu se pomenise niciodată de o literă X în alfabet. După întîmplarea asta însă, regele hotărî: „Vom așeza în alfabet brațele ei puse cruce, vom avea astfel o literă nouă, numită X, ca fiecare să înțeleagă că o înmormîntare este frumoasă dacă e însoțită de cîntări ale tinerilor tovarăși de joacă“.

CUPRINS

PRIMA PARTE: POVEŞTI DIN ŢARA RUTABAGA

1

Trei poveşti despre găsirea căii ferate în zigzag, a purceilor cu şervețele la gît, a cuptoarelor pentru clovnii de circ, a satului Ficat-cu-Ceapă, a satului Bezele-cu Frişcă.

— Cum au pornit-o spre Ţara Rutabaga. 14
— Cum au adus înapoi satul Bezele-cu-Frişcă, după ce vîntul îl dusese departe.................... 23
— Cum au ajutat cei cinci şobolani ruginii să se găsească un sat nou...................... 29

2

Cinci poveşti despre Orbul cu Faţa de Cartof.

— Orbul cu Faţa de Cartof, care şi-a pierdut iepurele de diamant de pe acordeonul lui de aur.... 36
— Cum se distră Orbul cu Faţa de Cartof într-o frumoasă dimineaţă de primăvară........ 39
— Maimuţoiul cu Faţă Indiferentă şi Tigrul ca un Cîrnăcior 44
— Visul cu toboganul dinspre lună al Orbului cu Faţa de Cartof 48
— Cum află Dă-mi Securea despre calea ferată în zigzag şi cine-o făcuse în zigzag......... 51

3

Trei poveşti despre năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară.

— Povestea Blixiei Bimber şi a puterii unei năzdrăvănii din piele-aurită de căprioară....... 56

— Povestea lui Iason Squiff și de ce avea pălărie din floricele de porumb, mănuși din floricele și ghete tot din floricele. 60
— Povestea lui Habakuk Vechitură, a celor doi șobolani albaștri și a omului de la circ care-a venit cu bani peșin. 66

4

Patru povești despre adînca ursită a intrărilor întunecate,

— Cortegiul de la nunta Păpușii de Zdrențe cu Mînerul de Mătură și cine făcea parte din el. 72
— Cum l-a ajutat pe Snu Fu lopata de cenușă pentru pălării. 76
— Trei băieți cu ulcioare de melasă și cu tainice ambiții. 79
— Cum i se lipi lui Bimbo Peticuț degetul cel mare de nas, cînd se schimbă vîntul......... 88

5

Trei povești despre trei feluri în care se-nvîrtejea vîntul vîntură-lume.

— Cei doi zgîrie-nori care se hotărîră să aibă un copil 96
— Ceasul de un dolar și cei cinci iepuri-iepuroi.... 100
— Indianul de Lemn și Bizonul Corn de Pluș.... 106

6

Patru povești despre ochii dragi, prea dragi.

— Fata Calului alb și Băiatul Vîntului Albastru.... 110
— Ce-i povestiră șase fete cu baloane omului cărunt călare pe cal. 114
— Cum a cîntat Henry Tranca-Fleanca la ghitară cu mănușile în mîini. 119
— Să nu arunci niciodată cu papucul în lună... 124

7

O singură poveste : „Numai cei născuți din foc înțeleg albastrul"

— Umbrele malului nisipos. 128

8

Două povești despre zînele porumbului, vulpi albastre, flongbooi și întîmplări din Statele Unite și din Canada.

— Cum să cunoști zinele porumbului cînd le vezi.. 136
— Cum și-au pierdut animalele cozile și cum le-au căpătat inapoi, călătorind de la Philadelphia la Pălăria-de-Leac. 142

PARTEA A DOUA: PORUMBEII DIN ŢARA RUTABAGA

1

Două povești istorisite de Orbul cu Fața de Cartof.

— Zgîrie-norul pîn' la lună și cum a fugit șoarecele verde cu reumatism de două ori cîte o mie de mile. 158
— Picior Alunecos și cum el mai niciodată nu capătă ce caută. 162

2

Două povești despre gîngănii și ouă.

— Multe, multe nunți într-o casă cu unghere 168
— Cot-co-dac, marea găină de Bantam roș-gălbuie, care a ouat un ou în pălăria Diriginteluì Poștei 172

3

Cinci povești despre Hatrack Calul, șase porumbițe, trei maimuțoi sălbatici din Babilon, șase umbrele, Bozo-Pocnește-Nasturi.

— Cum își ținu secretul Mămuca Boccea în timp ce vîntul duse departe satul Ace-de-Pălărie..... 176

— Cum se întoarseră cele şase porumbiţe la Hatrack Calul, după mai multe accidente şi şase telegrame.................................. 181
— Cum plecară cei trei maimuţoi sălbatici din Babilon prin ploaie, mîncînd pîine cu unt......... 186
— Cum îşi scoaseră şase umbrele pălăriile lor de pai, în semn de respect pentru o umbrelă mare..... 189
— Cum îi pocniră toţi nasturii lui Bozo-Pocneşte-Nasturi, cînd veni un şoarece.............. 194

4

Două poveşti despre patru băieţi care aveau diferite vise.

— Cum au venit acasă Gugler şi Gaggler, cei doi ţînci de Crăciun, cu strîmbături de maimuţă..... 202
— Cum doarme Johnny Ghinion toată vremea în bani, iar Joe Gogoloi face să lucească şi are vedenii. 209

5

Două poveşti istorisite de Orbul cu Faţa de Cartof despre două fete cu inimi roşii

— Cum merge Trandafir Roşu-Aprins înainte şi înapoi între ceas şi oglindă. 216
— Cum îl trimise Bujor Roz pe Spuds, jucătorul cu mingea, să culeagă de patru ori luna din copac. 221

6

Trei poveşti despre clarul de lună, porumbei, albine, Egipt, Jesse James, Ceapă Spaniolă, Regina Capetelor Trăsnite, Regele Sacilor de Hîrtie.

— Cum au ajuns Dippy Cîrlionţ şi Lasă-mă S-Alunec în clarul de lună-n care stătea Orbul cu Faţa de Cartof cu acordeonul lui........... 226

— Cum a trecut Baloane Încinse în Ţara Rutabaga cu cele două fete ale lui în chip de porumbei... 233
— Cum au stat doi scufundoi îndrăgostiţi în razele de lună pe gardul unui depozit de cherestea şi-au auzit despre Cei Dinainte şi Cei De După. 240

7

O poveste din iarbă înaltă.

— Greierul din claia de fîn şi cît de diferite sînt lucrurile sus, în oraşele din lună. 250

8

Două poveşti din Oklahoma şi Nebraska.

— Familia Huckabuck şi cum a cultivat porumb de floricele în Nebraska, a plecat şi a venit înapoi.. 256
— Yang Yang şi Hei Hei, sau cîntecul piciorului stîng al umbrei gîştei din Oklahoma......... 263

9

O poveste despre uriaşii de-acum şi despre piticii de-altădată

— Cum au fost luaţi un zgîrie-nori şi un tren şi au fost duşi departe de Valea Ochiului-de-Foc, departe de Munţii Hîrleţ.................. 270

10

Trei poveşti despre litera X şi cum intră ea în alfabet.

— Codiţă de Purcel........................ 276
— Sărută-Mă.............................. 279
— Argint Albastru. 283

Redactor : NATALIA PETRUȚ
Tehnoredactor : ȘTEFANIA MIHAI

Apărut 1969. Comanda nr. 9103. Hîrtie offset A. de 80 g/m^2 *540×840/16. Coli de tipar 17,50. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R-93.*

Tiparul executat sub comanda
nr. 2755
la Întreprinderea Poligrafică
„13 Decembrie 1918"
București,
Republica Socialistă România

7,75 lei

EDITURA TINERETULUI